

Ấm Chiến Tâm Huyền

Contents

Ấm Chiến Tâm Huyền	2
1. Chương 1: Tình La Kỳ Bố	2
2. Chương 2: Con Người Đáng Sợ	6
3. Chương 3: Sở Thích Bất Lương	9
4. Chương 4: Roi Đánh	13
5. Chương 5: Không Thể Đoán Được	16
6. Chương 6: Cha Con Gặp Lại	21
7. Chương 7: Vật Sở Hữu	24
8. Chương 8: Khế Ước Thứ Hai	27
9. Chương 9: Cuộc Sống Nô Lệ	29
10. Chương 10: Bước Ngoặt	34
11. Chương 11: Chân Sai Vật	37
12. Chương 12: Hai Tầng Chiếm Giữ	40
13. Chương 13: Chương 13	45
14. Chương 14: Chương 14	49
15. Chương 15: Cuối Cùng Gặp Được	51
16. Chương 16: Chương 16	55
17. Chương 17	55
18. Chương 18: Chương 17.2	55
19. Chương 19: Chương 18	55
20. Chương 20: Chương 18.2	55
21. Chương 21: Chương 19	55
22. Chương 22: Chương 19.2	55
23. Chương 23: Chương 20	55
24. Chương 24: Chương 20.2	55
25. Chương 25: Chương 21	55
26. Chương 26: Chương 22	55
27. Chương 27: Vào Ở Giang Gia	55
28. Chương 28: Cái Gai Trong Lòng	60
29. Chương 29: Ai Đáng Thương Hơn	63
30. Chương 30: Truyền Thống Giang Gia	66
31. Chương 31: Không Muốn Lại Được	68
32. Chương 32: Hai Bút Cùng Vẽ	72
33. Chương 33: Em Gái	75
34. Chương 34: Chương 30	78
35. Chương 35: Khó Đối Diện Với Lòng Mẹ Hiền	78
36. Chương 36: Biến Đổi Bất Ngờ	81
37. Chương 37: Vật Hi Sinh	84
38. Chương 38: Chương 34	87
39. Chương 39: Chương 34.2	87
40. Chương 40: Chương 35	87
41. Chương 41: Chương 36	89

42. Chương 42: Chương 37	93
43. Chương 43: Chương 38	96
44. Chương 44: Chương 39	99
45. Chương 45: Chương 40	101
46. Chương 46: Chương 41	104
47. Chương 47: Chương 42	107
48. Chương 48: Chương 43	110
49. Chương 49: Chương 44	112
50. Chương 50: Chương 45	115

Âm Chiến Tâm Huyền

Giới thiệu

Tác giả vừa cho ra mắt siêu phẩm Âm Chiến Tâm Huyền, một tác phẩm ngôn tình sắc của Huyền Lộng. Truyện kể về C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-chien-tam-huyen>

1. Chương 1: Tỉnh La Kỳ Bố

Ngoài cửa xe, trên cả con đường đại lộ đều là đầu người di động và dòng xe cộ tranh nhau đi đường. Ai, quốc tế hóa hiện đại chính là giống như vậy đấy, cho dù giữa trưa ngày hè nắng đỏ lửa, giao thông vẫn như cũ chen chúc nhau đi đến làm cho người tôi thở dài.

Thật hoài niệm chiếc ghế trúc trong căn nhà mát mẻ thường ngày hay nằm co người lưu luyến giờ nghỉ trưa ngắn ngủi. Tôi có chút nhàm chán thu hồi ánh mắt, nhìn không được nhẹ nhàng che miệng không tiếng động ngáp một cái thật nhỏ, sau đó dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại dưỡng thần. Đối với hai người mặc áo đen ngồi trái phải kèm bên cạnh, ngay cả nhìn cũng chưa liếc mắt nhìn một cái.

Bọn họ hiện tại là kẻ thù của tôi, không, phải là mấy con chó trong nhà kẻ thù tôi nuôi dưỡng. Quên đi, tôi Hứa Lăng Tịch thuở nhỏ sống trong hào môn (gia đình giàu có) mà lớn lên, tuy rằng bản thân không phải là một tiểu thư thật sự, nhưng từ nhỏ cũng chân chính tiếp nhận nghiêm khắc giáo dục, vẫn là không cần thiết vì những người ngoài không liên quan mà trong lòng lại sinh ra ác ngôn tự làm hại chính mình chứ. Miễn cưỡng gọi bọn họ ‘Thủ Hạ’ thì được rồi.

Nhà họ Giang gia sản giàu có, cái gọi là “vô gian bất thương, vi phú bất nhân”, mặc dù từ thế hệ thứ hai đã hoàn toàn “thanh tẩy” trắng cả sự nghiệp to lớn, nhưng cho đến hôm nay, những “thủ hạ” mà gia tộc bọn họ nuôi dưỡng nên vẫn như cũ không bỏ đi được tật xấu và dáng vẻ bên ngoài như xã hội đen. Bọn họ lãnh khốc, tàn nhẫn, có thể ở giữa ban ngày ban mặt, từ tầng hai đẩy một ông lão tuổi ngoài năm mươi rơi xuống cầu thang, mặc dù tôi là một người thờ ơ lạnh nhạt với người ngoài nhưng thật không thể nhìn nổi nữa. Vốn dĩ chỉ dự định đóng vai diễn viên nghiệp dư diễn tiết mục “con gái cứu cha” đầy bi phần mà thôi, kết quả thật sự do quá tức giận mà bắt đầu thể hiện tuyệt đối vô cùng chân thật.

* Vô gian bất thương: không gian xảo thì không phải thương nhân.

*Vi phú bất nhân: vì làm giàu mất đi/không có nhân đức

Lần đầu tiên động thủ không có kinh nghiệm, khẳng định là chịu thiệt, thật là bây giờ đã qua đi hai tiếng đồng hồ, nơi trước ngực của tôi mỗi khi hít thở sâu một chút, vẫn đang đau khó chịu. Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một đôi mắt đen như mực tràn ngập đau lòng, trái tim trong nháy mắt chợt nhói đau gấp trăm lần so với đau đốn trên ngực, tôi nhìn không được run lên, rất nhanh mở to mắt, xe quả nhiên đã đến quảng trường trước cửa tòa cao ốc Giang thị.

Xe hơi chạy chậm dần, sau đó nhanh chóng tiến vào tầng hầm bãi đỗ xe. Một lát sau, tôi bị tên thủ hạ xoay hai cổ tay bắt chéo sau lưng, mang thẳng vào trong thang máy ngay dưới tòa cao ốc. Tôi thực bình tĩnh.

Thang máy trực tiếp tới con số biểu thị nơi cuối cùng cao nhất - tầng 66, người ở nơi này quả nhiên mê tín. Cửa thang máy vừa mở, tôi đã bị đẩy ra một cách thô lỗ, ngoài cửa lại có hai tên to khỏe, có thể là thủ hạ hoặc là bảo vệ. Bọn họ sang tôi qua tay tựa như chuyển giao hàng hóa, sau đó lại đẩy mạnh tôi vào trong một thang máy khác nằm ngay trung tâm, lại đi lên thêm hai tầng nữa.

Cửa thang máy mở ra, đập vào mắt tôi là một cánh cửa bằng kính khổng lồ, phía bên trong có bàn làm việc của thư ký hoặc cho tổng tài cũng hiện ra khí thế, góc bàn bên cạnh có một chậu cây to được ánh sáng từ bóng đèn trên trần chiếu xuống càng thêm hiển lộ màu xanh óng ả, ngập tràn sức sống.

Nhìn thấy chúng tôi từ thang máy đi ra, cô thư ký có gương mặt tinh xảo mặc trang phục công sở đầu tiên hơi sững sốt, nhìn chăm chú vào gương mặt tôi, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc, sau đó chuyển hướng nhìn về phía sau tôi.

Một giọng nam vang lên trên đỉnh đầu tôi: “Cô ấy là Hứa Lăng Tịch.”

Tôi không biết bình thường thư ký này làm thế nào được huấn luyện ra, ngay khi biết tên tôi, cô nàng lập tức thu lại tất cả mọi biểu tình, trình trọng nghiêm túc cúi người nói vào điện thoại: “Giang Tổng, Hứa Lăng Tịch đã được đưa tới.”

“Cho bọn họ vào.” Giọng nói rõ ràng, trầm thấp hơi có chút khàn khàn truyền vào tai của mọi người. Người đàn ông phía sau nắm cổ tay tôi càng đau, đến nỗi tôi hơi nhúm mày bước vào.

Cánh cửa gỗ đàn hương màu đỏ nặng nề được chạm trổ tinh xảo mở ra từ bên trong, sau chiếc bàn xa hoa rộng lớn, đang ngồi chính là tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Giang thị, Giang Triết Tín, con trai trưởng đời thứ ba của Giang gia, người thật so với trong hình và trên ti vi càng thêm anh tuấn bất phàm, đáng vẻ đường đường. Ngồi đối diện còn có một người, cũng ngay khoảnh khắc đầu tiên xoay người lại nhìn tôi, diện mạo nhã nhặn, mang cặp kính gọng vàng tinh tế. Hiển nhiên người này không giống như Giang Triết Tín giỏi che giấu biểu tình như vậy, gần như là đem chữ kinh ngạc viết lên trên mặt.

Tôi thu lại ánh mắt, cắn chặt môi cúi đầu. Tôi nghĩ thần thái này mới phù hợp với thân phận kẻ tội nhân đang chờ đợi tuyên án. Trong đầu tôi đồng thời tìm tòi kho tư liệu trong trí nhớ, người nam nhân nhã nhặn kia, chính là tổng giám đốc kỹ thuật của tập đoàn Giang thị, Nghiêm Đồng.

Vẫn tiếng nói trầm thấp như trước, nhưng chính là sự lạnh như băng thay thế giọng khàn khàn: “Hứa Lăng Tịch, hòn ngọc quý duy nhất trên tay Hứa gia. Quanh năm đều bị Hứa Bảo Sơn giấu kín ở nước ngoài, cũng không dễ gì cho người ngoài thấy mặt, chỉ e không bảo hộ chu toàn. Mặc dù lần này gặp thất bại triệt để, vẫn không quên thực hiện cố gắng cuối cùng. Ha ha, chúng tôi hôm nay có thể gặp mặt cô tôi, quả là dịp may dị thường khó có được đây mà.”

Tôi vẫn không nhúc nhích, cúi đầu, nghe giọng cười lạnh lẽo pha lẫn ngữ khí trêu tức của hắn cuối cùng chấm dứt. Dù sao hắn là đang nói chuyện với Nghiêm Đồng, cũng không có ý tứ muốn tôi tham gia vào, tôi cần gì tự làm mất mặt. Tôi cố ý cắn môi thật nhanh, hy vọng màu trắng bệch của nó mau chóng biến mất, tôi biết tầm mắt Nghiêm Đồng lại vừa rơi xuống trên mặt tôi, nhưng bên trong hàm chứa ý nghĩa gì tôi đoán không ra, cũng không chắc hiểu rõ.

Sau đó vẫn là thanh âm trầm thấp lạnh như băng: “Nghiêm Đồng, các cậu ra ngoài trước đi.”

Hai tay tôi lập tức được tự do, Nghiêm Đồng từ phía bên người tôi bước qua, tôi chỉ có thể nghiêng người sang bên cạnh nhún nhường, sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm mũi chân giả làm đầu gối.

Cánh cửa nặng nề sau lưng không tiếng động khép kín, Giang Triết Tín chậm rãi đứng dậy đi tới, mỗi một bước đều là dị thường hoặc là có thể nói là cố ý chậm rãi mà ung dung, tôi biết hắn đang gây áp lực cho tôi, thử nghĩ một cô gái bình thường được bảo vệ giống như một vật phẩm dễ vỡ, đối mặt hắn cường thế như vậy hơn nữa cũng hiểu rõ ràng tình huống “Người là dao thớt, tôi là thịt cá”, run rẩy và sợ hãi cầu xin tha thứ không phải là khiến hắn vui vẻ hơn đồng thời tạo nên lạc thú như đùa bỡn một con chuột trong lòng bàn tay hay sao?

Không thành vấn đề, tôi có thể phối hợp với hân biểu diễn, thỏa mãn lòng hư vinh của hân, dù sao người trên đời này đều biết Hứa Lăng Tịch ngoại trừ yêu kiều như nước động lòng người, thì lại là một kẻ vô dụng, cho dù tôi lấy dung nhan chính mình làm lợi khí thì có làm sao?

Chiếc cảm nhon nhỏ bé bị nâng lên nhẹ nhàng, động tác thực ôn nhu nho nhã, tuyệt không thô bạo, đối diện đôi con ngươi đen bóng phản ánh một gương mặt yêu kiều, tuyệt đối nhu nhược, điềm đạm đáng yêu, khóc như hoa lê dính hạt mưa.

Một chút châm biếm nổi lên bờ môi hân: “Hóa ra còn tưởng rằng mọi người nói ngoa, hiện tại xem ra, quả là không phải nghe nhầm đồn bậy, ngay cả lúc khóc vẫn là xinh đẹp như thế. Hứa tiểu thư, mời ngồi.”

Kiểu cách một thân sĩ tướng như thật nhẹ nhàng dẫn dắt tay tôi, đưa tôi đến bên ghế sofa.

* = thân sĩ - tra hán việt là người thuộc giới thượng lưu

Tôi không có lời nào để nói, đành phải vẫn cúi đầu rơi lệ, kỳ thật phía sau phát triển như thế nào, tôi cũng có thể đoán được đại khái, nhưng nhân vật chính vẫn không mở miệng, tôi phải kiên nhẫn chờ. Dù sao cái tôi có vẫn là thời gian, xem coi ai đây đưa lâu hơn ai?

Ý niệm trong đầu của tôi vẫn còn chưa chuyển động xong, nhân vật chính đã mở miệng, đơn giản trực tiếp rõ ràng, khẩu khí đậm đặc nhưng từng từ, từng chữ tràn ngập áp lực: “Tôi nghĩ cô đã biết rồi, công ty cha cô đóng cửa, số tiền 8000 vạn tệ dự chi tiền hàng của chúng tôi chẳng biết đã đi về đâu, luật sư của tôi dự định khởi tố ông ta nghi ngờ lừa đảo kinh tế. Hôm nay mời cô Hứa lại đây, chính là muốn biết cô Hứa tính toán như thế nào, làm cách nào hoàn trả lại số tiền này hay là nhìn cha cô ngồi tù.”

(8000 vạn tệ tức là 80 triệu tệ, tương đương 274.153.600.000 Đ theo tỷ giá giữa đồng NDT và Đ tháng 3/2015)

Trong lòng tôi cười lạnh. Ngồi tù? Người bằng lòng sao? Người đồng ý cứ đơn giản như vậy bỏ qua cho Hứa Bảo Sơn sao? Đồng ý cứ đơn giản như vậy buông tha con gái ông ta sao? Lừa đảo kinh tế? Hóa ra lúc có quyền thế có thể một tay che trời, một cam bẫy đơn giản, sau đó kèm theo tội danh nghiêm trọng, là có thể dễ dàng như trở bàn tay đưa người ta vào chỗ chết. Nếu người đồng ý thật sự dựa vào pháp luật, cần gì phải mặc bao trặc trở nhất định “quạt ba thước đất” tìm cho ra Hứa Lăng Tịch chứ?

Tôi bối rối lau nước mắt, cố ép biểu hiện kiên cường của mình, cắn răng nói: “Cha tôi lo lắng không ngừng đã bệnh gần như gục ngã, chúng tôi không thể hoàn trả số tiền này, tôi nguyện ý thay ông ngồi tù.” Hân hân sẽ đồng ý ư?

Kết quả tất nhiên là không rồi. Giang đại tổng tài rốt cục vứt bỏ lời mào đầu đi thẳng vào chủ đề: “Điều đó không có khả năng, cho dù cô có lòng hiếu thảo này, pháp luật cũng không cho phép. Nhưng thật ra tôi có một đề nghị, cô Hứa không ngại hãy suy nghĩ một chút.” Giọng điệu không mấy may có chút ngữ khí thương lượng nào, thế này cũng tính là đề nghị sao?

Tôi nghiêm túc nhìn hân, tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

Con người đen thu liễm lạnh lùng nhìn tôi, khóe môi lại đẩy lên nụ cười tà ma cực nhỏ: “Ồ lại bên cạnh tôi, coi như thay cha trả nợ.”

Tôi mở to hai mắt, cũng không phải vì lời đề nghị của hân cảm thấy kinh ngạc, mà là vì hân thân nhiên tự nhiên nói ra mà cảm thấy kinh ngạc. Tôi nghĩ rằng những lời này hân nhất định sẽ mượn miệng người khác nói cho tôi biết chứ, thật không ngờ tới đường đường Giang đại tổng tài mang trên mình danh tiếng lớn như vậy lại tự mình nói ra lời hạ cấp thế này hơn nữa lại nói vô cùng tự nhiên, lưu loát. Chẳng lẽ ngoại giới đối với những lời nói thường ngày của anh ta đều là cố ý tâng bốc lên mà hoàn toàn không phải sự thật? Vậy tôi xem nhiều tư liệu như vậy còn có tác dụng gì?

Cho dù trong lòng bắt đầu cảm thấy không thích hợp, nhưng vỡ kính vẫn phải tiếp tục diễn tiếp. Tôi hít thở mạnh, cắn nhanh môi dưới, nhíu mi do dự mà nói: “Tôi có thể làm việc cho anh, từ từ kiếm tiền trả lại anh.”

Giang Triết Tín giống như nghe được câu chuyện cực nực cười, ngửa mặt lên trời cười ha ha mấy tiếng rồi lại nhìn tôi: “Cô làm được gì? Hứa đại tiểu thư? Nếu không có mặt mũi cha cô, chỉ sợ ngay đến một công

việc cô cũng tìm không ra. Hay là, cô định ngày ngày dọn vệ sinh trong cao ốc Giang thị? Tôi chỉ lo cho dù là chuyện tệ như vậy cô cũng không làm tốt nổi. Chờ cô kiếm tiền trả cho tôi, sợ là phải chờ đến vài kiếp sau nữa.”

“Ồ Anh quốc tôi học quản lý thương nghiệp.” Tôi ngập ngừng, ánh mắt sụp xuống, hai má đã muốn bắt đầu nóng lên.

Cầm lập tức bị nâng lên lần nữa: “Cô tốt nghiệp rồi à? Tiểu thư?” Biết rõ còn cố hỏi châm biếm.

Xem ra hẳn đối với tư liệu của Hứa Lăng Tịch cũng điều tra không ít. Tôi lắc đầu, không hề lên tiếng.

“Tôi chỉ cho cô một lần cơ hội, đồng ý hay không cô cân nhắc cho rõ ràng. Nhưng mà nói đến việc cô muốn kiếm tiền trả lại cho tôi, thật ra tôi lại nghĩ đến một chuyện, bạn tôi có mở một câu lạc bộ đêm, có lẽ ở đó kiếm tiền sẽ nhanh hơn một chút đấy.” Không hơn không kém đã bắt đầu uy hiếp.

Đi đến bước này, tôi cũng nên khéo léo dẫn dắt, mặc kệ như thế nào, con đường này là do tôi tự mình chọn lựa. Sắp sửa đối mặt với cái gì tôi rất rõ ràng, nhưng không sao cả, đối với người đã hoàn toàn chết tâm, không có chuyện gì mà không chịu đựng được. Huống chi, với một người đã đi vào cõi chết rồi sau đó được sống lại mà nói, thất bại cũng sẽ không đi đến mức tệ hại hơn, nhưng là nếu vạn nhất thành công thì sao?

Vì thế, trong buổi trưa nắng gắt như lửa ấy, tôi đã hạ bút ký vào khế ước bán mình một cách đầy kịch tính, với cái giá 8000 vạn, lấy thân thể thế chấp cho Giang Triết Tín. Kỳ hạn thế chấp là điều khoản bổ sung có xuất hiện một câu: ‘Chỉ có bản thân Giang Triết Tín mới có quyền quyết định thời điểm kết thúc khế ước’.

Chuyện tiếp theo liền trở nên đơn giản hơn, tôi đã không còn có thể dựa vào ý nguyện bản thân mà quyết định bất kỳ chuyện gì nữa rồi, vừa vặn, tôi cũng quả thật mệt mỏi, tổn hao trí óc trong nhiều ngày như vậy rất cực có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút. Tôi quyết định vì để cho Giang tổng tài vừa lòng, trước tiên cứ làm con rối gỗ vài ngày, hết thấy mọi chuyện cứ để hần động não, tôi chỉ đơn thuần nghe theo mệnh lệnh thì tốt rồi.

Vẫn như cũ là hai tên vệ sĩ cường tráng rắn chắc hộ tống tôi rời đi, nhưng đãi ngộ bây giờ đã khác biệt hoàn toàn. Không thể không nói, mấy tên nô tài này thật đúng là đã được huấn luyện, chỉ từ một ánh mắt của chủ tử, bọn họ đã hiểu được thân phận tôi giờ so với trước đây không giống nhau, rốt cuộc không ai dám động vào một ngón tay của tôi. Vội vội vàng vàng giúp tôi ấn mở cửa thang máy, mở cửa xe, ngũ khí cung kính thực làm cho tôi có ảo giác như đang được ở nhà. Giang Triết Tín làm việc quả nhiên khiến người ta khó hiểu, bằng không hẳn sẽ không là Giang Triết Tín, tôi nghĩ chỉ có thể giải thích như vậy.

Phương hướng xe chạy hoàn toàn không giống với hướng đi biệt thự Giang gia theo tôi biết, ngẫm lại cũng đúng, tôi làm thế nào có khả năng sẽ được mời vào nhà chính của Giang gia chứ.

Sau khi chạy một vòng lớn, xe một đường hướng về phía tây, tôi đại khái đã có chút khái niệm.

Phía tây thành phố có vùng dành cho những người giàu có, khu biệt thự Đông Phương Minh Châu Hoa Viên, do tập đoàn địa ốc Hằng Tín lưng lấy nổi danh khắp nơi góp vốn khai phá. Tổng diện tích công trình vượt hơn 160.000 mét vuông, chia làm hai khu lớn, cụ thể là khu căn hộ và khu chung cư cao cấp.

Quả nhiên, khi đến trước cửa lớn của khu Đông Phương Minh Châu Hoa Viên xe chỉ hơi giảm tốc dừng lại, bảo vệ đang đứng ở trong căn lầu chuyên dụng nhìn vào phía trước xe bên trái kính chắn gió, sau khi chứng minh, lập tức cúi chào nhanh chóng mở thanh chắn ngang ra cho xe đi.

Vệ sĩ sau khi mở cửa chính khu nhà cho tôi vào, liền khóa cửa lại và rời đi.

Căn nhà lớn nhỏ vừa phải, đương nhiên đây là ở tình huống chỉ một mình tôi sống ở đây. Toàn bộ thiết kế căn nhà dùng phong cách châu Âu đơn giản, khiến toàn bộ không gian nhìn qua rất trắng lẹ lại có cảm giác hiện đại.

Tôi đi vào phòng ngủ chính, bố trí nơi này càng hiển lộ sinh động hơn. Tôi bước đến ngồi xuống chiếc giường xa hoa rộng lớn phía bên phải, tiện tay sờ trớn chiếc khung kim loại được làm phỏng theo phong cách quý tộc thời trung cổ thường dùng trang trí ở đầu giường. Khi tôi đi tham quan hoàng cung cổ ở nước Pháp, cũng từng nhìn thấy vật trang trí xa hoa đến như vậy.

Thiết kế của chiếc tủ trong phòng ngủ có thể nói rất xảo diệu, cửa tủ được phồng theo bức tranh của danh họa người Pháp thuộc thế kỷ 18 Jean Antoine Théodore de Gudin, bức tranh [The Burning of the Kent]. Tôi đứng lên đi qua, nhẹ nhàng mở cửa tủ, bên trong thuần một màu sắc đều là trang phục nam hàng hiệu.

Nhớ tới ngoại giới đồn đãi, tôi miệt thị đóng thật mạnh cửa tủ, nếu Giang Triết Tín hẳn là người khiêm tốn, giữ mình trong sạch, tôi như thế nào lại ở chỗ này?

2. Chương 2: Con Người Đáng Sợ

Editor: tonton

Cả buổi chiều không ai quấy rầy, phải nói là trải qua thực là thích ý .

Phòng ốc tuy nhiều, nhưng xuất phát từ sự cẩn trọng, tôi cũng không hề giống như con mèo tò mò đồng xuyên tây xem, thứ nhất, bất luận là do tin tức tôi nắm được, hay là lần đầu tiên mắt nhìn thấy bố trí phòng ốc mà sinh ra trực giác, tôi đều xác định, Giang Triết Tín sẽ không đem bất kỳ thứ gì có giá trị đặt ở bên ngoài một cách rõ ràng cho người tôi xem, nếu hẳn dám yên tâm lưu lại tôi một mình ở lại đây, hẳn nhất định đã chuẩn bị hết sức rõ ràng rồi.

Thứ hai, cũng không loại trừ hẳn lợi dụng những thủ đoạn khoa học kỹ thuật tiên tiến trong tất cả các phòng đã bí mật lắp thiết bị theo dõi, nếu tôi có chút hành động thiếu suy nghĩ nào, đều chỉ biết mang phiền phức lại cho bản thân, tệ hại nhất chính là nếu làm quá khiến hắn sinh nghi, thì tiết mục tôi đây tử mĩ chuẩn bị ở phía sau còn diễn tiếp thế nào được? Dù sao tôi cũng không có chín cái mạng, vẫn là không nên làm bé con tò mò.

Biệt thự sử dụng máy điều hòa trung tâm, không cảm thấy nóng chút nào, chỉ là có hơi khát nước, tự mình đi tìm nước uống chắc không đến mức phạm vào tội tử đầu nhỉ. Nhà bếp có thể nói rất sang trọng, khiến cho người ta hơn phân nửa vì tiếc mà không dám dùng, vừa nhìn đã biết chỉ là nghiệm mắt nhìn mà thôi. Quả nhiên, trong chiếc tủ lạnh ba trăm lít ba ngoài mấy lon bia thì trống rỗng.

Tôi thật sự không cam lòng, chẳng lẽ Giang tổng tài về nhà chỉ uống bia? Ngu ngốc, tôi lập tức vỗ vỗ trán mình theo bản năng, mi làm sao biết Giang Triết Tín nhất định sẽ xem nơi này là nhà chứ? Có lẽ cuộc sống hàng ngày của hắn, 10 ngày hoặc nửa tháng hẳn mới ghé qua đây một lần cũng chẳng biết chừng.

Thôi quên đi, muốn uống nước có sẵn rõ ràng không thể rồi, cũng may, trong cái chạn bát có ấm nước điện vẫn chưa mở bao đóng gói ở ngay bên ngoài, tôi vừa mở cửa tủ liền thấy ngay.

Việc quen dễ làm, mở ấm, súc rửa, lắp đặt, cuối cùng nấu nước. Ước chừng hai mươi phút sau, nước sôi, mặc kệ, trước đổ nó vào ly inox đặt trên bàn trà trong phòng khách, cho dù vẫn còn nóng phồng tay, tôi cũng trực tiếp cầm nhét vào ngăn đông tủ lạnh. Tôi xem xem đồng hồ, căn cứ công suất làm lạnh của tủ, hẳn là 10 phút sau tôi sẽ có nước lạnh để uống, tôi nhẫn nại.

Thời gian còn lại, tôi liền hết sức thoải mái trên chiếc ghế sofa to lớn trong phòng khách, vừa uống ly nước sôi để nguội, vừa nhìn chằm chằm vào cái ti vi đang phát sóng, lấy thời gian bình thường tôi không bao giờ lãng phí đi xem bộ phim truyền hình bỏ đi, nhẫn nại xem tiếp từng tập từng tập một. Tôi hiện tại cần chúng nó để tiêu phí đi thời gian của mình.

Sắc trời dần dần chuyển sang đen, tôi nâng mi mắt mệt mỏi, nhìn đồng hồ để bàn trong phòng khách chỉ thời gian hiện đã hơn 6 giờ ba mươi tối, có lẽ tôi phải làm chút gì đó, chuẩn bị nghênh đón Giang đại tổng tài giá lâm. Cho dù có nói thế nào, bây giờ hẳn thế nhưng lại là ân khách của tôi, tôi ác ý suy nghĩ, có chút phần uất tiêu sái đi vào phòng tắm.

Tóc đen rối tung óng ánh xả xuống. Khuôn mặt hình trái tim trắng nõn, dưới ánh đèn tỏa ra vẻ mỹ cảm như ngọc. Bên dưới đôi chân mày cong nhẹ tinh tế là một đôi mắt đen tựa như nước hồ thu, giờ phút này nó cũng sâu như không thấy đáy. Màu sắc đôi môi hồng nhạt tự nhiên không phấn son, nhàn nhạt thản nhiên. Người đó từng nói, em và em gái anh tuy diện mạo tương tự, nhưng vẻ mỹ lệ lại không giống nhau,

em gái anh là bức tranh, em chính là màu nước, so với vẻ đẹp tươi mới của em gái anh, em thật ra là khi lúc không để ý tới mà phiêu nhiên động lòng người.

Dáng người thon dài bao bọc trong lớp váy lụa mỏng, nòng ý kết hợp, tỉ lệ hoàn mỹ. Người đó từng ôm tôi nói, Lăng Tịch, nhất định em là tiên tử từ kiếp trước gửi hồn hồi sinh, không còn nữa người có dáng vẻ và dung mạo giống như em, là lướt thướt tha, mềm mại mơ ước. Không phải anh tham lam, chỉ cần là đàn ông được ôm vòng eo mềm mại không xương của em, đều đếm không hết. Nhưng em lại thuộc về riêng anh, anh quả thật là một người có nhiều phúc khí a.

Bóng người đang rửa mặt có chút mơ hồ, tựa như có một tầng hơi nước, tôi biết, đó không phải là hơi nước, mà là nước mắt.

Em không có khả năng thuộc về anh, không phải, là không bao giờ xứng đáng thuộc về anh nữa rồi. Qua ngày hôm nay, em chỉ có thể vĩnh viễn quên anh đi.

Tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, ngực cũng ngày càng đau. Không thể nghĩ, đừng suy nghĩ nữa, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, tôi chạy trốn đường như lao ra phòng tắm.

Lại rót uống hết một ly nước, hô hấp dần dần vững vàng. Giật mình bất giác, đã tám giờ. Tôi thế nhưng ở phòng tắm ngây người lâu như vậy?

Giang Triết Tín vẫn như cũ không thấy bóng dáng. Tôi một lần nữa làm tổ trên ghế sofa, bụng hơi đói, nhưng mà chẳng sao hết, tôi có thể uống nước. Cho dù hán ba ngày không đến, tôi đều tiếp tục chống đỡ được.

Kênh thay đổi một cái lại một cái, mắt dần dần khép thành một đường, mười một giờ rưỡi.

Tôi tắt ti vi, bước vào phòng ngủ, quần áo cũng không thay, trực tiếp nằm xuống ngủ.

Trong bóng đêm, mơ hồ có âm thanh chìa khóa chuyển động, nhưng mí mắt của tôi thật nặng nề, thử hai lần đều không mở ra được, tôi buông tha không cố gắng nữa.

Đèn phòng ngủ bật sáng, tôi nghĩ Giang Triết Tín đã trở lại. Đầu óc tuy rằng chuyển động mau chóng, nhưng mắt vừa cố gắng mở hé ra một chút, đã bị ánh sáng chói đâm thẳng vào lại một lần nữa đóng chặt lại, mu bàn tay cũng trực tiếp đưa lên che mắt.

Ngay sau đó, người đó cũng đi đến bên người tôi, một phen vạch tìm tôi trong váy tôi. Một cách thô lỗ, bốn chiếc nút nhỏ gần bên vạt áo trước toàn bộ đều vắng mất chẳng biết đi đâu.

Trong chớp mắt tôi buông tay mở to mắt, Giang Triết Tín liền như vậy nhìn chăm chăm tôi, sau đó lạnh lùng nói: “Cởi quần áo ra.” Hơi rượu đậm đặc phủ vào trong mặt tôi.

Tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, tận khả năng sợ hãi nhìn hán. Giang Triết Tín nói: “Cởi quần áo ra, đừng để tôi lặp lại lần thứ ba.” Ngực khí lạnh lẽo cứng rắn, thanh âm từng chữ rõ ràng. Xem ra hán một chút cũng chưa hề say, mặc dù hơi rượu trong miệng hán gần như khiến tôi nhanh chóng hôn mê.

Việc gì đến thì sẽ đến, tôi cũng không khiếp đảm. Cũng không phải lần đầu tiên, tôi từ sớm đã hiểu được làm thế nào để chính mình cảm nhận được vui thích, cũng vì từng gặp phải cường bạo nên đã có tâm lý chuẩn bị thật tốt.

Tôi từ từ ngồi dậy, sau đó cắn môi lấy tốc độ ốc sên chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người. Hiện tại phải giả vờ không phải là sự rụt rè, mà là sự khiếp đảm.

Giang Triết Tín nhìn từ trên mặt xuống dưới chân tôi, sau đó lại trở về mặt tôi, cuối cùng lộ ra nụ cười vừa lòng. Đầu ngón tay lạnh lẽo phủ lên hai má tôi, hơi thở ấm áp dờn bên vành tai tôi: “Quả nhiên đáng giá 8000 vạn, không uống công tôi cố gắng tìm cho ra cô.”

Toàn thân tôi một trận ác hàn, tôi vẫn chưa tiếp thụ bị người xa lạ chạm đến, tôi chán ghét loại cảm giác này. Nhất là hiện tại, bàn tay Giang Triết Tín ép ở trên phần tròn trịa trước ngực tôi. Nhấn nài, nhấn nài. Nhất định phải nhấn nài. Trên mình bắt đầu đổ mồ hôi, tóc gáy tôi dựng thẳng đứng ca lên.

Giang Triết Tín ác ý cười, sau đó thu bàn tay lại, hần nhất định rất đắc ý. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Hần thẳng đứng dậy, lách đến chiếc tủ bên hông giường, mở ngăn kéo tủ, lấy ra một chiếc hộp trang sức đóng gói vô cùng tinh mỹ.

Mở chiếc hộp ngay trước mặt tôi, bên trong có vài đôi hoa tai hình ghim đính kim cương lớn nhỏ không đều và những đôi khuyên tai đính ngọc sáng lấp lánh rực rỡ.

“Thích không?” Hần vào mắt tôi hỏi.

Lòng tôi không thành thật gật gật đầu.

“Vậy tôi tặng cho cô, hơn nữa,” Hần tạm dừng một chút, sau đó mới nói: “Tôi sẽ tự mình đeo giúp cho cô.”

Nói thật, tôi đã tưởng tượng qua vô số lần tình huống nên xuất hiện vào giờ phút này, nhưng tất cả so với hiện thực đều kém xa. Hần thực sự khiến tôi hồ đồ rồi.

Nhấn nhẹn xuống mọi nghi vấn, tôi tổng thể phải nên làm chút gì đó, tỏ vẻ cảm động đến rơi nước mắt, hoặc nói là thụ sủng nhược kinh. Tôi dò xét vành tai của mình, dự tính tháo đôi hoa tai thạch anh xuống, dọn sạch chướng ngại cho bước tiếp theo của Giang tổng tài.

* thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà khiếp sợ

Nhưng thật bất ngờ, Giang Triết Tín hiểu được của ý định của tôi, bàn tay giữa chừng cản hai tay tôi lại: “Không phải mang nơi đó.”

Không phải? Tôi nghi hoặc nhìn nhìn lại hộp trang sức, là bông tai mà, nếu làm vòng cổ thì chỉ có thể đeo trên cổ mấy con sâu bướm thôi.

Đầu nhũ hoa ngực phải đột nhiên bị hần nắm chặt, tôi kinh nhiên (kinh sợ và ngạc nhiên) quay đầu lại. Trong đôi con ngươi thâm trầm u ám của hần lộ ra vẻ nhuốm màu dục vọng, ngón tay lạnh như băng tiếp tục đùa ngoạ, đỉnh đầu đoá hoa bắt đầu đứng thẳng.

“Màu sắc nơi này thật là đẹp mắt, đồ bồng ướm át, có lẽ tôi nên cân nhắc một chút về đá ruby.”

Tôi lần đầu tiên đối với hần cảm nhận được sự sợ hãi, sợ hãi thực, hơn nữa vì loại cảm xúc này mà co rút.

Không thềm nhìn đến vẻ kinh sợ của tôi, hần tự mình lo nghĩ rồi nói thêm một câu: “Nhưng mà không sao cả, ngày mai chúng ta lại đổi lại nữa.”

Tay hần bỗng nhiên dùng sức, tôi đã nghĩ không chịu nổi thêm nữa, chịu đựng đau đớn trực tiếp giã về phía sau, liều lĩnh định xoay người xuống giường.

Hần tốc độ kinh người, giống như loài hổ báo bình thường nhảy phốc đè lại, hai thân hình chặt chẽ dán sát vào nhau, gáy của tôi không hề phòng bị đánh mạnh lên đầu giường, lập tức đau đến choáng váng.

Hần đè chặt tôi, cánh tay phải hướng vào chiếc tủ cạnh đầu giường, hình như lấy từ ngăn kéo ra vật gì đó. Ngay sau đấy, hai cổ tay của tôi chợt lạnh, cùng với tiếng lách cách cực nhỏ, cánh tay đã bị còng kéo đến phía đỉnh đầu móc khung lan can trang trí đầu giường.

Tôi hơi hơi ngửa đầu nhìn, hóa ra thiết kế khung kim loại trang trí còn có công dụng như thế này, cùng với chiếc còng tay bọc da màu đen hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Áp lực trên người chợt giảm, Giang Triết Tín rời giường, bước lui ra sau hai bước tinh tế đánh giá bộ dạng giờ phút này của tôi, hết như đang thưởng thức một tác phẩm gì đó đẹp mắt.

Tôi một lần nữa trầm tĩnh lại, biết giãy dụa cũng là phí công, ngược lại càng tăng thêm tính thưởng thức, càng tiện nghi thêm cho người xem duy nhất tại hiện trường. Tôi lựa chọn nhắm mắt lại mặc người xâm lược.

Giang Triết Tín xoay người rời đi, tôi đoán hần nhất định đi chuẩn bị cho bước kế tiếp của tội ác mà hần sắp thực hiện. Quả nhiên, rất nhanh hần đã quay lại, một lần nữa trên giường, nhưng lại ngồi lên đùi tôi. Nệm giường lún sâu xuống, hạ thân của tôi bị khảm nhập kín kẽ, không thể di chuyển được chút nào. Hai tay bị kéo căng đến cực hạn, trước ngực không ngoài dự liệu ưỡn cao về phía trước.

Cồn mùi nồng nặc xông thẳng xoang mũi, đầu ngực bên phải đã bị ướt lạnh một mảng, tôi đã hiểu rất rõ tình trạng hiện giờ, liền theo bản năng cắn chặt môi.

Một loại đau đớn bén nhọn như bị kim châm bắt đầu theo sau, tiếp đến nó không ngừng kéo dài và mở rộng. Chết tiệt! Hắn thể nhưng không dùng máy bấm lỗ, mà lại chọn kim châm sao?

Tôi trước nay chưa bao giờ biết thì ra có một loại đau đớn khiến cho toàn bộ thần kinh con người ta run rẩy, tôi không thể hô hấp, toàn bộ lực chú ý đều ở trên điểm kia. Tiến độ châm cực kỳ thông thả, Giang Triết Tín cố ý đè mạnh tiến một chút rồi tạm dừng mấy giây, sau đó lại đâm càng sâu một chút. Đau đớn cũng là từ điểm nối liền thành một đường, hiện ra đỉnh nhỏ và khe lõm đáng sợ.

Mỗi một phút đau đớn tôi đều đặc biệt rõ ràng, một chút cũng không bỏ qua thể nghiệm thật sâu sắc. Rõ ràng đã chịu đựng đến cực hạn, lại cách rất xa việc ngắt đi. Tôi nghĩ hàm ý lăng trì ở cổ đại bất quá cũng như vậy đi.....

“Kêu lên, tôi muốn nghe tiếng của cô.”

Mơ mơ hồ hồ, âm thanh thật xa xôi, đang nói với tôi sao?

Nghe tiếp động tác, vài giây phút sau ý thức của tôi trở nên rõ ràng một ít. Đã kể thúc rồi ư? Tôi cố sức mở to mắt. Giang Triết Tín lạnh lùng nhìn tôi chăm chăm, trong mắt lóe sáng khiến tôi nhìn không hiểu rõ.

“Không thể tưởng được, cố sức tìm cho ra cực phẩm vậy mà lại là một kẻ câm điếc. Hử? Cứ như vậy tôi làm sao có thể tận hưởng?” Ác ý nắm lấy cằm của tôi, làm tôi muốn tránh cũng trốn không thoát.

Thì ra hắn muốn tôi kêu rên thảm thiết phối hợp hắn, tôi hậu tri hậu giác (nhận thức muộn màng). Lúc này mới cảm thấy khớp hàm sớm đã đau xót nặng nề tựa hồ như bị dán keo dính chặt cùng một chỗ, muốn mở ra cũng phải cố hết sức, trong khoang miệng đã dày đặc mùi máu tươi, là máu trên môi tôi. Không thể trách tôi, ý thức của tôi luôn luôn không giống người khác. Mỗi khi đau đớn xảy đến, ý thức người bình thường đều mơ hồ kêu thảm thiết liên tục, nhưng là ý thức của tôi lại luôn chặt chẽ đi theo cơn đau, từng chút một cảm thụ, hơn phân nửa đều đã quên kêu cứu. Hôm nay mới biết, đây cũng là một lỗi lầm.

Tôi nhìn vào đáy mắt Giang Triết Tín, nhìn thấy rõ ràng trong đó là dục cầu bất mãn và sự thất vọng. Tôi chợt rùng mình, cho dù tư liệu về hắn tôi đã sớm thuộc nằm lòng thì như thế nào? Trên đời này có người nào biết được, thì ra đường đường Giang tổng tài nổi tiếng thể nhưng cất giấu sâu bên trong lại có sở thích biến thái khác thường!

3. Chương 3: Sở Thích Bất Lương

Editor: ton ton

Nếu nói tôi đối với tất cả các khóa học tâm lý và thành tích học tập trước kia đều rất hài lòng, như vậy hiện tại, tôi thu hồi sự tự tin của mình.

Trò chơi đeo vòng cho nhũ hoa vẫn cứ tiếp tục, hơn nữa ngày càng có chiều hướng nghiêm trọng hơn. Dựa theo yêu cầu của tên họ Giang đó, tôi đem hết có khả năng trước khốc thét sau khốc cầu, cố thể tận lực làm hết phận sự, cố gắng đóng tốt vai diễn nô lệ này, với mong muốn khiến cho kẻ nắm quyền sinh sát to lớn Giang đại chủ nhân nhanh chóng hài lòng và tận hưởng. Thế nhưng, phán đoán của tôi lại một lần nữa xuất hiện sai lầm trầm trọng, sự nhân nhượng chiều theo một cách miễn cưỡng của tôi dường như chỉ càng làm khơi mào một bước lại một bước dục vọng tà ác của hắn thay đổi ngày càng tệ hại hơn, vậy nên ảo tưởng trông mong sớm chút kết thúc cơn ác mộng này đã trực tiếp tan biến.

Hai cái đầu nhũ hoa rốt cục trước sau bị ngân châm đâm xuyên thấu, sau đó ngân châm bị rút ra, vô số huyết châu hội tụ mà thành những đường máu chảy thật nhỏ chia nhau chảy từ đầu nhũ hoa đến thẳng

bụng dưới. Tôi tưởng rằng quá trình đau đớn nhất rốt cục cũng xong rồi, không ngờ đến, đây lần nữa lại là sự vô tri ngu xuẩn của tôi.

Ánh sáng chói lọi óng ánh của viên kim cương làm hoa mắt tôi, đáy nhọn đôi khuyên tai bạch kim kêu lạnh lạnh trong tay của Giang Triết Tín, hần húng thú dạt dào bắt đầu đeo vào cho tôi. Ngón tay thon dài như xe chỉ lượn kim thử xuyên qua đầu nhũ hoa bên phải của tôi, đáng tiếc, tài nghệ của Giang đại tổng tài hần không tinh thông, mỗi lần đều không thể thuận lợi men theo con đường nhỏ mà ngân châm đã mở ra để xuyên qua, cái đáy không tính là nhọn của chiếc bông tai giờ hoàn toàn biến thành lần mò từng chút tiến về phía trước.

Phần thịt non nớt bên trong nhũ hoa bị tận lực khuấy đảo, ngẫu nhiên còn có thể giống như đang nhảy điệu waltz vậy, tiến hai bước lùi một bước, tiến ba bước lùi hai bước.....

Máu và nước mắt giờ đang thi nhau xem kẻ nào chảy được nhiều hơn, nhanh hơn, tôi từ sớm đã một lần nữa nhắm mắt lại, suy sụp mê man không hề phát ra bất cứ âm thanh gì, dù rằng âm thanh khàn khàn trong thanh quản vẫn còn tiếp tục làm việc, tôi cũng muốn sửa chữa lại sai lầm đã phạm phải, tuyệt đối không thể cho tên biến thái kia càng thêm nhiều kích thích nữa.

Rốt cục lần nữa không hài lòng sự im lặng trong thời gian dài của tôi, Giang Triết Tín dừng lại, nâng mái đầu đã gần như hư thoát vô lực đang rũ xuống của tôi lên. Ngón tay hần vẫn là lạnh lẽo, nhưng hiện tại cảm của tôi lại mơ hồ cảm giác được ngón tay hần quả nhiên có nhiệt độ. Tôi biết, bởi vì cả người tôi hoàn toàn bao phủ bởi mồ hôi lạnh, hiện giờ nhiệt độ cơ thể tôi càng thấp hơn nhiều so với ngón tay lạnh lẽo của hần.

Tôi không hề mở mắt, tất cả mọi ý thức đều chuyên chú vào cơn đau kéo dài trên ngực phải.

“Tôi muốn nghe tiếng của cô, mở miệng.”

Vốn tưởng giả chết, nhưng rõ ràng không thành công. Có lẽ là ánh mắt hần sắc xảo, bén nhọn, cũng có thể là chính bản thân tôi lộ ra nhiều sơ hở: Vẫn đang gắt gao cắn môi dưới? Vẫn là không ngừng run rẩy thân hình? Hoặc giả là do tôi vẫn không ngừng rơi xuống từng giọt nước mắt?

Thấy tôi cứ không có phản ứng, Giang Triết Tín bóp mạnh đầu nhũ hoa phải vẫn còn đang ghim một nửa đầu kim nhọn trong đó, không hề phòng bị, tôi giật một cái, đầu cổ ngửa lên trần nhà, mắt chột trợn to, nhưng vẫn như cũ không có kêu ra tiếng.

Một lát sau, tôi vô lực nhìn về phía hần, hần rõ ràng càng phần nộ hơn so với kẻ bị làm hại là tôi đây. Hần bóp cổ tôi, hung tợn nói: “Đừng quên, cô là 8000 vạn thể chấp của tôi, thân thể của cô do tôi chi phối, tôi bảo cô làm gì thì cô phải làm cái đó.”

Tôi lạnh lùng nhìn hần, không cần người nhắc nhở, tôi một chút cũng chưa quên. Người dày vò ta như thế, ta có phản kháng sao? Sớm biết rằng người là tên biến thái cuồng ngược tàn bạo như vậy, bốn tiểu thư có ký khế ước bán mình hay không cũng còn khó nói nữa là.

Hần nhìn tôi chằm chằm, có lẽ nhìn ra sự khinh miệt trong mắt tôi, đôi mắt trong phút chốc biến thành âm lãnh. Hần nắm chặt bàn tay lại, tôi bắt đầu cảm thấy khó thở.

“Không ai dám làm trái ý lời tôi nói, lên tiếng đi.”

Tôi không tin hần sẽ thật sự giết tôi, nhưng mà trong mắt hần là một mảnh lạnh như băng.

Ngắn ngủn hơn mười giây, bàn tay hần hoàn toàn vòng nhanh xiết chặt cổ tôi, cho dù tôi hé miệng mở cảm, cũng hít vào được một chút không khí nào.

Lồng ngực bị nghẹn ứ đau nhói, trước mắt từng trận gần như biến thành màu đen, tôi không thể tin được, hần đã hao tiền tốn của, phí công nhiều như thế để tìm cho ra tôi, thế mà lại đơn giản như vậy lấy mạng của tôi ư?

Ngực muốn nổ mạnh, đôi mắt không còn chịu nổi của tôi khê đảo gần như mất đi tri giác.

Cổ họng được buông ra, miệng tôi vẫn còn mở lớn, dòng không khí mạnh mẽ dội thẳng vào ngực, cái loại này tư vị này cũng chẳng dễ chịu là bao so với việc hít thở không thông, tôi liền giống như một người bị

chết đuối, kịch liệt ho khan, đôi con ngươi nghẹn đầy nước mắt tràn mi.

“Nói chuyện.” Tên hỗn đản này thể nhưng vẫn không buông tha.

Hắn nghiêm khắc nhìn gần tôi, lãnh khốc nói: “Đây là cơ hội cuối cùng.”

Tôi thật sự đụng phải một tên điên, hơn nữa là một tên điên cực đoan, cố chấp đối với tôi.

Ho khan không còn kịch liệt nữa, tôi thở hào hển, dứt quãng nói: “Anh... Thật sự là kẻ... Khốn nạn.” Hắn muốn làm cho tôi nói chuyện, được, tôi liền ăn ngay nói thật.

Mắt hắn thoáng một tia ngạc nhiên, bình tĩnh nhìn chăm chú vào tôi. Mặc kệ, nếu hắn còn muốn giết chết tôi, liền động thủ đi, tôi chẳng thêm đếm xỉa đến.

Hắn quả nhiên động thủ, đầu nhũ hoa chỗ cắm đậy ghim bị xé rách rút ra, trực tiếp biến những giọt máu thành dòng huyết lưu. Tôi chỉ có thể liều chết cắn môi, run rẩy chống cự cơn đau đớn khủng khiếp.

Hắn nhào xuống, cắn lên ngực phải của tôi, một ngum một ngum mút vào máu tươi của tôi.

Tôi giãy dụa, đá đập lung tung hai chân. Trước ngực đau đớn nóng rát, cơn đau khó có thể chịu được đau.

Hắn áp chế tôi, dùng hai chân so với tôi càng thêm cường tráng hữu lực mạnh mẽ tách mở hai đầu gối của tôi ra. Một tay cởi dây lưng của mình.

Hai chân tôi mở lớn, không hề có năng lực phản kháng bị hắn một cái xỏ xuyên qua, đóng đinh trên giường.

Hắn tùy ý bài bố cơ thể của tôi, cắn xé, mút vào đầu nhũ hoa bị thương của tôi, kịch liệt không lưu tình chút nào xé rách ở chỗ sâu trong cơ thể của tôi, một lần so với một lần hung ác, mãnh liệt va chạm bộ phận yếu ớt bên dưới khoang bụng tôi, ở trong cơ thể tôi vĩnh viễn rong ruổi chạy nước rút.

Tôi cố gắng thích nghi, cũng là phí công. Ngực đau nhức đến mức hầu như ngăn trở tôi cố gắng tìm kiếm cảm giác và nhịp độ mang lại sự khoái cảm mỏng manh. Nhưng nỗi đau luôn luôn vượt qua khoái hoạt, tôi chỉ có thể hỗn loạn thừa nhận.

Lại là liên tục từng hồi đánh sâu vào, nhiều lần đều hung mãnh tiến đến đáy dũng đạo, đè ép tử cung của tôi.

Thật lâu sau, khi tôi còn đang run rẩy, hắn rốt cục rút ra dục vọng, lại lập tức đi hai bước, ngoài dự kiến phun thả trên mặt tôi.

Tên khốn nạn! Tên ác ôn! Tên lưu manh! Tôi trong bụng chửi mắng hận không thể dùng những từ ngữ khó nghe nhất thế giới để mắng hắn.

Chất lỏng tanh nồng chui vào trong miệng tôi, khiến tôi ghê tởm muốn nôn.

Tóc bị hung ác nắm lên, bên tai là lời uy hiếp khiến cho người ta mao cốt tung tởn: “Nuốt vào, bằng không liền liếm sạch sẽ cho tôi.” Trước mắt xuất hiện rõ ràng dục vọng nam tính cực đại vẫn chưa mềm nhũn xuống, trên đỉnh của nó vẫn còn đang nhiều xuống tí tách chất lỏng dơ bẩn, xung quanh thậm chí còn có vết máu lợ lạt.

* mao cốt tung tởn: sờn tóc gáy

Tôi lập tức nhìn về phía giữa hai chân mình trên khăn trải giường, quả nhiên nơi đó đỏ sẫm một mảnh.

Giang Triết Tín theo tầm mắt của tôi nhìn qua, trên mặt hiện lên nụ cười tà ác, nhẹ nhàng buông lỏng tóc tôi ra.

Tôi biết sao lại như thế, nhưng là tôi tuyệt đối sẽ không nói ra, hãy cứ để cho y dương dương tự đắc đi, tên ngu ngốc này. Người đàn ông đầu tiên của Hứa Lăng Tịch ta không phải là mi, mi hãy chỉ để ý làm tên ngu ngốc tử đi.

Cổ tay rốt cục được thả ra, tuy rằng còng tay được bọc da mềm thượng đẳng, nhưng vẫn làm trầy trụa làn da của tôi lúc tôi giãy dụa. Sau khi tên điên đó cởi trói cho tôi, cũng không hề quay đầu lại mà quả quyết rời đi. Tôi cuối cùng lại có không gian riêng mình, cuộn người tự mình liếm láp vết thương.

Mùi còn vẫn tràn ngập trong không khí rất lâu, mồ hôi lạnh làm tôi ớn lạnh. Nhưng là tôi thật sự không còn một tia khí lực nào nữa để đi tắm lần thứ hai, tôi hư nhược ngã nằm xuống, không bao giờ muốn nhớ đến nữa.

Giấc ngủ nặng nề cảm giác thăng đến thời gian giữa trưa, nhưng tôi còn buồn ngủ, trừ bỏ cơn buồn ngủ, còn lại là cơn đau đớn khắp thân thể, tôi cần nghỉ ngơi. Nếu không nghe được có người xoay chuyển tay nắm cửa, tôi càng muốn khiến cho cái thân thể này tiếp tục ngủ.

Cửa phòng ngủ bị người đẩy mở, tôi nắm chặt bên trong chiếc chăn, nhắm mắt lại. Trí nhớ về đêm qua quá mức khủng bố, không thể không nói, tôi đối với Giang Triết Tín dĩ nhiên đã có tâm lý rất sợ hãi.

Thảm sàn cũng loại bỏ tiếng bước chân, người đi tới dừng lại bên giường. Trái tim tôi thỉnh thoảng đập loạn xạ, chờ đợi Giang Triết Tín thô bạo giật chăn lên.

Bàn tay phủ lên trán tôi, tôi trực tiếp run run một cái, mở to mắt. Giả vờ không nổi nữa rồi.

Tôi sững sốt, ngơ ngác nhìn trước mắt là một đại tẩu trung niên ôn hòa, từ ái. Chị ta nhìn tôi, lộ ra một nụ cười tươi xin lỗi: “Làm cô thức giấc à? Thực xin lỗi, chỉ là tôi muốn nhìn xem có phải đang bị sốt hay không.” Nói xong, chậm rãi rút tay khỏi trán tôi. Tôi lúc này mới chậm chạp cảm giác được lòng bàn tay chị ta thực ấm áp, không giống sự lạnh lẽo của người nào đó.

“Chị là ai?” Tôi mở miệng, cổ họng khàn đặc rồi tỉnh rồi mù.

“Cô gọi tôi là Chu tẩu đi, lão Chu chồng tôi là lái xe cho Giang lão gia. Triết Tín thiếu gia bảo tôi tới chăm sóc cô. Buổi sáng tôi đã đến rồi, nhưng Triết Tín thiếu gia nói đến giữa trưa mới lại đánh thức cô, cho nên tôi liền đi ra ngoài mua chút nguyên liệu nấu ăn về, cơm đã sắp làm xong rồi.”

Tôi gật gật đầu, thế này mới nhớ tới bản thân gần 24 tiếng đồng hồ chưa ăn gì, thật đúng là đói quá. Nhưng
.....

“Cái này.....” Tôi còn chưa nghĩ ra phải nói như thế nào, Chu tẩu thật giống như đã hiểu được, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ. Ai, kỳ thật không phải tôi muốn bảo chị ấy đi ra ngoài, tôi là muốn hỏi một chút chị ấy có thể đi mua giúp tôi quần áo hay không thôi.

Tôi còn chưa kịp than thở xong, Chu tẩu đã mang vài bộ váy áo quay trở lại: “Mấy cái váy này là Triết Tín thiếu gia bảo tôi mang lại cho cô.”

Tôi dùng chiếc chăn bao lấy chính mình ngồi xuống, đánh giá từng cái váy áo được mở ra trên giường. Ba bộ thời trang công sở, ba bộ váy ngủ, một bộ váy mặc trong nhà. Tất cả đều là bộ sưu tập hiện đại của các thương hiệu nổi tiếng trong ngành công nghiệp thời trang địa phương, hoàn toàn phù hợp với phong cách phổ biến hiện nay.

Cái này thì tính là gì đây? Thật đúng là đem Hứa Lăng Tịch tôi đây biến thành sủng vật mà nuôi dưỡng sao? Nghĩ muốn ngược đãi liền hành hạ đến gần chết, ngược đãi xong thì cho chút mật ngọt? Trong lòng tôi cười lạnh, tôi chỉ có thể ghi hận sự ác liệt của hắn, hắn cũng đừng tưởng biến tôi thành một người đàn bà ngược to não teo ngu xuẩn.

Chịu đựng thân thể không khỏe, tôi tự mình thu xếp gọn gàng.

Mùi thơm từ nhà ăn xộc vào trong mũi, nhẹ nhàng, các món ăn nhẹ ngon miệng đa dạng, bày đầy cả trên bàn ăn.

“Mấy món này đều là do chị làm?” Tôi có chút kinh ngạc.

“Phải, Triết Tín thiếu gia nói Lăng Tịch tiểu thư thân thể hư nhược, nên phải bổ dưỡng thật nhiều. Thực đơn món ăn cũng là Triết Tín thiếu gia tự mình xem qua. Cũng không biết có hợp khẩu vị tiểu thư hay không, nếu mà không thích hợp, cô cứ nói thẳng cho tôi biết là được, bữa ăn kế tiếp tôi nhất định sửa đổi lại.”

*thân thể hư nhược: sức khỏe bản thân yếu ớt

Nụ cười của Chu tẩu là tự nhiên mà chân thành, tin chắc chị ta thật sự đã cho rằng tôi là khách quý của thiếu gia chị ta, là một đại tiểu thư yêu kiều nũng nịu cần cần thận hâu hạ và che chở.

Tôi đã biết rõ bản thân sai ở chỗ nào. Lời bình luận bên ngoài đều là thật sự, những tin tức tình báo tôi nắm được cũng đều đúng như vậy. Nhưng tất cả mọi người chúng tôi không chú ý một điểm, đó chính là hình tượng một thân sĩ quan tâm chăm sóc, lễ độ ôn tồn của Giang Triết Tín chỉ giới hạn trong ở trước mặt công chúng, ở trong giới hạn đó hần tận lực hy vọng che đậy được trước mắt tất cả mọi người. Một người nếu muốn che giấu sự biến thái tàn ngược và thô bạo của chính mình, thì nhất định sẽ càng hướng đến đối lập lại xây dựng biểu tượng giả dối càng hoàn mỹ hơn. Giang Triết Tín chính là người như vậy.

4. Chương 4: Roi Đánh

Editor: ton ton

Nuốt xuống ngụm cơm trưa cuối cùng, tôi tựa vào chiếc ghế ăn cơm nhẹ hơi thở phào.

Vẫn cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa chất liệu vải của quần áo tuy rằng mềm nhẹ, nhưng vẫn như cũ ma sát vào nơi bị thương trước ngực tôi, dẫn đến những cơn đau nhỏ vụn.

Chu tẩu ngồi đối diện tôi, là tôi yêu cầu chị ấy ngồi xuống cùng ăn với tôi. Vốn tôi cũng chẳng phải là đại tiểu thư quý giá gì, hưởng chi hiện tại lưu lạc đến tình trạng trở thành món đồ chơi trong tay thiếu gia nhà chị ta, nào có tư cách để chị ta đứng một bên hầu hạ toàn bộ quá trình dùng cơm.

Chu tẩu kỳ thật cũng cũng không ăn bao nhiêu, vừa thấy tôi buông chiếc đũa, lập tức cũng buông đồ ăn, đứng lên: “Hứa tiểu thư, cô còn cần dùng thêm gì không?”

Tôi mỉm cười lắc đầu: “Cám ơn chị, Chu tẩu, tôi ăn rất no. Thức ăn ngon lắm, vất vả cho chị. Tôi muốn về phòng nằm nghỉ trong chốc lát.” Tôi không biết Chu tẩu ngoại trừ nấu cơm, có hay không còn kiêm thêm chức vụ phụ trách giám thị tôi, vẫn nên thăm dò một chút thì tốt hơn.

“Được. Tôi cũng không quấy rầy cô nữa. Triết Tín thiếu gia muốn tôi 6 giờ rời đi, trước tiên tôi sẽ chuẩn bị tốt cơm chiều, Hứa tiểu thư thức dậy là có thể ăn ngay. Sáng mai tôi lại đến nữa.” Chu tẩu về mặt ôn hòa đầy ý cười.

Thì ra chị ấy không được ở lại đây, cũng đúng, nếu không dựa vào động tĩnh tối hôm qua, chỉ sợ là thể nhân đã sớm biết được bộ mặt vốn có của Giang Triết Tín rồi.

“Cám ơn chị.” Tôi làm đủ vẻ dịu dàng, lễ độ của tiểu thư khuê các, đứng dậy đi trở về phòng ngủ.

Tôi cởi váy mặc trong nhà, khoác lên váy ngủ, chui vào trong chăn, ở trên giường lăn qua lộn lại, vất hết óc. Trong đầu rõ ràng lộn xộn, tôi thật sự nghĩ không ra có phương pháp gì nhanh chóng và hữu hiệu có thể giải quyết nguy cơ trước mắt. Nếu như Giang Triết Tín đơn thuần chính là muốn giữ lấy tôi, hết thấy dễ xử lý hơn nhiều rồi, nhưng là, hần có niềm đam mê đáng sợ, mà tôi thì trước mắt mà nói tựa hồ trừ bỏ nhân nãi thì không còn phương pháp nào khác có thể làm nữa.

Tâm tình dị thường gay go và phiền muộn, tôi cố gắng hít sâu, bình tĩnh, bình tĩnh, thật kiên định.

Người đó nói, “Lăng Tịch, anh lo lắng nhất cho em, chỉ cần người đàn ông khác nhìn em nhiều hơn một cái liếc mắt, anh đều phẫn nộ; Người đàn ông khác nói nhiều hơn một câu với em, anh cũng không bằng lòng. Anh chính là đàn ông, anh cũng hiểu biết đàn ông, không ai có đủ kháng cự lại em, chỉ cần em cho bọn hần cơ hội, cho bọn hần cơ hội ở chung.”

Cha nuôi nói, “Chúng ta nuôi dưỡng con lớn như vậy, chính là vì một ngày này. Con đã làm cho chúng ta thất vọng một lần, còn muốn làm cho chúng ta hoàn toàn thất vọng sao?”

Mẹ nuôi cầm lấy tay tôi khóc, “Đứa trẻ ngoan, từ trước đến nay mẹ lúc nào cũng xem con như con ruột mẹ sinh ra, nhưng một bên là con trai mẹ, một bên là con gái mẹ, mẹ không còn cách nào khác. Con coi như thương xót cho mẹ đi, mẹ cầu xin con.”

Tôi xoa ngực mình, nơi bị thương nhói lên một hồi đau ngầm. Thì ra đây chính là trùng phạt, là ông trời đang trừng phạt bản thân tôi vong ân phụ nghĩa, trừng phạt tôi cô phụ một mảnh tâm tư, tình cảm dạy dỗ và nuôi dưỡng của mẹ nuôi. Hãy nhẫn nại đi, bản thân đã sớm đáng chết, cho dù chết ở trên tay Giang Triết Tín cũng không đáng luyến tiếc, điểm chính là, nhất định phải vào lúc trước khi chết giúp bọn họ đạt thành tâm nguyện, bằng không ngày sau ở địa phủ cũng không mặt mũi chờ đợi gặp lại bọn họ.

Tiếng đóng cửa làm cho tôi từ trong giấc ngủ ngắn ngủi nửa mê nửa tỉnh mở to mắt, đã 6 giờ rồi sao?

Trong phòng bếp giờ đã người không phòng trống, tại nhà ăn thì thức ăn đầy ắp một bàn.

Tôi quay đầu bước đến cửa lớn, nhẹ nhàng xoay nắm cửa, vẫn như cũ là khóa trái từ bên ngoài. Nguyên lai Chu tẩu cũng biết tôi là một phạm nhân bị nuôi nhốt như thế.

Quay trở lại nhà ăn, tôi ngồi xuống, mỗi món đều ăn mấy ngụm. Không biết đêm nay sẽ lại phải tiêu hao bao nhiêu thể lực, trước tiên bổ sung năng lượng lúc nào cũng không sai cả.

Tôi nằm nghiêng trên chiếc sofa lục tìm chuyển kênh truyền hình, thế nào cũng phải làm cái gì đó để bình phục lại tinh thần. Dù cho giống như một tên tù phạm đã bị tuyên án tử hình, biết rõ sẽ bị một trận nhục hình, nhưng vẫn muốn tiếp tục sống nốt ngày cuối cùng.

Cửa truyền đến âm thanh mở khóa, vừa qua khỏi 8 giờ.

Tôi theo bản năng an vị lại bản thân. Cơ hồ đồng thời, Giang Triết Tín đi vào phòng khách.

Tôi nhìn hắn, đem điều khiển từ xa để trên bàn trà, chậm rãi đứng lên.

Từ trong tay hắn có mang theo một túi giấy, bên trong dường như là một hộp quà. Tôi đã dự cảm đến có lẽ lại là một ‘Lễ Vật’ tặng cho tôi, không kiềm được tóc gáy dựng thẳng lên.

Hắn cao thấp đánh giá tôi một lần, đôi mắt thâm trầm. Tôi mặc chiếc váy trong nhà mới tinh, đôi chân trần đứng trên thảm.

Hắn đem hộp giấy đưa cho tôi, không nhanh không chậm nói: “Tặng cho cô.”

Quả nhiên. Trong lòng tôi trầm xuống, sẽ không thật sự là một chiếc khuyên tai đính đá ruby chứ. Lòng thấp thỏm lo lắng không an lấy chiếc hộp trong túi giấy ra, chỉ nhìn liếc mắt hình ảnh đóng gói ngoài cái hộp đã khiến tôi gần như muốn té xỉu, là roi da.

Tôi đang cầm chiếc hộp đứng yên tại chỗ, Giang Triết Tín đến gần tôi, ôm lấy bờ vai của tôi, thái độ vô cùng thân thiết giống như đôi tình lữ đang trong tình yêu cuồng nhiệt, cánh tay hắn đưa đến nâng cằm tôi lên, nhìn ánh mắt tôi, trêu chọc hỏi: “Không thích à?” Nơi khoe miệng nhàn nhạt kéo lên một nụ cười thần nhiên, chính là ý cười cũng không lan đến ánh mắt, trong con ngươi đen hoàn toàn là lạnh như băng.

Tôi chỉ cảm thấy da đầu run lên một trận, theo bản năng liền rũ mắt xuống. Ngón tay đang nắm cằm tôi bỗng nhiên dùng sức, làm cho đầu tôi ngửa lên hướng về hắn, ngay sau đó liền cướp lấy đôi môi của tôi, đầu lưỡi mềm dẻo đẩy cánh môi của tôi ra, tùy ý tiến tiến xuất xuất, truy đuổi theo đầu lưỡi tôi.

Tôi nhất thời mất đi năng lực phản ứng, hành vi của tên điên này này hoàn toàn theo ngẫu hứng mà làm, khiến cho người ta với không ra manh mối.

Hắn lần nữa mút cắn môi lưỡi tôi, dùng sức thật mạnh, làm tôi cảm thấy đau đớn. Bàn tay đang nắm cằm tôi chuyển sang sau đầu, trượt trên tóc tôi, tiến lên một bước đem đầu tôi đẩy theo hướng của hắn, cường thế ngăn cản tôi trốn tránh.

Hỗn hợp hơi thở nam tính mang mùi thuốc lá xộc thẳng chui vào xoang mũi, thời gian dài lũng đoạn tấn xuất hô hấp của tôi. Hắn là cao thủ hôn môi, tôi chỉ có thể bị động mặc hắn ở trong khoang miệng tận hưởng đoạt lấy, tuy rằng không đến mức mất đi cảm xúc, nhưng cũng dần dần tim đập có chút gia tốc. Tôi cố gắng ổn định tâm thần, không chịu cho hắn đáp lại nhiều hơn.

Đầu lưỡi lại bị hắn tóm được, khác biệt với việc dùng sức mút vào lúc này, lần này hắn trực tiếp hung ác cắn tôi một ngụm.

Không hề phòng bị đau nhức làm cho tôi phản xạ có điều kiện xuất ra khí lực toàn thân một phen đẩy hẳn, thuận lợi thoát ly hẳn đang ôm trong tay, ngã ngồi trên ghế sofa.

Hắn bị hất lui về phía sau hai bước mới đứng lại, trên cao nhìn xuống xem kỹ tôi.

Hai tay tôi đều bụm trên miệng, nhanh nhử mày lại không mở mắt ra được, nước mắt trong hốc mắt trực thẳng đảo quanh mi. Trong khoang miệng mùi máu tươi không còn đậm đặc như lúc này, nhưng mà cảm giác đau đớn không giảm chút nào.

Không đến một phút đồng hồ, hắn bỏ nhào lại. Lần này là trực tiếp vạch tìm tòi vấy của tôi, giống như đêm qua hắn làm như vậy, từ cổ áo xé rách đến thân dưới vấy.

Đau đớn vẫn còn đang hấp dẫn phần lớn lực chú ý của tôi, thế nhưng những biến cố phát sinh một cái lại tiếp một cái, thật sự là làm cho tôi ứng phó không nổi.

Tôi nhìn chiếc váy tơ tằm xa hoa sang trọng trong tay hắn biến thành những mảnh vãi, sau đó hai tay đang che miệng của tôi lại rơi vào trong tay hắn, dễ dàng bị hắn xoay ngược ra phía sau dùng mảnh vãi trói nhanh lại.

Lúc này tôi mới nhớ đến giấy dũa, tôi dùng đầu gối đẩy cơ thể hắn đang đè lên tôi, nhưng khoảng cách quá gần, lực đạo không đủ, hắn hiển nhiên không chịu đau chút nào. Tôi lại dùng chân đá hắn, đổi lấy kết quả cổ chân cũng chịu đấm ngọ giống như cổ tay tôi.

Hắn ném tôi vào trong sofa, xoay người nhặt lên chiếc hộp đựng roi da. Đó là vừa rồi do chống đẩy hắn thất thủ tôi đã đánh rơi.

Hắn chậm rãi xé mở lớp đóng gói bên ngoài, trước mặt của tôi triển lãm cây roi chỉ dài khoảng một mét, mà cán roi được thiết kế thành hình dạng nam căn chiếm gần một phần ba chiều dài chiếc roi da đen.

Hắn ở trong không khí vun roi vài nhát, cảm nhận sự dẻo dai và mức độ thích hợp của nó trong tay. Tôi bắt đầu phát run rẩy.

Hắn cầm roi da bước về phía tôi, đôi mắt đã không còn lạnh lẽo như băng nữa, mà nó đang bốc cháy lên ngọn lửa dục vọng.

Tôi vụng về co rụt vào trong sofa, hai tay hai chân tựa hồ cũng không còn nghe theo tôi điều khiển.

Hắn không có sửa đúng tư thế của tôi, liền khẩn cấp vung lên nhát roi đầu tiên. Tôi chỉ cảm thấy các đường màu đen trong không khí nhanh chóng vẽ thành một đường cong, trước ngực là một cơn đau lột da xé thịt.

Đầu nhũ hoa hôm qua đã bị thương giờ lại bị đánh trúng, có chất lỏng một lần nữa chảy xuống đến.

“Ư.....!” Cẩn rằng thật nhanh, tôi chỉ có thể co quắp thân mình. Mồ hôi lạnh từng chút một chảy tán loạn toàn thân. Tôi thậm chí không dám mở to mắt nhìn xem vết thương của mình.

Tiếp theo là roi thứ hai, roi thứ ba, tất cả đều rơi vào trên hai bên ngực. Cơn đau kịch liệt làm tôi chịu đựng không nổi mà run rẩy, thân hình dường như không khống chế được mà cuộn lại thành vòng tròn, đầu và chân gần như treo lơ lửng gần ngoài sofa, mái tóc dài hỗn loạn quét đảo trên gương mặt buông xuống rơi đầy đất, bao phủ phần lớn khuôn mặt tôi.

Giang Triết Tín vén tóc tôi lên, sờ soạn gương mặt ướt sũng của tôi. Tôi nhắm mắt lại vô phương nhìn đến vẻ mặt của hắn. Sau đó, da đầu bị cơn đau nhức, hắn thế nhưng túm lấy mái tóc dài của tôi, lôi tôi từ sofa kéo đến trên thảm.

Tôi nghe được âm thanh hắn di chuyển kéo bàn trà đi. Tôi biết chạy trời không khỏi nắng.

Roi đánh không hề có chút gì kiêng dè do dự, trở nên gấp gáp mà lộn xộn. Từ các hướng khác nhau, ở các góc độ khác nhau, rơi xuống ở đủ vị trí khác nhau trên cơ thể tôi. Tôi hoàn toàn bị hình ảnh roi da che phủ, không cách nào biết được roi tiếp theo sẽ đánh xuống ở đâu. Kỳ thật biết cũng vô dụng, tôi trốn không thoát.

Duy nhất tôi có thể làm, chính là điên cuồng giãy dụa thân thể, trên thảm lăn lộn quay cuồng, không có thời gian và cơ hội để thở dốc, rồi nhận được cái này thì mất cái khác. Bảo vệ trước ngực, phía sau lưng liền

ăn đau lợi hại. Rất nhanh, toàn bộ phần lưng đều bị đau đón bồng rít bao trùm. Tôi ngay cả duỗi thẳng cơ thể cũng làm không nổi.

Hắn dừng lại thở dốc, âm thanh ồ ồ giống như dã thú khổng lồ.

Hắn ngồi xổm xuống, bắt buộc tôi duỗi thẳng thân thể. Nắm lấy đầu nhũ hoa đã đầy vết thương sưng phù đau không chịu nổi của tôi, tùy ý đùa bỡn. Tôi run rẩy, cổ ngứa ra thẳng đến cực hạn.

“Kêu lên.” Lại tới nữa.

Tôi buông lỏng khớp hàm, khó khăn phát ra âm thanh mơ hồ không rõ: “Tôi đau quá.”

Tĩnh lặng vài giây, trói buộc trên chân được buông thả, hóa ra phục tùng cũng có chỗ tốt.

Không đợi tôi hoàn toàn thả lỏng, hai chân bị tách ra thật to, sau đó cổ chân lại bị trâm trọng đè lên.

Tôi mở to mắt, không dám tin nhìn vào tên điên đang quỳ gối giữa hai chân, dùng hai đầu gối áp chế tôi.

Ánh mắt tên điên cuồng đó chằm chằm vào hạ thân của tôi, lòng tôi dâng lên dự cảm xấu.

Hắn vung tay lên, roi da giống như một con rắn độc, cắn nuốt khu vực mềm mại giữa hai chân tôi.

“Nga!!!!” Tôi vùng vẫy đến thật dữ dội, phần thân trên hoàn toàn rời khỏi mặt đất, gần như là ngồi nhồm dậy. Hai chân không tự chủ được đá đập lung tung, cổ chân bị áp chế xoay cơ hồ bị trật khớp.

Lần đầu tiên nhìn đến thân thể chính mình bị roi đánh, trước mắt đều là những vết roi sưng phù to lớn, trùng điệp chồng chất lên nhau đã đất đầu rớm máu, càng làm cho thần kinh yếu ớt của tôi sợ hãi lên đến cực điểm.

Hắn chẳng qua nhẹ nhàng đẩy tôi một cái, tôi liền suy sụp một lần nữa ngã xuống.

“Không được lại ngồi dậy nữa. Còn có, tôi muốn nghe tiếng kêu của cô.”

Roi da lần nữa đánh xuống, nặng nề rơi tại phần khung xương chậu của tôi, bụng một mảnh đau buốt run rẩy. Tôi cơ hồ lại nửa nằm nửa ngồi dậy, sau đó tiếp tục bị buộc tự ngã trở xuống.

Liên tiếp roi sau đó, theo từ khung xương chậu đến âm phủ lại đến bắp đùi non, bao phủ toàn bộ hạ thân, lặp đi lặp lại. Tôi giống như con rắn nằm dính sát trên mặt đất giãy dụa co quắp run rẩy. Phát ra những âm thanh yếu ớt vô thức, ngay cả chính mình cũng không biết đang nói cái gì. Hai tay gắt gao gãi thắm, căn bản không cảm giác đầu ngón tay đau đớn.

Muốn chạy trốn, trốn không thoát, thậm chí không thể giãy dụa. Lại là liên tục bị đánh trên đóa hoa yếu ớt mỏng manh nhất, bụng dưới tiếp theo một dòng nước ấm, tôi đã không thể kiểm soát mà tiểu tiện không tự chủ.

Roi dừng lại, cán roi hung hăng đâm mạnh tiến vào hạ thân tôi, rốt cục tôi hét lên thê thảm, tê tâm liệt phế kêu thảm thiết.

5. Chương 5: Không Thể Đoán Được

Editor: ton ton

Đau, cả người đều đau. Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Tôi dần dần có chút ý thức, nhưng tôi nguyện ý không tỉnh lại.

Tôi đã cho rằng mình sẽ chết. Vào lúc hắn luân phiên dùng cán roi và dục vọng của hắn đâm gộp vào trong cơ thể tôi, ở lúc hắn không ngừng quất thẳng vào bộ vị yếu ớt nhất của tôi, thời điểm hắn cuối cùng hướng đến bộ phận bị thương bên trong cơ thể tôi rót nước muối vào, tôi đều giống như gặp được bóng dáng tử thần. Rõ ràng như vậy, làm tôi mong cầu như vậy.

Là ai đang lay tôi? Đau quá. Đừng chạm vào tôi. Đừng đụng tôi. Tôi muốn mở to mắt, tôi muốn lớn tiếng quát hỏi, nhưng mí mắt thật nặng nề, miệng mở không ra. Chẳng lẽ tôi đã tàn phế?

“Đáng chết, tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh?”

“Triết Tín, lần này cậu chơi đùa có hơi quá đáng, cậu khiến cô ấy bị thương nặng.”

“Khó được tìm được thứ hợp tâm ý tôi như vậy, đương nhiên làm cho tôi tận hứng.”

“Là bạn tốt, tôi phải cho cậu một lời khuyên. Nếu cậu thực thích món đồ chơi này, thì ít nhất nên quý trọng một chút, chơi hổng rồi, ngay cả tôi cũng sửa không nổi đâu.”

.....

Tôi hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trong phòng chỉ có mình tôi.

Thở giật động tứ chi, vẫn là cả người đều đau, lại bắt đầu đổ mồ hôi.

Tôi cảm giác không thoải mái, lúc này mới phát hiện thì ra trên người đã mặc một chiếc váy ngủ mỏng bằng tơ tằm. Lại là một cái mới, không biết tuổi thọ của nó có thể kiên trì được bao lâu, một ngày? Hay là hai ngày?

Cẩn thận nhắc cổ áo lên, tôi nhìn bộ ngực mình, chỉ liếc mắt một cái cũng không dám nhìn xuống nữa. Làn da từ nhỏ được bảo dưỡng rất tốt, hiện tại loang lổ đầy vết thương, vô cùng thâm thẫm, dưới ánh sáng nhìn qua càng cảm thấy đau.

Miệng thật rất khát, một ly nước đặt trên tủ cạnh đầu giường, tôi cố sức động dậy thân thể, lập tức bị đau đốn mà ngã trở về. Thở dốc trong chốc lát, miệng lưỡi càng thêm khô khốc.

Cánh tay trái cố gắng với thêm lên, trước ngực và phía sau lưng đều đau lợi hại. Mắt thấy đã lấy được ly nước, lại vào lúc dùng sức cầm lấy nó, thì công lao đổ biển*, sẩy tay đánh rơi đi. Mặc dù rơi xuống tấm thảm dày trên đất, vẫn phát lên tiếng vang nặng nề, nước bắn lên tung tóe khắp nơi.

*Nguyên văn - Tiền công tấn khí: ý nói công sức của ta bỏ ra trong một thời gian dài làm một việc gì đó để đạt được điều ta mong muốn sẽ trở thành vô ích khi ta lỡ đánh mất mình hoặc là gây ra một chuyện gì đấy.

Tôi còn chưa kịp thu tay lại, cửa phòng ngủ đang khép hờ đã bị đẩy ra. Chu tẩu trước tiên nghiêng đầu nhìn vào dò xét, sau đó lập tức bước nhanh đi vào, vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nói: “Hứa tiểu thư, cô tỉnh rồi à? Tôi còn tưởng mình nghe lầm đấy. Ai nha, tôi lập tức đổi ly nước khác cho cô.”

Không đợi tôi mở miệng, người đã không thấy bóng dáng đâu. Thực không nghĩ để chị ấy thấy bộ dạng chật vật của tôi lúc này, cũng không rõ đối với chuyện của tôi chị ấy biết được bao nhiêu, sẽ không phải chị ấy đã thấy hết những vết thương trên người tôi chứ?

Chu tẩu lần nữa bưng tới một ly nước, tôi mím môi ngồi dậy, Chu tẩu có ý tốt bước đến đỡ tôi, lại đứng lúc đụng phải vết thương trên lưng. Mặc dù tôi cắn chặt răng, vẫn cứ mơ hồ phát ra tiếng kêu đau đốn, cả người đổ mồ hôi đầm đìa, liền ngay sau đó ngã xuống.

Chu tẩu tay mát lạnh lẹ đem gối bông mềm nhét vào phía sau tôi, vừa lúc tiếp được cơ thể của tôi. Tôi tựa vào trên gối thở phào.

Chu tẩu nhẹ nhàng sờ trán tôi, trong ánh mắt tràn đầy quan tâm: “Vẫn còn hơi sốt a, cũng đã ba ngày rồi. Cô thật là dọa chúng tôi chết khiếp đấy.”

Ba ngày? Chúng tôi?

Tôi nhìn chị, tràn ngập nghi hoặc. Tôi đã mê man lâu như vậy sao? Sao tôi lại nhớ rõ ràng đó là chuyện xảy ra vào tối hôm qua chứ?

Chu tẩu nhìn tôi uống cạn ly nước, lập tức nhận lại cái ly, hỏi ý kiến tôi: “Tôi mang chút đồ dứt cho cô ăn nhé? Triết Tín thiếu gia có căn dặn, hai ngày này cô chỉ có thể ăn cháo thôi, ngày nào tôi cũng đều chuẩn bị, không nghĩ tới tận hôm nay cô mới tỉnh.”

Tôi cũng không cảm thấy đói bụng gì, nhưng vẫn gật đầu, bây giờ không phải là thời điểm cậy mạnh.

Chu tẩu bưng một cái khay siêu lớn trở vào, trực tiếp chiếm hết cả mặt trên cái tủ đầu giường. Cháo thì chỉ một chén, nhưng món ăn nhẹ thì có hơn sáu, bảy loại.

Tuy rằng cánh tay khi nâng lên vẫn còn rất trở ngại, nhưng mà để người khác dứt cho ăn thì thôi quên đi. Tôi cố tự mình bưng chén, chị ấy đành phải theo thứ tự đem mấy món ăn nhẹ đưa tới trước mặt tôi.

Nói thật, Chu tẩu đến giờ vẫn còn nhiệt tình cung kính với tôi như vậy, đúng là làm cho tôi bắt đầu hoài nghi rốt cuộc chị ấy có biết thân phận tôi là cái gì ở nơi này hay không.

“Chu tẩu, hai ngày này vất vả cho chị. Kỳ thật chỉ cần hai món ăn nhẹ là được, tôi căn bản ăn không hết nhiều như vậy.”

“Tiểu thư nói đi đâu vậy, mỗi ngày tôi chỉ có nấu cơm, không vất vả chút nào. Triết Tín thiếu gia nói, người bị sốt khẩu vị hơn phân nửa không tốt, cố ý dặn dò tôi chuẩn bị nhiều thêm mấy món khác nhau.”

“Tôi Bị bệnh, chắc là gây phiền toái thêm cho mọi người lắm?”

“Tiểu thư đừng nghĩ như vậy, cô cả đời bệnh, mà bệnh tình còn khẩn cấp như vậy, nghiêm trọng như vậy, thật làm chúng tôi đều sợ hãi. Nhất là Triết Tín thiếu gia, cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua cậu ấy từng để tâm đến vậy với bất kỳ cô gái nào khác trước đây. Hôm kia và hôm qua cậu ấy cũng chưa từng rời khỏi chỗ này, hôm nay mới đi làm. Tôi bảo để tôi thay cậu ấy chăm sóc cho cô chốc lát, cậu ấy cũng chẳng chịu đâu.” Ý cười trên mặt Chu tẩu rất sâu, làm cho tôi nhớ đến mấy bà mai mối chuyên thay nhà trai nói tốt ở thời cổ đại.

Tôi hoàn toàn rõ ràng, Chu tẩu vẫn không hề hay biết gì cả. Tầm mắt nhìn đến váy ngủ trên người, nói như vậy đây cũng là do Giang Triết Tín suy xét đến việc che đậy vết thương roi đánh trên cơ thể tôi mà ra. Khó trách người bên ngoài một chút hàm ý cũng dò không ra, Giang Triết Tín vì để che dấu bản thân biến thái thật đúng là đã dè dặt, cẩn trọng. Sớm hay muộn tôi cũng sẽ vạch trần bộ mặt thật của mi.

Ăn hết cháo, tinh thần của tôi đã tốt lên rất nhiều.

Nhìn Chu tẩu đem đồ đạc mang ra khỏi phòng, tôi nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Cửa phòng ngủ không hề đóng, tiếng nói của Chu tẩu từ phòng khách truyền đến: “Alô, Triết Tín thiếu gia, Hứa tiểu thư tỉnh lại rồi, còn ăn một chén cháo nữa Vẫn còn hơi sốt. Vâng. Vâng ạ.”

Tôi lập tức mở to mắt, cho dù nghe ra được sự hưng phấn trong lời nói của Chu tẩu, đoán biết chị ấy hoàn toàn không phải gián điệp mà là dựa theo yêu cầu của Giang Triết Tín, trước hết phải thông báo tin tức tôi tỉnh lại, nhưng tôi vẫn sinh lòng bất mãn với chị ấy.

Lúc chị vào phòng nói: “Hứa tiểu thư, Triết Tín thiếu gia rất nhanh trở về”, tôi nghĩ sắc mặt mình nhất định đã trở nên cực kỳ khó coi. Chị ta hẳn cũng phát hiện ra điều gì, nói xong liền thật cẩn thận lui trở ra.

Tôi biết mình không nên giận chó đánh mèo, nhưng vừa nghĩ lại cái đêm thê thảm kia, tôi liền không thể bình tĩnh. Lời nói của chị ta, không thể nghi ngờ đã hạ một bản án tử hình cho tôi, tôi không thể lần nữa an tâm đi vào giấc ngủ.

Hiện tại mới 10 giờ rưỡi sáng, Giang Triết Tín sẽ không đến mức vì món đồ chơi là tôi đây mà mệt nhọc chút, khả năng lớn nhất chính là đêm nay hẳn sẽ trở về hành hạ tôi. Về phần Chu tẩu nói, hẳn hai ngày trước chưa hề rời đi, tôi tin tưởng, nhưng điều đó chẳng qua lại là thủ thuật che mắt của hắn, đồng thời cũng là sự cần thiết để che đậy chân tướng sự thật, vì vậy lựa chọn lưu lại đây là phương pháp nhất cử lưỡng tiện.

Bốn mươi phút sau, tôi nghe được âm thanh mở khóa cửa lớn, không khỏi cực kỳ hoảng sợ. Tuy rằng đã vài lần được lĩnh giao phương pháp làm việc quái đản và tùy hứng của Giang đại tổng tài rồi, nhưng mà vẫn ghen lời nhìn trần trụi đối với sự “Coi trọng” của hắn dành cho một món đồ chơi như tôi đây.

Muốn tiếp tục giả vờ hôn mê khẳng định là không thực hiện được rồi, cái gì nên đến thì phải đối mặt thôi. Tôi xốc mạnh lại tinh thần nhìn cửa phòng ngủ.

Thân ảnh cao lớn chậm rãi đi vào, đột nhiên tôi liền cảm thấy hô hấp trở nên không thông, tựa như đang có một cục đá to lớn đè lên trên ngực vậy.

Giang Triết Tín bước vào phòng, thong thả ung dung đóng chặt cửa phòng khóa lại. Hai tay bắt đầu cởi bỏ cúc áo sơ mi trên cổ tay, lần lượt cuộn hai tay áo lên đến trên khuỷu tay. Động tác của hắn thông dong tao nhã, con người đen từ đầu đến cuối đều nhìn tôi chăm chăm.

Không nhìn ra cảm xúc của hắn, mới càng làm cho tôi cảm thấy sợ hãi. Nhất là sau khi nhìn thấy hắn lấy ra từ túi quần sau một cái hộp nhỏ hình vuông lớn hơn so với một gói thuốc lá, thì nhịp đập tim tôi trực tiếp vượt lên trên con số 100 lần/ phút.

Hắn đi tới, trước đem hộp nhỏ ném tới tủ cạnh đầu giường, sau đó vén chăn của tôi lên.

Vật cực tât phản*, tôi đã chịu đủ rồi những áp lực và sợ hãi hắn gây ra cho tôi, dù gì đi nữa cũng chẳng thể nào sống dễ dàng, tôi không muốn lại tiếp tục yếu đuối thêm nữa.

* **VẬT CỰC TẤT PHẢN**: Đây là đạo lý được sư phụ Lý Hồng Chí nhắc đến trong cuốn Chuyển Pháp Luân. Một vật hoặc một sự việc khi đi đến điểm cực độ trong giới hạn của nó thì sẽ phản đảo lại tình trạng đang có của nó

Tôi trừng mắt với hắn, chỉ cần hắn còn dám xé vấy áo của tôi, tôi thề, tôi nhất định phản kích.

Hắn dường như phát hiện cảm xúc của tôi không thích hợp, tạm dừng một chút, sau đó vẫn như cũ đưa tay hướng đến nơi cổ áo tôi.

Hai thanh âm trước sau vang lên. Tiếng vải bị xé rách và âm thanh cái tát.

Tôi lại người trần trụi bại lộ trước mặt hắn, và hắn vì bị tôi tát một cái tát mà ngạc nhiên.

“Lá gan của cô rất lớn.” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi rít lên từng chữ.

Tôi cắn chặt răng: “Không ai dám lần nữa xé rách quần áo tôi.” Cho dù tôi là tù nhân, tôi cũng có ngạo khí của mình.

Hắn một phen che miệng tôi, không, phải là bóp chặt hai má tôi, ép buộc đầu tôi ngửa về phía sau thành góc 90 độ.

Cổ như muốn gãy đứt, thật là khó chịu.

“Tôi có thể. Tôi có thể đối với cô muốn làm gì thì làm, cô hãy nhớ rõ cho tôi. Khoản nợ này tôi trước hết nhớ kỹ, cô sẽ phải trả giá.” Hắn lãnh khốc tuyên án, sau đó buông lỏng tay ra.

Tôi kỳ thật vẫn là có chút sợ hãi, nhưng niềm kiêu ngạo không cho phép tôi vào giờ phút này tỏ ra yếu thế, nên vẫn như cũ trừng mắt hắn.

Hắn hiển nhiên đang kìm nén gì đó, phần cơ bắp ngay quai hàm không ngừng run giật dù rất nhỏ, tôi biết hắn đang hung hăng cắn răng.

Tầm mắt hắn chuyển qua trên người tôi, đơn giản nhìn kỹ một lần, hít sâu một hơi, quay đầu đi lấy cái hộp nhỏ lúc này.

Tôi theo bản năng chụp lấy cái chăn, ý đồ một lần nữa che đậy cơ thể mình.

“Không cần lộn xộn, nếu không tôi liền trói nghiêng cô lại.” Hắn chậm rãi nói, khẩu khí rõ ràng không vui vẻ.

Bên trong hộp giấy quả nhiên là một cái hộp sắt, nắp hộp vừa mở ra, một mùi hương không rõ tên thơm ngát lập tức lan truyền trong không khí. Tôi có hơi ngạc nhiên, không dám xác định xem suy đoán trong lòng có đúng hay không.

Hắn một lần nữa kéo chăn lên, quét lấy một chút thuốc mỡ màu xanh nhạt từ trong hộp sắt, dọc theo vết thương trước ngực tôi tinh tế vẽ loạn.

Dây thần kinh đang căng thẳng của tôi bỗng chốc dần ra, hẳn vậy mà lại đang hạ cố thân phận cao quý của mình bôi thuốc trị thương cho tôi.

Ngón tay nam tính dính đầy thuốc mỡ vẫn là một sự lạnh lẽo, những chỗ được mơn trớn qua kỳ quái không cảm thấy đau đớn nóng rất nữa, ngược lại trở nên mềm mượt.

Ngón tay cọ xát, cũng không dùng sức, chỉ khi tôi thử định có động thái lảng tránh dù rất nhỏ, mới làm tôi đau, đồng thời kèm theo một ánh mắt cảnh cáo, với trình độ bá đạo vô cùng lớn, không chút nào che dấu sự cố ý của hắn.

Tôi xoay mặt sang một bên, nhưng không cách nào khống chế vẫn thuận theo động tác của hắn mà hai má càng ngày càng nóng đỏ lên.

Tôi không thói quen đụng chạm thân thiết với người lạ, nhất là người đàn ông này. Hành động hiện giờ của hắn só với ác ý làm thương tổn trước kia càng khiến cho tôi bối rối, không biết làm sao.

Tôi tận lực thu lại tâm thần, cố gắng coi thường ngón tay đang dao động trên người, lại không tự nhiên mà nhớ tới người đó.

‘Người đó’ từng rất quen thuộc mỗi một đường cong trên cơ thể tôi, anh thích vỗ về chơi đùa phần da thịt tinh tế trên cổ tôi, thích cảm nắm du ngoạn nơi mềm nhũn phần nộn trước ngực tôi. Ngón tay anh vĩnh viễn luôn cực nóng, tất cả mọi nơi anh lưu lại, chạm vào đều bốc cháy lên từng đám lửa nhiệt, thiêu hủy thần chí của tôi, mê lạc ý thức của tôi, làm tôi cam tâm tình nguyện phủ phục dưới thân anh thờ dõc.

Tay trên người gia tăng thêm kinh lực, tôi khẽ nhú mảy, xoay đầu lại, bất chợt phát hiện đôi con ngươi tối đen đang chờ đợi tôi.

Tôi không tin hắn biết thuật đọc tâm, nhưng ít nhiều vẫn có chút kinh hãi. ‘Người đó’ là bí mật tận đáy lòng tôi, tôi không cho phép bị người khác nhìn trộm.

Hắn nhìn kỹ tôi, loại biểu tình này thực sự làm tôi như có ảo giác, tựa như hắn biết rõ tôi vừa mới suy nghĩ cái gì.

Tôi vốn định cố gắng duy trì sự lạnh lùng, nhưng do nghe được lời hắn nói mà bao công sức từ nãy đến giờ đã đổ sông đổ biển: “Cô thật sự là dâm dăng, chỉ có thoa thuốc thôi mà cũng có phản ứng cơ đấy.”

Hắn cố ý dụng từ ngữ thấp kém, mà tôi cũng thật sự bị lừa, rốt cuộc không thể duy trì trấn tĩnh.

“Anh cho là vì anh sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền hối hận .

“Như vậy là vì ai?” Ngữ khí hắn bén nhọn, néo mạnh nộ hoa trước ngực không phát giác đã đứng thẳng lên của tôi.

Đau đớn, nóng rát bất ngờ không kịp phòng bị ăn mòn thần kinh tôi. Tôi căng thẳng thân thể, không nghĩ lại lần nữa dây dưa vấn đề này. Tôi nguyện ý nhận thua trước.

Nhìn thấy tôi buông hạ tầm mắt, tỏ rõ thái độ nhận sai chịu khuất phục, hắn cười ngạo nghễ trở lại.

Hắn nhảy lên chiếc giường lớn, tách chiếc đùi thon dài của tôi ra, quỳ đặt giữa hai chân tôi, toàn bộ động tác vô cùng lưu loát trôi chảy.

Tôi cắn răng nhắm hai mắt lại, hoàn toàn không phát giác mười ngón tay đã gắt gao nắm chặt ga trải giường.

Hai ngón tay thô bạo tham nhập cơ thể của tôi, kích đau làm tôi muốn giãy dụa.

Dễ dàng bị hắn chế trụ, hai chân không thể khép lại, tất cả thần kinh của tôi đều căng thẳng, chờ đợi đau đớn leo thang.

Cảm xúc lạnh lẽo lướt qua đóa hoa của tôi, xâm nhập vào nơi mềm mại nhất sâu bên trong cơ thể tôi. Đau đớn cũng không kịch liệt, hắn chỉ thăm dò thân thể tôi, sau đó hắn rút ngón tay ra.

Vài giây sau, cảm giác mát lạnh lại lần nữa tràn ngập ở cửa mình sau đó từng bước nhò nhét vào bên trong, hắn giúp tôi bôi thuốc mỡ đều khắp trong cơ thể.

Tôi mở to mắt, nhìn về mặt hắn tràn đầy ý trêu đùa, nảy lên trong đầu tôi đã không phải là hận ý, mà là nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có. Tôi đã có thể khẳng định chắc chắn mình không phải là đối thủ của hắn.

6. Chương 6: Cha Con Gặp Lại

Editor: ton ton

Trò chơi mèo vờn chuột bắt đầu diễn ra.

Tôi nghĩ dựa theo cá tính của Giang đại tổng tài, làm con mồi bị hắn nắm trong lòng bàn tay đùa giỡn thì nhất định chỉ có kết cục máu chảy đầm đìa, chết không toàn thây. Cũng không phải là tôi bị quan thái quá thiên vị, mà vì tôi đã từng là nạn nhân chịu khổ sở, bị kinh nghiệm thực tế tàn hại thảm thương dạy dỗ mà thành.

Ngay trước khi hôn mê, tôi đã cho rằng mình sẽ có được sự giải thoát, đó chính là vĩnh viễn không tỉnh lại nữa, vui mừng vì cuối cùng cũng đã kết thúc vận mệnh bị thảm của như loài giun dế.

Kết quả tỉnh lại chẳng qua chưa đầy hai giờ, tôi liền phát hiện, thì ra tôi không phải là con giun con dế, mà biến thành con chuột nhất trong mắt người nào đó.

Hắn còn chưa đùa dỡn đủ, cho nên tôi còn phải sống. Chẳng những phải sống, mà còn phải mang lại lạc thú cho hắn. Chuyện khơi gợi nên lạc thú nhất của hắn, không có gì hơn là nhìn tôi vào lúc hắn đang tùy tâm sở dục đùa dỡn, nóm nớp lo sợ phỏng đoán ý tứ của hắn, sau đó mỗi một lần đều nhận lấy kết cục thất bại.

Chính là giống như hiện giờ, tôi nghĩ rằng hắn sẽ tiếp diễn việc bạo hành ngày hôm đó, tiếp tục gia tăng thống khổ trên cơ thể tôi để thỏa mãn đòi hỏi biến thái của hắn.

Nhưng trên thực tế, hắn ngoại trừ thoa thuốc cho tôi, thì dùng đủ mọi thủ đoạn thăm dò thân thể của tôi, làm cho tôi không nơi nào trốn được*.

*Nguyên văn = “vô xứ khả đào” - không thể lẩn trốn được nơi nào hết

Khác với lúc trước cố ý làm tôi đau đớn, lần này hắn nhẹ nhàng vuốt ve phần tròn trịa trước ngực tôi, nhất là phần đỉnh của nụ hoa màu phấn hồng đã bị thương. Hắn hôn nhẹ chúng, dùng đầu lưỡi mềm vuốt ve.

Đầu ngón tay hắn tham nhập giữa hai chân tôi, dọc theo quỹ đạo bôi thuốc, dễ dàng tìm ra được hạt trân châu mềm mại nằm ẩn giấu trong đóa hoa. Hắn vờn về nó, khiến cho nó biến đổi càng nhỏ cao hơn.

Tôi biết hắn giờ đang nhìn tôi chăm chăm thật kỹ, không bỏ qua bất cứ phản ứng hay vẻ mặt nào của tôi. Cũng vì như thế, tôi luôn nhắm chặt hai mắt, không để cho hắn nhìn ra chút manh mối nào.

Nhưng kháng cự quả là một chuyện thực vất vả, ngược lại do không nhìn thấy nên mỗi nhất cử nhất động của hắn càng thêm rõ nét. Không hề được chuẩn bị trước ở mỗi lần đụng chạm, cảm giác đánh sâu vào giống như sóng thủy triều kéo đến lại rút lui, hết lần này đến lần khác. Tôi chỉ có thể miễn cưỡng đè nén tiếng rên rỉ gần như sắp bay ra từ trong cổ họng và hít thở dồn dập.

Tôi cảnh cáo bản thân, hắn không phải ‘người đó’, không phải! Cho dù sự ôn nhu của hắn bây giờ cực kỳ giống ‘người đó’, nhưng đó chẳng qua là biểu hiện giả dối hắn cố tình lộ ra bên ngoài. Tôi đừng bị mê muội, tuyệt đối đừng!

Hắn đè chặt trên cơ thể tôi, hắn ngậm vành tai tôi trong miệng, khe khẽ cắn sau đó là liếm láp. Đó là nơi mẫn cảm nhất của tôi, tôi vô phương đè nén mà hít một hơi thật sâu, thoáng chốc run rẩy. Những giọt mồ hôi thật nhỏ từ trên trán rơi tọt xuống.

“Còn muốn chịu đựng sao? Còn muốn chứng minh không phải bởi vì tôi?” Hơi thở hắn thổi phà trên mặt tôi.

Thì ra hắn vẫn còn để ý câu nói tôi vô tâm thốt ra khi nãy.

Đã sớm lĩnh giáo sự cố chấp của hắn rồi, huống chi vấn đề này có trả lời thế nào cũng không đúng, tôi chỉ đành tiếp tục lặng im.

Lại quên mất, còn có một điều hắn căm ghét nhất, vừa vặn chính là sự trầm mặc lặng im của tôi.

Tóc bị nắm chặt, trong cơn đau nhói tôi mở to mắt. Con người đen trong mắt hắn vì nóng lên mà lóe sáng, tôi không nhận ra ngọn lửa bên trong đến tận cùng là từ dự vọng mãnh liệt hay là lửa giận, cũng có lẽ là sự pha trộn đồng thời của hai loại cảm xúc đó.

Thân hình hắn nhanh nhẹn quỳ thẳng lên nửa cười nửa ngồi trước ngực tôi, kéo tóc tôi, đem đầu tôi áp về phía phần hạ thân của hắn. Thứ bên trong đã muốn cứng rắn, cách lớp vải dẹt ma sát khuôn mặt tôi.

Không! Tên khốn kiếp này!

Tôi lắc đầu vòng quanh, chỉ đổi lấy da đầu càng kịch liệt đau đớn, trừ đau ra, không hề mang lại bất kỳ tác dụng nào như tôi mong đợi.

Hắn kéo dây khóa quần, dễ dàng tạo nên con đường dẫn ra ngoài, dự vọng nam tính đỏ bầm thô to liền bật xuất hiện ra, trước tiên đụng vào một bên má tôi rồi sau đó xiên thẳng ưỡn trong không khí.

Hắn bóp đau hai má tôi, bắt buộc tôi hé miệng. Khiến cái thứ làm cho người ta buồn nôn đâm vào trong khoang miệng tôi, đẩy thật sâu đến tận yết hầu.

Tôi phát ra tiếng nôn khan, giấy dựa định khép lại khớp hàm, tôi muốn phé hắn đi!

Nhưng cảm đã không còn chịu sự kiểm soát của tôi nữa, bị bàn tay sắt của hắn kiềm chế, hai ngoại lực to lớn đối kháng nhau, khiến cho xương cốt đau xót co lại đến mức tận cùng thẳng tới khi trực tiếp lệch vị trí, cảm tôi đã bị trật khớp.

Nước mắt tôi tuôn chảy, trở người nhìn hắn áp hạ thân hắn lên mặt tôi, thứ trong miệng cứng rắn chọc thẳng vào và dùng sức đẩy xuống không ngừng.

Da đầu, cằm, yết hầu..., toàn bộ đầu đều đau! Tôi đá đạp hai chân, hai tay liều lĩnh tuyệt vọng dùng hết hơi sức đánh đôi tay đang chế trụ đầu tôi, nhưng tất cả chỉ là phí công, không hề lay động được chút xíu nào.

Kéo dài lâu tựa như đã trải qua một thế kỷ vậy, vào lúc tôi ghé tởm muốn nôn và vài lần hít thở không thông, chất lỏng tanh nồng tuôn ra chảy thẳng vào cổ họng tôi

Hắn vẫn như cũ đè chặt tôi, thẳng đến khi xác định tôi nuốt xuống hết toàn bộ.

Hắn rút ra khỏi miệng tôi, hàm răng tôi vẫn mở ra không thể khép lại.

Hắn hơi thở dốc, cười tươi lãnh khốc: “Cô đã không thích lên tiếng, thì miệng của cô đối với tôi mà nói chỉ còn lại giá trị sử dụng như thế này thôi.”

Tôi kiệt lực rồi. Ngay cả muốn trừng mắt nhìn hắn cũng không làm nổi. Tôi muốn trốn đi, trốn đến một nơi không ai quen biết tôi.

Lại một cơn đau nhức, cảm được nắn trả về vị trí cũ. Hắn buông đầu tôi ra.

Hắn đặt được thỏa mãn, thuận tay sửa sang lại quần áo, thể xác và tinh thần khoái trá thoải mái xuống giường.

Hắn mở cửa phòng đi ra ngoài, tiếng nói từ đó vang vọng đến bên trong phòng ngủ: “Chu tẩu, chuẩn bị cơm. Buổi chiều chúng tôi phải ngoài.”

Váy lụa trắng dài, kim cương rực rỡ.

Giang Triết Tín ôm chặt tôi, vô cùng chăm lo để tôi tựa vào người hắn, chia sẻ một nửa thể trọng của tôi.

Tại viện điều dưỡng theo phong cách quý tộc xa hoa, tiên tiến nhất, những con người đang qua lại như con thoi trong đó bất luận là quan to quý nhân, hay là bác sĩ y tá, tất cả mọi người hoặc là nhìn không chớp mắt, hoặc là giả vờ che dấu mà nhìn chăm chăm hai chúng tôi.

Giang Triết Tín vốn dĩ là nhân vật tựa như một vương tử, thấy điều kỳ lạ nhưng không hề ngạc nhiên*, với những chuyện này hẳn không hề để vào mắt. Còn tôi là không còn hơi sức để chú ý.

*Nguyên văn ‘ ’ = kiến quái bất quái - thấy những sự vật, sự việc kỳ dị, lạ thường nhưng bằng bản lĩnh vẫn thể hiện mình không hề cảm thấy kinh ngạc

Việc hẳn đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ quái mang tôi ra ngoài, dưới tình huống tôi vẫn còn đang sốt nhẹ, toàn thân không ngừng đau nhức, khó chịu, vì vậy rất khó để tôi bày tỏ lòng biết ơn với hẳn, dù rằng tôi cũng rất muốn thêm một lần nhìn thấy mặt trời.

Hắn lần nữa vô cùng thân thiết ôn nhu lau đi cái trán đầy mồ hôi của tôi, đưa môi kề sát lỗ tai tôi, dáng vẻ hiển nhiên là muốn nói thì thầm, nhưng thanh âm lại cổ tình đủ lớn để người xung quanh đang đi qua nghe rõ ràng: “Có mệt hay không? Thời tiết quá nóng, đợi chốc lát gặp được cha em thì không được quá kích động, biết không? Sức khỏe của lão nhân gia người cũng không được tốt lắm.”

Cha? Hẳn vậy mà đưa tôi đến gặp Hứa Bảo Sơn?

Tôi không có nghe sai. Phía cuối hành lang trong căn phòng rộng rãi, thoải mái, được ánh nắng mặt trời đặc biệt chiếu rọi, ngồi trên chiếc xe lăn trước cửa sổ, chính là Hứa Bảo Sơn, ‘Cha’ của tôi.

Ông chậm rãi xoay đầu lại, lạnh lùng nhìn thoáng Giang Triết Tín ở bên cạnh, sau đó ánh mắt dừng lại trên mặt tôi, toát ra vẻ đau lòng và áy náy thật sâu.

Chúng tôi chỉ là những người xa lạ không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng tôi cũng lộ rõ vẻ xúc động.

Vén vey chỉ từ ánh mắt của đối phương đã hiểu rõ tất cả, là sự chân thành xuất phát từ tận đáy lòng tình thương hại và đau lòng dành cho tôi.

Ông đưa tay lên, nhẹ nhàng nói: “Lăng Tịch, nào đến đây với cha.”

Chỉ một câu nói này thôi, nước mắt tôi rơi đầy mặt, căn bản không cần diễn xuất.

Tôi đi về phía ông, bàn tay trên đầu vai thoáng tăng thêm áp lực, sau đó mới buông ra.

Tôi biết, là Giang Triết Tín cảnh cáo tôi.

Tôi cố gắng đến trước mặt Hứa Bảo Sơn ngồi xổm thân mình xuống, mồ hôi lạnh lập tức tủa cả ra.

Bàn tay thô ráp ấm áp xoa lên khuôn mặt tôi. Hứa Bảo Sơn cúi đầu xuống, chuyên chú nhìn kỹ tôi, đôi môi hơi run run: “Con ta, uất ức cho con rồi. Là cha không tốt. Là cha làm liên lụy đến con. Vốn dĩ tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến con, nhưng giờ đây lại buộc con phải chịu đựng nhận lấy.”

Chỉ có tôi hiểu được ý tứ chân chính ông muốn biểu đạt, ông đang thật lòng thật dạ mong cầu sự tha thứ của tôi.

Tôi lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Cha à, con tốt lắm. Cha đừng nghĩ ngợi nhiều. Cha nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Bác Hứa, bác hãy an tâm tĩnh dưỡng đi. Con sẽ chiều cố Lăng Tịch thật tốt.” Giang Triết Tín đột nhiên mở miệng.

Hứa Bảo Sơn phản phát như không hề nghe thấy, vẫn như cũ nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng chạm vào khoeo miệng tôi. Có chút đau, tôi nhìn thấy đáy mắt ông đầy phần nộ. Cái gì cũng không thể gạt được ánh mắt của vị lão nhân này, ông đã thấy được khoeo môi bị xé rách và vết bầm rất nhạt do bị bóp chặt dưới hai má tôi.

Trước lúc ông ngẩng đầu lên trong nháy mắt tôi đã dùng sức chặn tay ông. Một lần nữa ông nhìn tôi, thấy sự cầu xin trong ánh mắt tôi. Dừng chống lại Giang Triết Tín, giờ không phải là lúc.

Ông cắn răng hồi lâu, cuối cùng cái gì cũng không nói. Đôi mắt lại ươn ướt.

Tôi thực đã cảm động rồi, vào lúc này đây ít nhất còn có một người như thế quan tâm tôi. Tuy rằng tôi và ông ở chung tổng cộng không quá ba ngày, nhưng những lời ông từng nói với tôi, tôi đều nhớ rõ.

Lần đầu tiên ông nói: “Tôi không đồng ý. Không thể để cô gái này đi làm chuyện mạo hiểm như vậy. Giang Triết Tín không phải để mắc mưu như thế, hắn sẽ giết cô ấy.”

Lần thứ hai ông nói: “Con à, sao con lại ngốc như vậy? Vì sao con không lần nữa chọn lại con đường khác để đi chứ?”

Lần thứ ba ông máu chảy đầy mặt, nhưng vẫn kêu to với tôi: “Lăng Tịch, đừng đánh, con đánh không lại chúng đâu. Chạy mau, chạy mau. Đừng lo cho ta.”

Sau đó chính là lần này, ông ẵm tôi, xin lỗi tôi, cầu xin tôi tha thứ.

Khi xưa chỉ nghe tiếng tăm ông chính trực, thiện lương, không sợ cường quyền. Tôi thờ ơ lạnh nhạt. Nay mới hiểu được, cha nuôi vì sao lại dám đem con gái ruột của mình giao cho ông nuôi dưỡng, vì sao lại tận trong tâm nhân kính nể ông, một người mà hoàn toàn bất đồng với cha nuôi, hoặc có thể nói là hai người đến từ hai thế giới ‘thủy hỏa bất dung’* này.

*Thủy hỏa bất dung: sự vật, sự việc hoàn toàn không tương thích nhau

Tôi nghiêng đầu áp má lên đầu gối ông, ông chậm rãi vuốt mái tóc dài của tôi. Giờ này phút này, tôi mới lần đầu tiên thật sự xem ông như cha ruột tôi.

“Lăng Tịch, chúng ta cần phải đi. Bác trai cũng mệt mỏi rồi.”

Chắc hẳn Giang đại thiếu gia vì không nhìn thấy cảnh cha và con gái ôm đầu nhau khóc lóc thê thảm như tưởng tượng, càng không xem được tuồng kịch hay Hứa Bảo Sơn vì con gái mà cúi đầu khuất phục, cầu xin tha thứ với hắn nên cảm thấy buồn tẻ, mất kiên nhẫn.

Tuy rằng không muốn, nhưng tôi lại như cũ ngẩng đầu, chậm rãi đứng thẳng người lên.

Hứa Bảo Sơn vẫn gắt gao nắm chặt hai tay tôi.

Tôi trao cho ông một nụ cười tươi trấn an. Tôi tin tưởng, tôi cười rất sáng lạn, rất mỹ lệ.

7. Chương 7: Vật Sở Hữu

Editor: ton ton

Giang Triết Tín kéo cả thất lưng tôi nửa lồi nửa ôm đi ra ngoài. Hắn kẻ sát lên tai tôi: “Vuni mừng chứ? Tôi đưa lệnh tôn an bài ở nơi này, cô càng hài lòng đúng không?”

Tôi không hài lòng, lúc trước khi ký khế ước bán mình, yêu cầu buông tha Hứa Bảo Sơn là điều kiện trao đổi tiên quyết cần thiết, nếu tôi đã dùng thân thể gán nợ, Hứa Bảo Sơn cũng không còn nợ hắn một đồng nào nữa. Bản thân ông và cuộc sống của ông không còn quan hệ gì với hắn nữa, hắn dựa vào cái gì mà hạn chế tự do của ông, lấy cách thức này giam lỏng ông?

Nhưng mà cái gì tôi cũng không có nói ra miệng, mục đích của hắn quá rõ ràng, cái gọi là ‘lòng dạ Tư Mã Chiêu, người đời đều biết’*. Tôi lười tranh cãi với kẻ vô sỉ, đấu cũng chỉ vô ích, sẽ không mang lại kết quả tôi hài lòng. Huống chi hiện tại, tôi đã không còn thể lực, càng không có tâm tình. Nếu không phải hắn đang ôm chặt tôi, tôi thực sự có khả năng té trên mặt đất không đứng dậy nổi.

*Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người đời đều biết: Tư Mã Chiêu ý đồ cướp ngôi nhà Ngụy, ý nói về mưu đồ không che giấu bất kỳ ai được, rõ ràng hiển nhiên giữa mọi người. Câu nói này xuất hiện trong tác phẩm “Tam Quốc Chí”, ở Ngụy thư quyển 4, Tam Thiếu Đế kỷ, Bùi Tùng Chi dẫn sách Hán Tấn Xuân Thu của Tập Tạc Xỉ viết: Vua thấy uy quyền càng ngày càng mất, không nén nổi căm giận. Bèn triệu quan thị trung Vương Thâm, quan thượng thư Vương Kinh và tán kỵ thường thị Vương Nghiệp, nói rằng: “Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết. Ta không thể ngồi yên chịu nhục, hôm nay muốn cùng các khanh đi thảo phạt nghịch tặc”. -> Theo wiki

Viện an đường rất lớn, hành lang tựa hồ dài như đi không bao giờ đến điểm cuối. Hiện giờ đã là buổi chiều, người càng ngày xuất hiện càng nhiều lên, bóng dáng người qua lại không ngừng lóe lên trong mắt tôi, tôi có hơi hoa mắt chóng mặt.

Bước chân Giang Triết Tín cũng chậm dần lại, không phải vì tôi, mà là tình cờ gặp được người quen.

“Hey, Triết Tín. Sao anh ở đây vậy? Cô gái sinh đẹp thế này, hình như trước giờ chưa từng gặp qua nhỉ?”

“Cô ấy à, là Hứa Lăng Tịch, con gái duy nhất của Hứa thế bá, Hứa Bảo Sơn đấy.” Giang Triết Tín thản nhiên nói.

“A?!” Tiếng kêu kinh ngạc thú vị không chỉ có một.

Giang Triết Tín kiềm chặt cánh tay, cả người tôi đau đổ mồ hôi, lại phải lộ ra nét tươi cười, đáp lại ánh mắt kinh ngạc ao ước của mọi người.

Đoán cũng đoán ra tâm tình Giang Triết Tín giờ phút này rất đặc ý.

Đại tiểu thư của Hứa gia, từng bí ẩn ngàn vạn lần, mọi người chỉ có thể nghe nói kể lại mà từ đầu đến cuối chưa hề gặp mặt một lần, nay đã xuất hiện, nhưng tất cả đều lại thuộc sở hữu của Giang đại tổng tài, có thể thấy hẳn thật sự có bản lĩnh lợi hại hơn người.

“Triết Tín, anh cũng nên đưa Hứa tiểu thư ra ngoài đi lại nhiều hơn, để mọi người chúng tôi sớm chút được gặp gỡ. Giai nhân xinh đẹp thế này mà bị anh giấu kín trong nhà, thật sự là phung phí của trời mà, quá mức tủi thân rồi đấy. Ha ha ha.....”

“Ha ha, Lăng Tịch, em cảm thấy tủi thân à?” Giang Triết Tín ý cười dạt dào, ẩn ý đưa tình nhìn vào mắt tôi hỏi.

“.....” Tôi chỉ có thể cười yếu ớt thẹn thùng cúi đầu, hy vọng Giang tổng tài vừa lòng với sự phối hợp của tôi.

“Lăng Tịch cũng vừa trở về không bao lâu, lại gặp cảnh gia biến*, sức khỏe cũng không được tốt. Tôi đang giúp cô ấy điều dưỡng nữa đây này.” Trong giọng nói ngập tràn đau lòng và thương tiếc, kéo tôi lại ôm càng chặt.

*Gia biến: gia đình gặp chuyện không may hoặc vì lý do nào đó mà thay đổi

“Mọi người chúng tôi có nghe nói việc làm ăn của bác Hứa thất bại, vốn dĩ bố tôi cũng muốn hỗ trợ, chỉ là khi nghe được tin tức thì đã quá muộn rồi. Nhưng mà may mắn có người ra mặt, nghe nói đã giải quyết hết mọi nguy cơ, bác Hứa cũng được miễn không bị khởi tố, cũng khó trách bất được tâm của mỹ nhân. Ha ha ha.....”

Đã sớm biết Giang Triết Tín giỏi về lật ngược phải trái trắng đen, chân tướng việc bị hãm âm thầm tính kế hơn phân nửa sẽ không lộ ra phơi bày giữa thiên hạ. Nhưng nhìn hẳn diễn trò trước mặt tôi còn có thể mặt không đổi sắc mặc nhiên thừa nhận mình là cứu tinh của tôi mà không hề có vẻ xấu hổ, đối với da mặt dày vô sỉ của hẳn làm cho tôi khó chịu đến cực điểm mà âm thầm cắn răng.

“Triết Tín, không bằng buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi, chủ yếu để Hứa tiểu thư đón gió* thôi.”

* - đón gió: mời khách từ phương xa đến dùng cơm, đãi khách, đón tiếp

“Để sau đi, tôi thấy Lăng Tịch cũng mệt mỏi rồi, chúng tôi nên về trước thôi. Em nghĩ sao? Lăng Tịch?” Ngữ khí ôn nhu đến cực điểm.

“Vâng. Đều nghe lời anh.” Tôi đã gần như thở không nổi nữa, không rõ cảm giác của tôi có chính xác hay không, Giang Triết Tín bỗng nhiên không vui vẻ, siết mạnh thắt lưng của tôi như sắp gãy.

Ngồi trong xe, hẳn cũng không có buông tôi ra. Đơn giản sau khi phân phó cho lái xe, hẳn liền nắm cầm tôi, ánh mắt gắt gao nhìn tôi chằm chằm. Tôi dám khẳng định, hẳn đang nổi giận.

Tôi thật sự ngỡ ngàng, tôi lại làm sai cái gì sao? Tôi không có chống lại anh, không vạch trần anh, anh bảo tôi cười, tôi liền cười, anh bảo tôi nói chuyện, tôi liền dựa theo ý tứ của anh mà mở miệng, vậy cơn giận của anh từ đâu mà đến?

Cơn choáng váng mãnh liệt làm cho tôi không có cách nào khác tự hỏi, tôi mềm yếu ngã trong lòng hắn, nhắm hai mắt lại.

Hắn ôm tôi đi vào phòng, tôi chậm rãi khôi phục ý thức. Chu tẩu đã làm xong cơm chiều và rời đi.

Hắn trực tiếp đem tôi thả trên giường, sau đó mang lại một ly nước đút tôi uống.

‘Nhờ’ được ban tặng cả một ngày bị hắn ép đi qua đi lại, nhiệt độ cơ thể tôi lại lần nữa tăng cao, tự tôi có thể cảm nhận được thân thể mình bị bốc cháy từ trong ra ngoài, đầu khớp xương một đoạn lại một đoạn đau đớn, nhất là từ phần cổ trở xuống.

Hắn cầm túi chườm nước đá đặt trán tôi, giúp tôi tháo xuống tất cả trang sức, trò xé rách váy cũ kỹ được hắn lập lại nữa, tôi đã quen rồi. Dù sao quần áo là hắn mua, tôi chẳng đau lòng.

Hắn xem thương tích của tôi, sau đó cau mày nhìn nhiệt độ trên người tôi. Hắn mang tới chiếc khăn ẩm giúp tôi chà lau thân thể, lại tiếp theo đút tôi ăn cháo, sau đó là uống thuốc. Từ đầu đến cuối, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Nếu như vẫn còn có tí khí lực tôi thật muốn cười to, đường đường Giang đại tổng tài ngựa không ngừng vó* lại đang hầu hạ cho một món đồ chơi? Uy phong buổi sáng của anh chạy đi đâu? Sự dắc ý ban chiều của anh chạy đi đâu? Thì ra anh cũng có lúc hối hận, mua phải tôi đã định trước là phiền toái lớn, mất nhiều hơn được.

*MÃ BẤT ĐÌNH ĐỀ- ngựa không dừng vó; tiến tới không ngừng (ví với không ngừng tiến bộ)

Nhưng tôi cười không nổi, tôi thực mệt mỏi. Tôi lựa chọn không nhìn đến sự tồn tại của Giang Triết Tín, chỉ chú tâm để mình chìm vào giấc ngủ.

Bị dùng sức lay động mà tỉnh lại, ánh sáng đèn như kim châm làm đau mắt tôi.

Trời cũng không còn sáng nữa, đêm khuya chỉ mới qua được một nửa. Tôi trừng mắt nhìn Giang Triết Tín đang túm lấy hai vai tôi, tên bệnh thần kinh này!

Hắn phút chốc không chớp mắt cẩn thận xem kỹ tôi, ánh mắt chuyên chú mà như có lực xuyên thấu, càng như là muốn nhìn xuyên qua linh hồn tôi.

Hắn làm gì vậy? Tại sao lại có vẻ mặt này? Hắn phát hiện cái gì sao? Lúc này tôi mới nhận thấy trái tim mình đang đập dồn dập dữ dội.

Tôi không muốn lại cùng hắn đối mặt, tôi sợ hắn nhìn ra tôi chột dạ. Tôi thừa nhận ý chí của tôi không kiên cường như vậy giống hắn.

“Mơ thấy cái gì?” Thấy tôi lần nữa nhắm mắt, hắn lập tức mở miệng.

Cái gì? Tôi nằm mơ sao? Sao tôi lại không biết?

Lần nữa mở to mắt, nhìn đôi mắt hắn thâm trầm áp lực, tôi cứng họng lú cả lưỡi. Tôi thật sự không nhớ rõ mình nằm mơ, càng đừng nói đến nội dung giấc mơ.

Tôi lắc lắc đầu: “Tôi không có.”

Hắn sờ lên mặt tôi, tiếng nói hơi rít lại: “Không có? Vậy cô khóc lóc cái gì? Còn loạn kêu loạn gọi.”

Tôi khóc trong mơ? Còn nói mơ? Vô thức lấy tay lau má, quả thật cả gương mặt ẩm ướt từng giọt lạnh lẽo, thân ảnh ‘người đó’ lóe lên trong óc tôi. Đúng vậy, tôi sốt đến hồ đồ rồi, có lẽ tôi nằm mơ, nhưng khi tỉnh giấc tôi lại chẳng nhớ rõ cái gì.

“Tôi kêu to gì sao?” Tôi hoảng sợ nhìn hắn, ngàn vạn lần đừng là tên ‘người đó’. Ngàn vạn lần đừng.

Giang Triết Tín cố tình kiểm tra năng lực chịu đựng của tôi, cứ như vậy vẫn bình tĩnh nhìn tôi, chậm chạp không mở miệng. Nhưng biểu tình và ánh mắt đã lộ ra dấu vết tàn nhẫn.

Quan tâm sẽ bị loạn, cũng có thể là sốt cao thiêu hồng đầu óc tôi rồi, tóm lại tôi không chịu nổi áp lực của hắn, ngu xuẩn đến cực điểm thì thào nói: “Đừng làm tổn thương anh ấy*.”

Giang Triết Tín nở nụ cười, nắm cằm tôi: “Sao tôi lại làm thương hại đến ông ta* chứ? Buổi chiều chẳng phải cô đã thấy rồi sao? Tôi an bài cho ông ta vào viện an dưỡng tốt nhất kia mà.” Hấn vuốt hai má mềm nhũn của tôi, ngược lại tàn nhẫn nói: “Ông ta cả đời này chuyện làm đúng duy nhất chính là sinh cô ra. Chỉ cần cô ngoan ngoãn, khiến tôi vừa lòng, thì tôi sẽ để ông ta an hưởng tuổi về già. Sao hả?”

*Lúc này bạn nữ chính kêu là “ ” - anh ấy, ông ấy, hấn ta v.v... đều là chữ này, nên Giang Triết Tín tưởng là bạn nữ chính đang nói về ‘người cha’ Hứa Bảo Sơn của mình.

Thì ra là tôi kêu to ‘Cha’ hoặc là ‘Ba ba’. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn vào gương mặt tà ác trước mặt mà gật gật đầu.

Hấn bao phủ cơ thể tôi, vặn bung ra hai chân tôi ra: “Tôi muốn cô.”

Tôi suy yếu nói: “Tôi vẫn còn bị sốt.”

Hấn sờ mặt tôi: “Tôi chính là thích thân mình nóng rực của cô, nhất là nơi này, nóng bỏng làm người ta hít thở không thông.” Một cái động thân, xỏ xuyên qua tôi.

8. Chương 8: Khế Ước Thứ Hai

Editor: ton ton

“Ừm.....”, bất ngờ không kịp đề phòng, tiếng rên rỉ nhỏ vụn liền như vậy thoát ra miệng, cũng may tôi nhanh chóng cắn môi dưới, không đến mức quá mất mặt.

Hạ thân còn có vết thương, tuy cồn con nhưng đau đớn bén nhọn vô cùng nương theo động tác của hấn từ bụng dưới truyền đi lên kích thích thần kinh tôi.

Biết rõ phí công, nhưng hai tay tôi vẫn có ý chống đỡ hấn. Kết quả hai tay rơi vào vòng kim kẹp trong tay hấn bị đẩy lên đỉnh đầu.

Hấn di chuyển rất chậm, lại thẳng tiến rất sâu. Hạ thể hấn nghiền chặt áp sát phần trên xương chậu vẫn còn mang vết thương bị roi đánh sưng phù chưa tan hết của tôi, làm tôi sợ run, không tự chủ được mà uốn cong lưng lên.

“Rất tuyệt, tôi thích cô co rút thắt chặt.” Hấn ở bên tai tôi thở dốc, hơi thở ấm nóng phun lên vành tai sau của tôi, ngôn ngữ thô bỉ làm người ta cảm thấy thẹn.

Tôi thống hận bản thân sinh phản ứng với hấn, nhưng thân bất do kỷ, hoàn toàn do cơ thể đang trong cơn đau đớn sẽ tự nhiên hình thành cơn run rẩy và bên trong co rút lại, chẳng hề chịu sự khống chế lý trí của tôi.

Ánh mắt hấn càng phát ra sự hung tàn mãnh liệt, động tác cũng càng bắt đầu thêm cuồng dã, nhiều lần đều tăng tiến đẩy càng sâu. Tôi có thể cảm giác được hạ thân gần như bị mở rộng lên đến cực hạn để tiếp nhận hấn khảm nhập.

“Nhìn tôi.” Hấn dừng lại, ngón cái chặn môi dưới tôi, ngăn tôi tự cắn môi mình.

Cơn đau liên tục khiến tôi lạnh run cầm cập, thần trí hoảng hốt, mặc dù mắt giương mở to, nhưng không cách nào tập trung được lực chú ý. Tôi tin ánh mắt tôi giờ này là sự tan rã, mờ mịt luống cuống không biết phải làm sao.

“Tôi thích dáng vẻ này của cô, thả lỏng, đem bản thân giao phó cho tôi, cô sẽ thưởng thức được sự mới lạ, còn có hương vị của sự khoái lạc.... ” Giọng điệu của hấn như là đang dụ dỗ, nhưng tôi lại hoàn toàn nghe không hiểu.

“Đừng nhắm mắt cô lại, kêu ra tiếng, để tôi nghe được tiếng kêu của cô.” Hấn lại bắt đầu tiếp tục luận động, lại gât gao nhìn chăm chăm vào biểu thị trên mặt tôi.

Tôi không thể gượng ép bản thân nhìn hấn mà phát ra tiếng kêu rên, trong lúc hoảng hốt, tôi tựa hồ thấy được vẻ mặt của hấn từ chờ mong sau đó lại trở nên bắt đầu âm u.

Đau đớn càng lúc càng rõ nét, ý thức của tôi lại chạy theo từng cơn đau đó.

Tôi nhìn thấy mâu thuẫn của hấn ánh lên vẻ giận, cuối cùng trước khi dây thần kinh trong đầu tôi như chiếc cung bị kéo căng gần sắp đứt đoạn, tôi mở miệng: “Cầu xin anh. Tôi rất đau. Tôi còn đang sốt.” Không phải hấn trông chờ tiếng kêu khóc, mà chính là lời cầu xin tha thứ yếu ớt và trần thuật sự thật.

Nếu có thể, tôi càng muốn chỉ đơn thuần trần thuật sự thật, sự cầu xin tha thứ này đối với tôi mà nói cũng là việc không thể chịu đựng nổi, làm tổn thương tự tôn của tôi, nhưng tôi cũng thực hiểu rõ, tôi phải cầu xin tha thứ, hấn muốn nhìn thấy chính là sự khuất phục của tôi.

Hấn dừng lại, nhìn chăm chú vào tôi. Bàn tay không hề rời cầm tôi, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi tôi.

Hấn đang cân nhắc sao? Không biết bộ đang khuất phục như vậy có vượt qua được cửa ải của hấn không, nhưng tôi chỉ có thể làm đến một bước này thôi.

“Lặp lại lần nữa.” Âm thanh vang lên không mang theo cảm xúc gì.

Tôi không xác định được hàm ý của hấn, do dự một chút, mới nhẹ giọng lặp lại một lần nữa: “Cầu xin anh. Tôi... Rất đau. Tôi còn đang sốt.”

“Vì cái gì cầu xin tôi?” Vẻ mặt của hấn có một tia biến hóa, đôi môi thoáng cong lên.

Vì cái gì cầu xin hấn? Biết rõ còn cố hỏi! Bởi vì anh buộc tôi cầu xin anh. Anh tự đại, cuồng vọng, biến thái! Anh muốn tôi phải hợp thỏa mãn dục vọng chinh phục của anh!

Chính bởi tôi rất hiểu được ý tưởng đề tiện vô sỉ của hấn, mới càng thêm khó có thể mở miệng. Tôi im lặng.

“Vì cái gì cầu xin tôi?” Hấn theo đuổi không bỏ. Đầu ngón tay tăng thêm khí lực, môi của tôi hơi đau.

Tôi nhìn hấn, trong con người đen trước mặt nhàn nhạt lóe lên vẻ lạnh lẽo rõ ràng, đối với câu trả lời của tôi, hấn nhất định phải có bằng được*, khoảng thời gian im lặng không tiếng động đã khiến tôi hiểu ra nếu không thể cho hấn đáp án vừa lòng thì không biết kết cục của tôi sẽ thành ra cái dạng gì? Được rồi, nếu khuất phục có thể khiến tôi đạt tới mục đích, tôi phục tùng một lần thì sẽ ra sao, đã nguy trang nhiều như vậy, coi như diễn lại bộ phim lần nữa là được rồi.

*Nguyên văn = Thế tại tất đắc: ý là buộc phải đạt được thứ mình muốn có hoặc muốn làm

“Bởi vì.....,” Tôi vẫn không thể suông sẽ thuận lợi nói tiếp, quả thật chỉ muốn mặc kệ không để ý đến chẳng hề đơn giản chút nào. Trước kia sống an nhàn sung sướng, được ‘người kia’ khắp nơi che chở đã quen rồi, ai dám dẫm đạp lên tôn nghiêm của tôi như thế? Thói quen quả là một thứ đáng sợ, dù hiện tại bản thân đã nghèo túng biến thành nô lệ, không đáng một đồng, nhưng vẫn không vứt đi được thể diện, tự tôn.

“Sao hả?”

Tôi thở sâu: “Bởi vì... Anh nắm trong tay sự sống chết tôi.” Tôi vẫn là lánh nặng tìm nhẹ, có lẽ hấn sẽ không hài lòng với câu trả lời không nhẹ không nhạt như vậy.

Quả nhiên, hấn kiểm chặt cầm tôi, khẽ lắc đầu: “Không những nắm trong tay sự sống chết của cô, hơn hết tôi là chủ nhân của cô. Tôi đã nói qua, chỉ có tôi mới có thể đối với cô muốn làm gì thì làm. Tôi có thể cưng chiều cô, thương yêu cô, cũng có thể khiến cô càng đau đớn, sống không bằng chết. Nhớ kỹ?”

Tên diên!

Nhưng tôi chỉ có thể gật đầu. Không ai sẽ ngóc đến độ đi tranh luận với kẻ diên khùng.

“Vì cái gì cầu tôi?” Hấn cúi đầu hôn đôi cánh môi của tôi, tuyên cáo chủ quyền của hấn.

“Bởi vì anh là... Chủ nhân của tôi.” Còn chưa nói xong, cả người tôi liền nổi hết da gà.

“Cô chỉ thuộc về tôi, bất luận kẻ nào thêm muốn cô tôi đều không cho phép, thậm chí dù là ý tưởng nhỏ nhất trong đầu cũng không được.”

Hắn cắn môi rằng tôi, gián đoạn nói ra từng từ một, cuối cùng, lại ở trong cơ thể tôi rong ruổi thêm một chút, khơi lại cơn đau đớn của tôi.

Linh quang chợt lóe, tôi rốt cục hiểu được tại trại an dưỡng vì sao hắn lại đột nhiên tức giận, thế nhưng chỉ vì đối phương nói muốn cùng dùng cơm, để tôi đón gió. Đáng sợ là, hắn lại cứ nhiên đem món nợ đó tính lên đầu tôi, đến cả người đó là ai tôi cũng chẳng biết rõ, thật sự là oan uổng.

“Vì sao là tôi?” Đến lượt tôi hỏi hắn, tôi muốn biết hắn đến cùng xem trọng Hứa Lăng Tịch ở chỗ nào, hoặc là có thù hận to lớn gì, đến mức không từ bất cứ thủ đoạn nào để đoạt lấy và chiếm giữ như vậy, chẳng lẽ hắn đã biết rõ thân phận thật sự của Hứa Lăng Tịch?

“Bởi vì cô là con gái của Hứa Bảo Sơn, máu chốt là, cô hiện tại khiến cho tôi hứng thú.” Hắn rời khỏi môi tôi, cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt vừa như hổ lại như lang sói.

Tôi yên tâm, lại đồng thời càng thêm khó hiểu. Hứa Bảo Sơn chọc giận anh, anh trả thù con gái của ông thì có thể hiểu được, nhưng mà tôi có tài đức gì mà có thể rơi vào mắt xanh của ‘lão nhân gia’ anh chứ? Theo tôi được biết những danh môn thực viện* theo đuổi Giang đại công tử nhiều đến đếm không xuể, đều là Giang đại công tử anh mắt cao hơn đỉnh đầu, khinh thường tất cả. Chẳng qua tôi mới bị anh dày vò vài ngày, anh hà tất gì phải khen thưởng như vậy, tôi thật sự không đủ khả năng tiếp thụ nổi mà.

* = danh môn thực viện - tiểu thư con nhà giàu gia thế danh giá

Hắn cũng không hề giải thích thêm, mà che lên cái trán của tôi, nóng hầm hập.

Tôi có thể cảm giác được dự vọng của hắn từ này đến giờ vẫn chôn trong cơ thể tôi lại bắt đầu sừng sững đứng lên, hắn thế mà lại bắt đầu ra vào. Tôi phẫn nộ! Thì ra hao tổn sức lực tinh thần lớn như vậy, nhưng hắn vẫn như cũ không định buông tha tôi, và tôi cũng đã đạp lên tôn nghiêm chính mình.

Tôi giãy dụa, vặn vẹo thân thể. Hạ thân càng đau! Tôi cắn răng, ngẩng đầu lên, cổ ngựa về phía sau đến cực hạn.

Hắn dùng lực áp chế tôi, động tác càng thêm mãnh liệt dồn dập, đầu gối của tôi chống đỡ càng bị rộng mở, trong trong ngoài ngoài âm phụ đều đau đớn khó nhịn, xé rách ý thức của tôi.

Lại là sau vài cái tiến vào thật sâu, hắn rút ra hướng lên trên, ngay tại phần bụng tuyết trắng của tôi phun thả nhiệt dịch của hắn.

Hắn sụp xuống ngã nghiêng bên người tôi thở dốc, mà tôi đã gần như mất đi ý thức.

Rất nhanh, hắn chống khuỷu tay nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Hôm nay trước tiên tạm tha cho cô. Về sau bất luận thời điểm nào, chỉ cần tôi muốn, cô phải thỏa mãn tôi đầy đủ. Đừng mong rằng tôi sẽ lại nhân nhượng cô lần nữa. Tôi là chủ nhân của cô, nhớ kỹ, đây là kẻ ước lần thứ hai của chúng ta.”

Tôi sắp mau sụp đổ mất rồi!

9. Chương 9: Cuộc Sống Nô Lệ

Editor: ton ton

(Về cách xưng hô nhân vật, khi ở cạnh người khác hoặc lúc bình thường nam, nữ chính sẽ xưng hô thân mật ‘anh, em’ hoặc ‘tôi, em’ còn những đoạn ngược thì sẽ là ‘tôi, anh’ hoặc ‘tôi, cô’. Có vẻ hơi loạn nhưng tui thấy như vậy thích hợp hơn ^.^)

Tôi ngồi trong một quán cà phê nhỏ, bình thường ít người biết đến ở khu phía tây, trước mặt là một bình hồng trà lạnh. Từ lúc bước vào nơi này đến giờ đã gần hai tiếng đồng hồ, nước trà trong chiếc bình thủy tinh vẫn không hề vơi xuống thấp hơn một phần ba.

Tôi không khát, tôi chỉ muốn ra ngoài đi lại một chút, muốn dựa vào song cửa sổ ở đây phơi mình dưới ánh nắng.

Khế ước lần thứ hai cuối cùng minh xác thân phận của tôi, tuy rằng có sỉ nhục hơn, nhưng cũng biểu lộ rõ ràng không bị xem là phạm nhân, vì thế Giang Triết Tín khai ân, tôi có thể thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo một mình.

Nói ‘một mình’, là riêng chỉ Giang tổng tài không có ở bên cạnh, cũng không phải nói không có người khác đi theo. Tỷ như giờ phút này, ngay phía sau tôi còn có hai tên vệ sĩ trung thực, chặt chẽ chú ý nhất cử nhất động của tôi. Đồng thời nghiêm khắc hạn chế từng người một có khả năng lại gần bàn của tôi trong vòng bán kính một mét, ngay cả nhân viên phục cũng không ngoại lệ, mỗi lần chỉ có thể đem ấm và tách trà nhờ tay bọn họ đặt trước mặt tôi.

Cũng may quán cà phê này thời gian qua khách cũng không nhiều, so với những con mắt tò mò của mọi người ở các hội sở cao cấp thì với vài ánh mắt nhìn lăm lét tôi vẫn còn chấp nhận được. Nơi này an tĩnh, vắng vẻ, không làm người khác chú ý, không phải nơi hội họp, nghỉ ngơi của những cậu ấm, cô chiêu danh gia giàu có, cũng chính vì như thế nên vô cùng hợp ý tôi.

Giang Triết Tín nói, Lăng Tịch, cô bao giờ cũng vượt ngoài dự đoán của tôi.

Tôi chỉ có thể cười khổ, nếu ngày nào đó hắn cũng giống như tôi bị lưu lạc đến tình trạng này, tôi cũng muốn xem thử liệu rằng hắn vẫn còn có thể ngẩng đầu ưỡn ngực trong đám đông ở các câu lạc bộ tư nhân, nhận được sự chú ý của tất cả mọi người. Nhưng có lẽ hắn thật sự là một ngoại lệ, tựa như trên phương diện tính cách của hắn tuyệt đối không giống với người thường.

Ánh dương ấm áp dần dần lệch khỏi quỹ đạo, lộ ra chút dấu hiệu mặt trời chiều ngã về tây, tôi nhìn đồng hồ, hơn năm giờ. Tôi đứng dậy, lập tức có người giúp đỡ ghé ra. Tôi cầm ví tay, lấy ra số tiền mặt gấp 20 lần tiền trà đặt lên bàn, chậm rãi bước ra cửa.

Trông coi quán là một phụ nữ trung niên, vẫn giống như lúc trước, vừa thấy tôi đứng dậy, chị ta liền từ trong quầy bar bước đến, giành đứng ở cửa kéo rèm cho tôi, cười nhiệt tình một cách dị thường: “Tiểu thư đi thông thả. Lần sau lại đến a.”

Tôi cười nhẹ, đi ra ngoài cửa lớn. Chẳng qua đến đây bốn lần, chị ta đã không còn e ngại nhóm vệ sĩ nữa. Còn nhớ rõ lần đầu tiên, chị ta trông thấy tư thế chúng tôi ngay cả tiền trà cũng không dám lấy nữa.

Nhiệt độ bên ngoài vẫn còn rất nóng, mới từ phòng máy lạnh đi ra, tôi nhịn không được che miệng hắt xì một cái. Lập tức một người cầm khăn tay đưa lên: “Hứa tiểu thư, vẫn là lên xe thôi.”

Tôi nhận khăn tay, lại lắc đầu: “Không xa lắm, tôi muốn đi bộ về. Mọi người không cần đi theo.” Kỳ thật nói cũng vô ích, bọn họ sẽ không buông tha. Chẳng qua là thói quen khách sáo của tôi thôi.

Đây là lần đầu tiên tôi nổi lên ý niệm hứng thú muốn đi bộ trở về, một người đằng sau liền lấy điện thoại ra, trong lòng tôi cười lạnh, làm bộ như không phát hiện, tiếp tục tự di chuyển về phía trước.

Bọn họ mù quáng đi theo phía sau. Rất nhanh, người nọ thu hồi điện thoại, hướng về phía ô tô phát phát tay, chiếc xe vượt qua chúng tôi, dậm chân ga chạy đi.

Thoạt nhìn cảm thấy khoảng cách nhau không quá xa, nhưng chính xác đi bộ trở về khu nhà vẫn tốn hơn bốn mươi phút. Tôi quên mất, đôi giày tôi đang mang là giày da có gót cao mười phân.

Vệ sĩ vừa cầm chìa khóa vào cửa thì nó đã được mở ra từ bên trong.

“Đại thiếu gia.” Vệ sĩ cung kính chào hỏi.

Giang Triết Tín đã về nhà trước tôi, hắn nhìn nhìn tôi, ánh mắt quét từ đầu xuống chân, hơn nữa dừng lại ở giày tôi chừng hai giây.

Tôi cố gắng mỉm cười một cái.

Hắn chìa tay ôm vai tôi, đưa vào nhà: “Nóng như vậy, sao còn đi bộ về? Em xem giày em mang kia, chân không đau sao? Chu tẩu, giúp Hứa tiểu thư pha nước ấm, nhớ cho thêm hai giọt tinh dầu nhé.”

Chu tẩu đáp ứng chạy vào phòng tắm. Giang Triết Tín kéo tôi ngồi trên sô pha, để tôi tựa vào trước ngực hắn nghỉ ngơi. Hắn không nói chuyện, tôi cũng bảo trì im lặng.

Rất nhanh, Chu tẩu đi ra, cười nói với tôi: “Hứa tiểu thư, nước đã pha xong rồi.”

Tôi quay đầu hỏi ý Giang Triết Tín. Người phía sau sừng nịch gật gật đầu, vuốt ve tóc tôi: “Đi thôi, xem mặt em đầy mồ hôi kia, tắm xong chúng ta lại ăn cơm.”

Tôi bước vào phòng tắm, khóa trái cửa, cởi bỏ váy và nội y. Thân thể trong gương che kín vết thương, từ trước ngực đến dưới bụng, từ sau lưng đến bắp đùi, những mảng tụ huyết xanh tím nhìn thấy ghê người, các vết thương cũ mới đan xen lẫn nhau, những chỗ bị rách thịt chảy máu tuy đã khép miệng kết vảy, nhưng vẫn vô cùng thô thảm không nỡ nhìn.

46 ngày, kể từ cái đêm ký vào khế ước thứ hai kia cho đến hôm nay, đằng đằng trôi qua đúng 46 ngày rồi. Nhưng với tôi thì như đã trải qua 46 năm dài đằng đặc. Mỗi một ngày, đều khắc thật sâu trong ký ức của tôi.

Không ai biết hai nhân cách của Giang Triết Tín có thể mâu thuẫn một cách cực đoan thành bộ dạng như thế này. Ở bên ngoài, hần chiều chuộng tôi, chiều cảo đến cho toàn thế giới biết rằng tôi cũng tựa như một trân phẩm quý báu mong manh, dễ vỡ, xứng đáng để hần khuyh tấn [dốc ra, trút hết đến tận cùng] toàn bộ tâm lực ra mà che chở. Nhưng khi đến trên giường, hần chính là hận không thể xé nát tôi nuốt vào trong bụng, nhiều lần khiến tôi bước gần đến chỗ chết.

Lúc bắt đầu tôi từng nghĩ, hần tra tấn tôi, là muốn dùng sự thống khổ [đau đớn và khổ sở] của tôi để đả kích Hứa Bảo Sơn, chờ cơn giận của hần tan đi, cuộc sống của tôi sẽ trải qua dễ chịu hơn. Giờ đây mới hiểu ra, đó vốn chỉ thuần túy là thỏa mãn nhu cầu của bản thân hần. Hần muốn nhìn tôi thống khổ đến cực điểm, hần mới có thể thỏa mãn. Mà lần khế ước thứ hai đã để cho hần rút cuộc không còn e ngại nữa, không hề che dấu sự thô bạo và tàn nhẫn của hần ở trước mặt tôi, chỉ cần hần cảm thấy hứng thú, miễn là hần có nhu cầu, tôi liền trở thành con chuột bạch trong tay hần, bị hần lấy đủ các loại đạo cụ đến thí nghiệm trên người.

Hít một hơi thật sâu, tôi từ từ trượt xuống bồn tắm, để cho nước ngập lên tận cổ mình. Cơn đau nơi các vết thương không còn kịch liệt nữa, tôi biết, khoảng cách thời gian hần phát tiết không còn xa nữa.

Tôi lau khô thân thể, thay một bộ váy ngủ, gấu váy dài quá gối, vừa vặn che đầy được toàn bộ vết thương. Sau đó qua loa sơ sài lau tóc bước ra ngoài.

Hần ngồi trong nhà ăn chờ đợi, tôi chậm rãi đi qua, ngồi xuống chiếc ghế cạnh hần.

Hần đứng lên, vòng ra phía sau tôi, tháo chiếc khăn tắm đang trùm tóc tôi xuống, nhẹ nhàng giúp tôi lau khô mái tóc dài.

“Về sau đừng tùy hứng như thế, có xe sao lại không ngồi vậy hả?” Hần hôn lên đỉnh đầu tôi, ở bên tai tôi thì thầm, lẩm bẩm.

“Tôi... không phải cố ý, tôi chỉ cảm thấy thời tiết rất đẹp nên muốn đi dạo một chút.” Cảm giác được mùi vị nguy hiểm, đêm nay hần sẽ hưởng dụng [hưởng thụ và sử dụng] tôi.

“Gần đây nhiều việc quá, tôi không muốn em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, những người tôi an bài bảo vệ em đều là cao thủ, em nên là nghe lời bọn họ nhé.”

“..... Tôi biết rồi.” Tôi rũ mắt xuống, một chút cảm giác thèm ăn cũng không có.

Hần buông tôi ra, tao nhả ngồi trở lại chỗ cũ: “Ăn đi nào. Cơm nước xong mặc thử mấy bộ y phục tôi mới mua cho em. Là y phục trong tuần lễ thời trang Paris vừa mới phát hành tuần trước đây.”

Ánh mắt tôi nhìn bàn ăn, nhưng tâm tư đã tan rã, bàn tay cầm đũa ần ần run rẩy.

Trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ chất đồng không dưới mười bộ y phục, không cái nào không phải là kiểu váy dài quá gối và cao hơn ngực. Giang Triết Tín nghiêng người tựa vào đầu giường, khoanh tay trước ngực, nhàn nhã, thoải mái nhìn tôi chằm chằm

Đây là một trong những trò chơi hần yêu thích, hần chung quy tán thưởng tôi lớn lên xinh đẹp, luôn tốn một số tiền lớn mua cho tôi những bộ trang phục cao sang, đắt tiền, sau đó thì giống như bây giờ, bắt tôi một bộ, lại một bộ mặc thử cho hần xem.

Tôi chậm rãi cởi bỏ những hàng nút phía trước váy ngủ, chiếc váy nhẹ bay trượt từ đầu vai rơi xuống dừng lại ở mắt cá chân tinh tế. Bên trong chiếc váy ngủ trống không, tôi toàn thân trần trụi đi đến lấy cái váy trên cùng mặc lên người mình.

“Cái váy này rất thích hợp với cô, lần sau cùng tôi đi ra ngoài sẽ mặc nó nhá.”

Tôi kéo dây kéo bên hông xuống, nắm váy cởi tuột xuống phía dưới, khóa ngực tròn trịa rung động vài lần rất nhỏ, tôi nghe được vài tiếng thở dài như có như không*.

* = không thể nghe thấy, kiểu như rất nhỏ đến nỗi không nghe ra là có.

Bộ váy thứ hai, thứ ba, hẳn đều không phát biểu bình luận gì, chỉ bảo tôi xoay quanh cho hẳn xem.

Bộ váy thứ tư, không ngờ ngực hơi thấp, ngay cả phần rãnh giữa hai ngực cũng không che được, vết thương ở phần ngực trên toàn bộ lộ ra ngoài. Nhịp đập tim tôi bắt đầu tăng tốc, biết rằng đã đến giờ rồi.

Giang Triết Tín nhìn chằm chằm tôi, sau đó vẫy tay với tôi. Tôi đi về phía hắn, đứng bên giường.

Hắn giữ chặt cánh tay tôi đột nhiên dùng sức kéo mạnh một cái, cả người tôi ngã rơi vào lòng hắn. Cánh tay rắn chắc chặt chẽ giam cầm tôi, chôn mặt tôi ở nơi cần cổ đang ồ ồ hô hấp của hắn.

“Rất đẹp, cô thật sự rất đẹp. Những vết thương này rất đẹp.” Hắn thở hào hển nói xong, xoay người một cái đem tôi đặt ở trên giường.

Bàn tay to đi vào trước ngực tôi, cười giễu cợt một tiếng, bộ váy mới theo tiếng cười đã bị xé rách, bay xuống giường. Đây cũng là trò xiếc cũ, hẳn để tôi mặc y phục mới cho hắn xem, chính là chờ giờ khắc này, hẳn tự tay xé rách, sau đó chiếm lấy tôi.

“Tôi muốn cô, đêm nay tôi đã chuẩn bị cho cô một lễ vật khác. Ngoan ngoãn, đừng nhúc nhích.” Hắn hôn nhẹ môi tôi như chuồn chuồn lướt nước, sau đó tung lời uy hiếp.

Tôi bị một cơn thống khổ thâm trầm nắm giữ, không cam lòng, tức giận mà lại phải nhẫn nại.

Tôi quên không nổi kết cục của những ngày đầu bị dạy dỗ sau khi tôi có ý đồ phản kháng, biết rõ rằng mỗi một lần phản kháng chỉ sẽ mang đến càng bị áp bức và lăng nhục, càng bị trừng phạt nghiêm khắc hơn.

Tôi đã hoàn toàn không thể thoát thân, cho dù hiện tại hối hận tham dự vào kế hoạch này, dù muốn nửa đường rút lui thì giờ đây cũng đã quá muộn màng và cũng hoàn toàn không có khả năng. Tôi không có quyền kêu gọi ngừng lại, cũng không có cơ hội chạy trốn. Hết thảy quyền chủ động đều nắm giữ ở trong tay hắn, tôi chỉ có thể kiềm chế và nhẫn nại, kỳ vọng lấy sự phục thù của mình mau chóng đổi được sự tín nhiệm của hắn.

Tôi lặng lẽ nằm yên, với sự bày bố tiếp theo của Giang Triết Tín không chút phản kháng.

Tứ chi bị kéo giật ra, bày theo hình chữ X phân biệt cố định trên bốn chân giường, sau đó hai mắt tôi bị đeo một miếng che mắt.

Một mảng tối tăm, tất cả mọi chuyện đều là ẩn số*.

* = vị trí số - số chưa biết; ẩn số; sự việc chưa biết

Tôi nghe được tiếng động hắn rời đi rồi quay lại, sau đó là “bập” một tiếng, âm thanh chiếc bật lửa. Mùi thiêu đốt ngày càng đậm, cảm giác cực nóng cũng cách cơ thể của tôi càng lúc càng gần.

Không, tôi bất an giãy dụa một chút, tuyệt nhiên không thể di động thân thể.

Cơn đau bỏng rát bén nhọn thỉnh thoảng rơi xuống trước ngực, hết như bị dầu trong chảo nóng bắn ra rơi trên người, làm phồng đi làn da trước đó đã bị thương đang sắp hồi phục trên ngực tôi, khiến tôi cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Là ngọn nến, hẳn nhỏ giọt sáp nến trên người tôi.

Một giọt tiếp một giọt, càng nhỏ sáp nến rơi càng nhanh, càng nhiều. Ý thức của tôi đều nương theo cảm giác, đối với đau đớn lại càng đặc biệt miễn cảm.

Nếu trên người tôi không có những vết thương cũ, tôi nghĩ tôi có thể chịu đựng khoảng thời gian lâu hơn chút nữa. Nhưng hiện tại, tôi làm không được.

“Hừ.....” Kích đau khiến tôi chịu không nổi bắt đầu trở nên run rẩy, thân hình không kiểm soát được mà vịn vẹo, tay chân bị dây thừng trói cũng bắt đầu vùng vẫy.

Một giọt sáp chính xác nhỏ xuống ngay trên đầu nhũ hoa ngực trái của tôi, tôi giống như con cá bị vớt lên bờ cong người nẩy lên, nhưng vì tứ chi bị giam cầm mà càng nhanh chóng bị dấn chặt trở lại trên giường. Liền cứ diễn ra như vậy, dây thừng trên cổ tay siết chặt chĩa vào da thịt, cũng là cơn đau như muối xát kim châm.

Sau đó là bên đầu nhũ hoa ngực phải, toàn bộ cơ bụng tôi đều căng thẳng, tôi quên cả hô hấp. Một giọt, hai giọt, ba giọt, đầu ngực tôi cảm giác như bị nung lên, tôi thậm chí mơ hồ nghĩ được hương vị da thịt bị thiêu đốt cháy khét.

“Đừng mà!!!!” Tôi rớt cục phát ra tiếng kêu thảm đầu tiên trong đêm nay.

Động tác dừng lại, tôi có thể nghe được tiếng ồ ồ thở dốc của cả hai người.

“Lăng Tịch, cô luôn lãnh đạm như vậy.” Giang Triết Tín thở hào hển vỗ về chơi đùa bộ ngực tôi.

Đối với sự chỉ trích của hắn, tôi không lời nào để nói. Tôi một lần nữa cắn môi.

Đầu ngón tay lạnh lẽo đi vào giữa hai chân tôi, tách đôi cánh hoa của tôi ra, vẩy về nhào nặn hạt châu ẩn giấu trong đó. Cảm giác kỳ dị bắt đầu nổi lên, cùng với đau đớn trên thân mình trộn lẫn vào nhau, khiến tôi không biết phải làm gì.

“Thoải mái sao? Kêu đi ra.” Hắn ác ý tăng thêm động tác.

Nếu mỗi lần hắn không phải cưỡng cầu như vậy, có lẽ tôi sẽ không chống đối như thế. Nhưng đó là mệnh lệnh của hắn, khiến tôi cảm thấy nhục nhã gấp bội, tôi không thể phục tùng.

Vài giây sau, ngón tay hắn dừng lại, không tiếp tục trêu đùa tôi nữa, mà áp xuống trên cánh hoa của tôi. Trong lòng tôi căng thẳng, chỉ kịp kéo căng hai đùi, hạ thân chính là một cơn đau nóng rát.

Hắn đem sáp nến tích tụ này giờ một cổ trút hết vào trên cánh hoa và hạt châu ở hạ thân tôi!

Tôi không dám hô hấp, tất cả mọi cảm giác đều tập trung ở giữa hai chân. Trên mặt toàn bộ là nước mắt.

Hắn cho tôi thời gian, để tôi trọn vẹn lĩnh hội nỗi thống khổ ngập chìm.

Miếng che mắt được tháo ra, hắn lau nước mắt tôi đi, từ trên cao nhìn xuống tôi, trong đôi mắt hắn là ngọn lửa màu đen: “Hãy thể hiện nhiệt tình của cô ra với tôi. Nếu không, liền đau đến chết đi.”

Tôi nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu, tôi không thể. Nhiệt tình của tôi toàn bộ đều đã cho người khác mất rồi.

‘Người kia’ nói, Lăng Tịch, em thật là một vật nhỏ đầy nhiệt tình, chung quy làm cho anh muốn thôi mà không được, yêu không đủ.

Giang Triết Tín cười lên, nụ cười tao nhã, không cho là đúng. Hắn xoay người cầm lấy roi da trên đầu tủ cạnh giường, dồn dập đánh xuống.

Tôi giãy dụa kịch liệt, kéo toàn bộ chiếc giường sắt lớn rung lắc cả lên.

Roi đánh lần lượt từ trên xuống dưới, khiến cho đám sáp nến đã khô cứng bị đánh tróc đi mất, thẳng đến giữa hai chân tôi.

Nó không chỉ là đau, so với sự đau đớn vừa rồi, loại đau đớn này là nỗi đau xé rách thân thể, nghiền nát, hủy diệt xương cốt.

“A!!!!.....” Tôi nghe được tiếng khóc thét bi thảm, nhưng lại không nhận ra được đó chính là âm thanh của bản thân mình.

10. Chương 10: Bước Ngoặt

Editor: tonton

Tầm mắt tôi thờ thẩn nhìn ra ngoài cửa xe.

Trên khắp khu thương mại sang trọng nhộn nhịp hỗn loạn với những đèn hoa rực rỡ mới lên, ánh sáng lóng lánh từ các tủ kính quầy hàng, đèn màu sắc sỡ, đám đông với đủ loại, đủ kiểu trang điểm, quần áo lụa là.

Thành thị xa hoa lãng phí, cuộc sống về đêm ngợp trong vàng son, chính là lúc bắt đầu thời gian tiêu khiển nghỉ ngơi của những kẻ bá chủ khắp bốn phương.

Nhưng không liên quan gì đến tôi.

Cửa kính xe trong suốt phản chiếu hình ảnh đôi mắt thanh mi tuấn mịch đậm mịch, thờ ơ, tất cả đều rơi vào trong ánh mắt người bên cạnh đang nhìn chăm chú

Chặt chẽ vậy hãm tôi trong ngực mình, Giang Giang Triết Tín vẫn luôn nhìn tôi, mặc dù đưa lưng về phía hần, nhưng không tránh khỏi đôi con ngươi thâm thúy phản chiếu lại từ cửa kính xe.

Tôi biết hần rất phần nộ, hoặc phải nói là tức nghẹn cổ, phỏng chừng trước nay chưa từng có người dám khiến cho hần ăn ba ba* như thế.

* = ăn ba ba, là cách nói đồng âm do từ (con ba ba) và từ (nghẹn) đều phát âm là “biē” giống nhau, là khi bị thua thiệt tức giận nhưng lại chẳng thể làm gì khác hơn, vì vậy khi gặp phải tình trạng như vậy có người dùng từ ‘ăn ba ba’ để nói.

Rõ ràng là một món đồ chơi, nói khó nghe một chút, chẳng qua là một kẻ nô lệ, lại ở trước mặt chủ nhân bày ra sắc mặt khó chịu, thật sự là chán sống.

Tôi cũng nghĩ như vậy. Cho nên, tôi cảm thấy hần nên diệt tôi, hoặc một đao giết chết, hoặc là vạn tiễn xuyên tâm. Căn cứ vào hiểu biết của tôi đối với chỉ số tàn bạo của hần, có lẽ còn có suy xét đến kiểu xử tử thứ ba là hành hình lăng trì*.

*lăng trì - hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu

Kể từ buổi tối nhỏ sáp nền kia, suýt chút nữa tôi đã chết đi dưới đòn roi của hần, tôi cũng chuẩn bị sẵn sàng rồi, chính là hy vọng hần sớm quyết định, cho tôi kết thúc, giải thoát tôi khỏi tình trạng nước sâu lửa bỏng.

Tôi nằm trên giường mười ngày, trừ bỏ ba ngày đầu hôn mê bất tỉnh, một tuần kế tiếp tôi đều ngày ngày chờ kết quả. Cho tới hôm nay lại trôi qua mười ngày, hần thế nhưng vẫn còn chưa suy nghĩ xong sao? Chẳng những chưa nghĩ ra, còn đưa tôi ra ngoài dùng cơm, từ lúc nào hần biến thành độ lượng, khoan dung giống thế này? Khiến người ta khó hiểu.

Xe dừng lại, nhà hàng Đinh Thọ Pha rộng lớn, là một bộ phận sản nghiệp tư nhân của Giang gia.

Có lẽ đã được Giang Triết Tín căn dặn trước, từ khi chúng tôi dừng xe ở bãi đỗ xe tầng hầm rồi vào thang máy, đi thẳng đến gian phòng tư nhân cao nhất, hết thấy đều không hề gặp qua một người ngoài nào.

Giang Triết Tín vẫn ôm tôi, hần không ôm cũng không được, không có hần hiện giờ tôi đi vài bước chân cũng không nổi, nguyên nhân vết thương cũ chưa lành, bệnh nặng vừa mới khỏi, nửa tháng gần đây không có ăn uống tử tế. Đừng nói là đi đường, ngay cả để tôi tự mình đứng mười phút, đoán chừng tôi cũng không đứng vững được. Tuy không có số mạng tiểu thư nhà giàu, nhưng cơ thể vẫn là cơ thể tiểu thư yếu ớt, hai mươi năm qua chưa bao giờ phải chịu ủy khuất thế này, để cho hần hung hãn tàn bạo thiếu chút nữa bị đánh nát thành từng mảnh nhỏ như thế, nào có chuyện dễ dàng bảo hồi phục khỏe lại thì liền khỏe ngay.

Chỉ có chỗ ngồi trong căn phòng riêng sang trọng, người phục vụ vinh dự cũng là bốn người, hiển nhiên thường ngày là một người phục vụ một khách. Hôm nay chỉ có Giang Triết Tín và tôi hai người cùng dùng cơm, bọn họ vẫn để toàn bộ bốn người lại, quả nhiên là “kim diện” của Thái tử gia còn to lớn hơn cả trời.

Mặc dù những người này đều thuộc loại bát diện linh lung*, đã quen nhìn thấy đủ mọi trường hợp, bất chợt trông thấy đường đường thái tử gia tự tay ôm một cô gái đi vào, còn cùng ngồi chung một cái ghế, thì cũng nhất thời đều không che giấu được vẻ mặt sửng sốt.

*Bát diện linh lung – – (nguyên để chỉ có nhiều cửa sổ, tám phương tứ hướng đều sáng sủa) Hiện dùng để hình dung người linh hoạt mãi tiếp, đối nhân xử thế linh hoạt, đối với ai cũng khéo léo.

Tôi ngồi trên đùi Giang Triết Tín, bị hấn cường thế ép buộc, không thể không rúc vào lồng ngực hấn. Tuy rằng hấn chính là thích biểu diễn sự sủng ái dành cho tôi trước mặt mọi người, nhưng không thể không nói, điệu bộ lần này có phần diễn hơi quá, đối với một người của công chúng như hấn mà nói, không khỏi có vẻ lỗ mãng. Chỉ cần một trong bốn người này có một người truyền tin ra ngoài, trang nhất báo ngày mai chắc sẽ vô cùng thú vị, vô cùng phong phú.

Bất quá tôi không phải phải giúp hấn nghĩ nhiều làm gì, hấn bị mất mặt hay không đâu có liên quan gì đến tôi chứ? Tôi cũng không hy vọng xa vời khiến hấn hạ mình ban thưởng thể diện cho tôi, tôi thật càng mong mỗi hấn cứ quẳng tôi sang một bên không nghe, không hỏi gì đến thì mới tốt.

Vi cá thiên cửu hảo hạng*, canh thịt cua vàng hấp tổ yến**.v.v., đủ màu, đủ kiểu các loại thức ăn nổi tiếng đại bổ đặc biệt bồi dưỡng cơ thể luân phiên được đặt lên bàn, trước mắt bao người, Giang đại tổng tài mức từng muống, từng muống canh canh nước nước, đích thân - sau khi thử qua độ nóng - nuốt vào miệng tôi.

Mà tôi trước sau sắc mặt vẫn bình thản như nước, không hề lộ chút sự cảm kích nào.

Trải qua mấy hồi tới lui, tầm mắt người phục vụ nhìn tôi đã không còn có vẻ cung kính như ban đầu nữa, ngẫu nhiên còn có lợi dụng những lúc dọn bàn ăn mà bí ẩn ném cho tôi ánh mắt khinh.

Tôi biết bọn họ là vì chủ tử của mình mà cảm thấy giận dữ bất bình. Chắc chắn cảm thấy cái người phụ nữ này thật là không biết tốt xấu như thế.

Ngược lại Giang tổng tài trước sau như một, chẳng những không bực bội, mà lúc tôi nuốt xuống bát canh cuối cùng xong, còn điềm đạm săn sóc hỏi tôi: “Đầu lưỡi còn đau hay không?”

Tôi lạnh nhạt lắc đầu. Kỳ thật vẫn có chút đau, dù gì nuốt chút nữa đầu lưỡi đã bị đứt rời, phải may năm mũi mới giữ lại được.

Giang Triết Tín cắn lên tai tôi, dùng âm thanh chỉ mình tôi nghe được nói: “Cô không nghĩ tới kết cục sau khi tự sát à? Cô cho là loại phương pháp này thật sự sẽ chết người sao? Lần sau còn dám làm như vậy, tôi liền biến lệnh tôn nghiền xương thành tro.”

Tự sát? Hấn vậy mà cho rằng tôi muốn tự sát? Nếu chẳng phải hiện tại tôi phải nguy trang thành bộ dạng không còn hứng thú trên đời, tôi nhất định sẽ cười nhạo hấn. Tôi cũng không tin cắn đứt đầu lưỡi thật sự có thể chết đi. Đó chẳng qua là tôi đang quá đau đớn, cắn môi không còn hiệu quả nữa, vô tình ngộ thương bản thân mà thôi.

Tôi bỗng nhiên nhớ rõ ràng hình ảnh Giang Triết Tín lúc nhìn thấy máu tươi tràn ra từ khóe miệng của tôi khi đó, trong lòng tự nhiên cháy lên một tia hy vọng.

Tôi quyết định lại đánh cược một phen.

Bị nhồi đầy một bụng no, hấn ôm tôi trở về nhà.

Tôi vẫn như trước không nói gì, tùy hấn muốn làm thế nào đều được, bây giờ sẽ thi xem ai nhẫn nại, trầm tĩnh lâu hơn ai.

Theo thường lệ là xé rách quần áo tôi, sao đó trùm chắn lên người tôi.

Hấn vào phòng tắm, tôi nhắm mắt lại chờ đợi.

Tiếng nước ngừng hấn, hấn đi ra nằm xuống bên cạnh tôi, nghiêng người ôm lấy tôi.

Mấy ngày nay đều là như vậy, hấn khó có dịp kiềm chế bớt sự nóng nảy, mà tôi cũng bày sắc mặt khó chịu đã đủ rồi.

Tôi không biết hẳn suy nghĩ cái gì, tôi chỉ tình tường bản thân đang làm cái gì, tôi thật sự định chọc giận hẳn, tùy hẳn ra tay mà kết thúc hết thảy mọi chuyện.

Nhưng bây giờ tôi không muốn như vậy, chậm rãi mở to mắt, quả nhiên trực tiếp đối diện với hẳn.

Hẳn hoàn toàn không ngờ tôi sẽ đột nhiên nhìn hẳn, tôi rõ ràng nhìn ra trong mắt hẳn chợt lóe lên cảm xúc.

“Tôi muốn gặp cha tôi.” Tôi nhẹ nhàng mở miệng, nước mắt tuôn chảy tràn mi.

Đây là câu đầu tiên tôi mở miệng nói ra trong vòng hai mươi ngày trở lại đây.

Hẳn nheo mắt, sắc mặt âm trầm: “Cô đã quên mất lời tôi vừa nói lúc nãy rồi sao?”

Quả nhiên hẳn đã bị lừa, hẳn cho rằng tôi muốn đi gặp Hứa Bảo Sơn để chào vĩnh biệt à?

Mục đích đạt tới, tôi một lần nữa nhắm mắt lại, không hề hé răng.

Một lát sau, hẳn nói: “Nuôi dưỡng con gái quả nhiên vô dụng. Nếu là con trai, nhất định sẽ quan tâm an nguy sau này của công ty Hứa thị. Hứa Bảo Sơn không người kế nghiệp rồi.”

Trẻ nhỏ dễ dạy, nhanh như vậy liền lên lớp dạy dỗ rồi? Nhưng mà hẳn lấy chuyện kinh doanh Hứa thị ra nói cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi. Công ty đó chẳng phải đã sớm là vật nằm trong tay hẳn hay sao?

Mắt tôi vẫn không mở ra, ghen ngào nói: “Hứa thị chẳng phải đã ở trong tay anh rồi sao? Chẳng lẽ anh sẽ trả lại cho chúng tôi?”

“Vậy cũng không nhất định,” Hẳn chạm lên mặt tôi, “Chỉ một Hứa thị, tôi căn bản không để vào mắt. Đừng quên, tôi là không đành lòng nhìn thấy cha con hai người phải ra tòa mới có lòng tốt chìa tay cứu giúp, tôi há có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, suy sụp mà mở to miệng hưởng lợi?”

Thật đúng là coi tôi như con nít ba tuổi ư? Anh đây chẳng những sau khi xảy ra chuyện lợi dụng người khác lúc gặp khó khăn, mà còn rõ ràng đã ra tay thiết kế hãm hại trước đó nữa. Bất quá anh chính là vừa muốn lập bàn thờ, vừa muốn làm ‘cái đó’ mà thôi. Tôi sẽ không tại anh mà nói lời thô tục. Tốt, nếu anh quả thật không định lợi dụng lúc người khác khó khăn mà hưởng lợi thì lập tức đem Hứa thị trả lại cho Hứa Bảo Sơn ngay đi.

Tôi mở to mắt tựa như rất kinh ngạc, tràn ngập mong đợi nói: “Vậy anh đem Hứa thị trả lại cho cha tôi được không? Hứa thị có một ngày sẽ quay vòng được đủ vốn, còn có thể trả tiền lại cho anh.”

Giang Triết Tín hiện lên một tia cười lạnh: “Cha cô đã lớn tuổi hồ đồ, nếu muốn quản lý Hứa thị, thì phải xem cô có bản lĩnh hay không thôi.”

Tôi? Tôi cảm giác được mùi vị nguy hiểm, hẳn lại đang nhắm vào mục tiêu gì nữa?

“Tôi..... Tôi không biết làm như thế nào?”

“Tôi sẽ sắp xếp. Nhưng mà,” Hẳn bình tĩnh nhìn tôi: “Nhớ kỹ bốn phận của cô, khế ước của chúng ta sẽ không mất hiệu lực. Lần này tôi tha thứ cho sự khiêu khích của cô. Lần sau, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết, muốn chết cũng không được.” Từng chữ, từng chữ như đinh đóng cột, tôi không chút nghi ngờ, hẳn quả thực nói được sẽ làm cho bằng được.

Tôi lại không nắm chắc được lần đặt cược này nhất định sẽ thắng, tôi thật tình không hiểu rõ được tên bạo quân sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn so với lật sách này.

Mười ngày. Hẳn lại cho tôi mười ngày thời gian điều dưỡng.

Sau đó, tự mình mang tôi đến công ty. Cũng không phải là công ty khoa học kỹ thuật Hứa thị, mà chính là căn cứ địa của hẳn, tòa cao ốc Giang thị.

“Trước hết cô cứ làm trợ lý riêng cho tôi, để xem cô có ngộ tính trong việc kinh doanh hay không.” Giang Triết Tín giải thích như thế.

Tôi đi theo sau Giang Triết Tín, bước vào cửa lớn đại sảnh tầng một. Không hổ là người thừa kế gia tộc, hẳn hiện tại nghiêm chỉnh thực hiện được công tư phân minh, cũng không lấy mấy chuyện mờ ám

tiến hành cho đến cùng. Vốn dĩ còn lo lắng hấn dụng tâm kín đáo*, bây giờ tôi yên tâm, chỉ cần trong khoảng thời gian đi làm, ở tại nơi này, tôi hẳn sẽ an toàn .

* - dụng tâm kín đáo; có ý khác; ý đồ riêng; có dụng ý xấu; có dụng tâm xấu; có dã tâm

Từ lâu đã nghe người bên ngoài tăng bốc tòa cao ốc Giang thị có thể coi là mô hình cao ốc kiểu mẫu kết hợp được cả hai yếu tố cảm giác con người và hiện đại, giờ xem ra không phải là nói quá sự thật chút nào. Chỉ nhìn cửa lớn đại sảnh tầng một mà nói, mái hiên bằng kiếng to lớn dần thành hàng ngang kết hợp với một màn che cũng bằng kiếng, kéo hợp với đại sảnh tầng hai, bóng loáng nổi bật, thời thượng, ý tưởng không gian mang đậm hơi thở nhân văn.

Hơn nữa bên trong còn có những nam nữ thành phần trí thức, y phục sạch sẽ, gọn gàng đang đi qua lại như con thoi, từng người, từng người đều toát lên vẻ dồi dào đầy sinh lực, thần thái phấn khởi, theo những gì tôi thấy, cũng cảm giác được làm việc trong này nhất định là một loại hưởng thụ.

Đương nhiên, nếu không có nhiều ánh mắt tò mò, nhìn theo chăm chú như vậy, tôi sẽ càng hưởng thụ thêm một chút.

Giang Triết Tín chân bước rất nhanh, cũng thực kiên định. Tôi theo sát đằng sau nhanh chóng sải bước đi vào thang máy riêng chuyên dụng cho tổng tài, mặc dù cách xa đến mấy mét, tôi vẫn cảm giác được, ánh mắt như tên bắn của phần đông những nhân viên đứng trước thang cầu thang ở hai bên.

Chẳng qua chỉ đi chung thang máy chuyên dụng máy thôi, cần hâm mộ đến mức như vậy sao? Nếu mấy cô gái này biết được Giang tổng tài, người tình trong mộng bọn họ sùng bái, say mê nhiệt tình yêu thương, có ham muốn đặc biệt, bọn họ còn có ánh mắt nhìn căm thù một người xa lạ như thế này hay không?

Cửa thang máy đóng lại, ổn định đi lên. Tóc bị đầu ngón tay cuốn lấy, cắt đứt sự phân tâm và tiếng thở dài của tôi. Tôi thẳng người đón lấy ánh mắt hấn, ngón tay ôm lấy, đánh gãy của tôi thở dài cùng phân tâm. Tôi ngênh hướng hấn ánh mắt, uống phí tôi vừa rồi trong lòng còn đánh giá cao hấn như vậy, hóa ra dù ở trong này hấn vẫn có thể động tay động chân với tôi.

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Hấn thản nhiên mở miệng, ngón cái vuốt ve môi dưới của tôi.

Tôi ngàn lần không dám đem suy nghĩ vừa rồi nói cho đương sự nghe. Tôi không tin hấn không hề phát hiện ra những ánh mắt kia, câu hỏi này của hấn rõ ràng chính là cố ý .

Môi dưới có hơi đau, hấn đột nhiên tiến lên từng bước, tim tôi run lên.

‘Đình đoong’, may mắn thang máy dừng lại đã cứu tôi.

Hấn lần nữa trừng mắt nhìn tôi một cái, buông tay xuống. Cùng lúc đó, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

11. Chương 11: Chân Sai Vật

Editor: ton ton

Tấm cửa thủy tinh khổng lồ, bàn làm việc đầy phong thái, cô thư ký xinh đẹp, dàn thực vật xanh biếc....., tất cả so với lần đầu tiên tôi gặp đều không có gì thay đổi, điểm khác biệt duy nhất chính là tâm tình của tôi.

Lần trước là lấy tinh thần cam chịu tự buông bỏ bản thân mà liều mình đi tới, lần này là cơ hội sống bất ngờ mà dè dặt cẩn thận.

Mấy tháng qua chịu khổ không phải là vô ích, tôi đã lĩnh giáo đầy đủ sự lợi hại của Giang Triết Tín. Ban đầu cứ cho rằng “không thành công thì cũng thành nhân”(*), nhưng chẳng qua ý tưởng chết đi lại cực kỳ sai lầm. Thực tiễn chứng minh, dưới sự tàn bạo biến thái của Giang tổng tài thì việc này hoàn toàn không thể thực hiện được, cho dù chính mình muốn chết, cũng không có quyền quyết định, nếu như tình trạng tệ hơn nữa, thì có khả năng trực tiếp biến thành sống không bằng chết. Cổ nhân viết: “Quá nhi cải chi, thiện

mạc đại yên”(**). Tôi đã hiểu rõ bản thân sai ở đâu, hiện tại nên phải uốn nắn lại thái độ, thay đổi sách lược.

(*)Nguyên văn - Không thành công thì cũng thành nhân - trong bất cứ công việc mà ta làm dù thành công hay thất bại nhưng bài học được rút ra thì chính bản thân ta là người hiểu và thấm thía hơn ai hết. Chữ ” Thành nhân ” đó cũng bao hàm qua những bài học đó ta không những có thêm nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống mà còn tự trang bị cho mình thêm những cách đối nhân xử thế.

(**)Nguyên văn , - Quá nhi cải chi, thiện mạc đại yên - Có lỗi mà biết sửa sai, chẳng gì tốt đẹp bằng. Nói thêm chút xiu, nguồn gốc tên của Dương Quá trong truyện “Thần Điêu” cũng từ câu này mà ra đây (^.^)

Cô thư ký đang tưới nước cho cây lục la(*) to lớn, cô ấy nghe có tiếng động liền xoay lại, nét mặt lập tức cười tươi như hoa, cùng lúc đứng lên, tiếng nói thanh thúy dễ nghe: “Chào buổi sáng Giang tổng.” Sau đó nhìn thấy tôi từ phía sau Giang Triết Tín đi ra, rõ ràng hơi ngẩn người.

Ấn tượng của tôi đối với cô ấy vẫn khá là sâu sắc, gương mặt trang điểm tinh xảo, mắt mày hàm tình. Hơn nữa lần trước cô ấy khuôn mặt nghiêm túc, trầm giọng thông báo tên tôi, làm cho tôi không tự chủ mà dò xét đôi mắt của cô ấy nhiều hơn.

“Chào buổi sáng.” Giọng nói nam tính ôn hòa của Giang Triết Tín, nghe ra được có cảm xúc khoái trá trong đó, “Đây là Hứa Lăng Tịch, bắt đầu từ hôm nay, cô ấy là trợ lý riêng của tôi. Lăng Tịch, cô ấy là Sophie, em ngồi ở bàn kia, có việc không hiểu thì học hỏi Sophie nhiều hơn.” Giang Triết Tín xoay người, công việc là công việc giúp chúng tôi giới thiệu với nhau, đồng thời chỉ cho tôi chiếc bàn nhỏ đối diện bàn thư ký tổng, tôi vội vàng gật đầu.

Giang Triết Tín đi vào văn phòng của hắn. Tôi gật đầu với Sophie, mỉm cười bước tới bàn mình ngồi xuống ghế. Do không gian hạn chế, tạm thời thêm vào một cái bàn nhỏ nhìn thật không thu hút gì, hoàn toàn bị chôn vùi dưới một loạt tủ đựng hồ sơ cao lớn. Cho dù trên bàn còn đặt máy tính, đứng ở bên ngoài cửa thủy tinh nhìn vào nếu góc độ không đúng, thì thậm chí còn không phát hiện sự tồn tại của nó. Thực hợp tâm ý tôi.

Sophie cũng nhìn tôi cười một cái, buông bình phun nước, bưng một ly không biết là trà hay cà phê gì đó mang vào.

Cửa không đóng chặt, tiếng nói chuyện bên trong khe khẽ nhẹ nhàng ra ngoài: “Về sau việc này để Hứa Lăng Tịch làm.”

.....

“Cô ấy trước đây không có kinh nghiệm gì, cô nên chỉ dẫn cô ấy thật tốt ngay từ đầu.”

.....

“Không, cô ấy chỉ là một nhân viên bình thường, hết thấy y theo quy định công ty mà làm. chẳng có gì chiều cổ hay không chiều cổ hết.”

.....

.....

Sophie cố ý hạ thấp giọng nói của mình, tôi chỉ có thể nghe được những lời Giang Triết Tín nói. Xem ra hẳn là thật sự có ý tưởng muốn thử bồi dưỡng tôi, trong hồ lô của hắn rốt cuộc bán thuốc gì a(*)? Có lẽ nào, hắn tự đại đến mức nô lệ của hắn cũng phải là nữ cường nhân (**) thì hẳn mới vừa lòng?

(*) - Trong hồ lô bán thuốc gì? - Không biết người/nhóm người nào đó đang nghĩ gì. Một thành ngữ Trung Quốc thường dùng để chỉ ý nói không hiểu người kia nói/ làm thế có ý gì.

(**)Cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang

Một bàn tay đột nhiên quơ qua quơ lại trước mắt tôi, làm tôi giật mình, cắt đứt suy nghĩ lan man của tôi.

Khuôn mặt tao nhã tươi cười xuất hiện trước mắt tôi, là Nghiêm Đồng, giám đốc bộ phận kỹ thuật, một trong những phụ tá đắc lực nhất của Giang Triết Tín. Tư liệu về anh ta tôi cũng xem qua không ít, chẳng qua hiện tại tôi không còn dám mù quáng tự tin nữa, ai biết anh ta có phải cũng giống như tên họ Giang nào đó, bí mật ‘có bệnh không tiện nói ra’ hay không chứ?

Nhìn bộ dạng bối rối không biết làm sao của tôi, ý cười Nghiêm Đồng càng đậm: “Khiến cô sợ à? Tôi là Nghiêm Đồng ở bộ phận kỹ thuật, chúng ta đã gặp qua một lần.”

“Xin chào. Tôi..... Không nhớ rõ. Tôi là Hứa Lăng Tịch.” Tôi cười cười tỏ vẻ có lỗi.

“Không gì. Triết Tín ở bên trong à?” Thấy tôi gật đầu, hần cười xua tay: “Tôi đây đi vào trước, cô cứ tiếp tục ‘bận rộn’ đi.”

Hay cho chữ ‘Bận rộn’, vừa ám chỉ tôi đang nghe lén, cũng vừa có ý nói tôi thất thần. Tôi hơi đỏ mặt, hạ mắt xuống không nhìn hần.

Anh ta vừa đi vào, Sophie liền lập tức đi ra. Tiệp tay đưa cho tôi một xấp văn kiện thật dày: “Cô photo nó thành ba bản. Phòng photo ở ngay bên trái phòng trà nước.”

“Được.” Tôi nhận lấy, đứng dậy đi ra ngoài. Cô ta còn đứng ở đó nhìn tôi, còn có việc gì sao?

Tôi chỉ đi hai bước liền dừng lại, nhìn cô ta.

“Cô biết dùng máy photo sao? Trước kia đã từng dùng qua ư?” Khẩu khí cô ta giống như cô giáo đang chất vấn học sinh không hoàn thành bài tập về nhà.

“Chưa từng dùng qua.” Tôi thành thành thật thật lắc đầu.

“Vậy tại sao cô không nói cũng không hỏi hần?” Cô ta có chút bất mãn.

Tôi trở nên im lặng, không biết phải trả lời thế nào. Tôi thiếu kinh nghiệm trao đổi, giao tiếp với người bình thường, nhất là thời điểm bị người ta chất vấn.

Do bởi thân phận đặc biệt, trong mười mấy năm qua, toàn bộ hoàn cảnh sống của tôi liền giống như một vật cách ly trong suốt, tôi đã quen rồi hơn nữa còn không hề cố kỵ biểu lộ bản tính mình với người đối diện, vì tất cả đều là người thân nhất của tôi: Cha nuôi, mẹ nuôi, ‘anh trai’, bảo mẫu, dì.

Ở nhà thì không cần nói, ở bên ngoài, cho dù kể cả ở trường học, tạp vụ, người khác v.v.... cũng đừng mơ tới gần tôi nửa bước. Từ trước đến nay chỉ có tôi ở địa vị chất vấn vệ sĩ, đối với người không liên quan, tôi cũng không để ý tới, càng không có lời gì để trò chuyện. Ai dám bày thái độ sai bảo với tôi?

Giang Triết Tín luôn bắt tôi ở trên giường lãnh đạm, hần lại không biết, tính cách của tôi vốn dĩ như thế, nhiệt tình là đối với người nhà mà nói, với người ngoài cũng chỉ có xa cách. Mà hần thống hận tôi nhất ở cái gọi là ngạo khí và tự tôn cũng chỉ chiếm một phần rất nhỏ mà thôi.

Thấy tôi á khẩu không trả lời được, trên mặt lại không hề có vẻ xấu hổ, Sophie tựa hồ càng thêm bất mãn. Bắt đầu trường thiên thuyết giáo: “Không hiểu thì hỏi, không biết làm thì học. Nơi này là công ty, đã đến thì phải làm việc cho chăm chỉ, hãy động não nhiều hơn. Một người làm rối loạn mắc xích, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến hiệu suất công việc của người khác. Tới nơi này đi làm mọi người cần dựa vào bản thân mình, đừng nghĩ trong nhà có người nào đó sẽ giúp mình. Sở dĩ Giang thị phát triển nhanh chóng, là do mọi người ở đây dựa vào bản lĩnh kiếm cơm, bám vấy vào quan hệ căn bản không làm được việc....”

Hóa ra câu cuối cùng mới là tinh túy, tôi sáng tỏ tất cả ý tứ của Sophie. Hứa thị vốn đã sụp đổ, nếu không phải Giang gia bố thí ân huệ, đại tiểu thư Hứa gia như cô đây dựa vào cái gì có được như hôm nay, nhưng mà làm người thì phải an phận, đừng nghĩ bày ra dáng vẻ đại tiểu thư gì đấy ở Giang thị, càng đừng vọng tưởng tổng giám đốc Giang sẽ là núi dựa của cô, anh ta chẳng qua chủ yếu coi trọng gương mặt cô, nên thưởng cho cô cơm ăn.

Không hổ là thư ký đệ nhất của Giang Triết Tín, tâm tư kín đáo, lời nói sắc bén, khí thế cũng tuyệt đối làm chủ được mọi hoàn cảnh. Tôi Hứa Lăng Tịch thụ giáo.

Tôi thu hạ mi mắt, chỉ nhìn chăm chú tập văn kiện có chút nặng trên tay.

“Đi theo tôi.”

Thái độ lúc này của tôi rất cuộc cũng làm Sophie vừa lòng, bước đi phía trước tôi, trên đường đi cũng không quên giới thiệu và sắp xếp công việc cho tôi: “Đây là phòng họp, trước mỗi cuộc họp, tôi sẽ mang những tư liệu cần dùng giao cho cô, cô cứ căn cứ theo số người mà sao chép ra các bản tương ứng xếp vào trước thời hạn họp là được. Đây là phòng trà, tổng giám đốc mỗi buổi sáng uống cà phê, công việc đầu tiên cô cần làm khi vào đến công ty là chuẩn bị cà phê. Bình pha và cà phê đều có sẵn, chút nữa tôi sẽ chỉ cho cô cách sử dụng. Khách hàng đến thì cô cũng phụ trách lo trà nước, đưa họ vào. Đây là máy photo tự động đa năng, màn hình menu ở đây, cô chọn chế độ mình muốn photo.....”

Tôi không ngừng gật đầu, cho đến khi Sophie rời đi.

Máy photo từng trang từng trang giấy đi ra, tôi đứng cạnh bên chậm rãi nhìn, đây rõ ràng là một bản kế hoạch chi tiết thu mua một công ty, là công ty ở địa phương thuộc loại hình khoa học kỹ thuật. Sở dĩ tôi biết nó cũng bởi công ty này trên tivi và báo chí thu hút sự chú ý rất cao, hoàn toàn không thua gì Hứa Thị Công Nghệ trước đây.

Tôi ôm bốn xấp văn kiện thật dày quay về văn phòng, cửa phòng tổng giám đốc vẫn đóng chặt như cũ, tôi chỉ đành nhìn về phía Sophie.

Sophie đang nhận điện thoại, lấy tay chỉ chỉ về chiếc cửa gỗ đàn hương màu đỏ. Tôi đành đi đến bên cánh cửa, cố gắng nâng tay phải gõ nhẹ hai tiếng.

Bên trong không phản ứng, cũng không nghe thấy có thanh âm gì. Không ngờ rằng cánh cửa gỗ sau khi đóng lại hiệu quả cách âm lại tốt đến như vậy. Tôi bèn tăng thêm lực gõ hai tiếng.

Vẫn không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì, tôi nâng tay, dùng hết sức đập thật mạnh xuống.

Lại đánh vào khoảng không, cánh cửa mở ra từ bên trong, tôi không phản ứng kịp, vừa vịn đánh trúng lên người mở cửa.

Tôi cả kinh, trực tiếp lui về phía sau một bước, cánh tay trái không ôm nổi chồng văn kiện, cả bốn xấp giấy “rầm” một cái rơi hết xuống, bay đảo khắp nơi so với cảnh ‘thiên nữ tán hoa’ còn đặc sắc hơn.

12. Chương 12: Hai Tầng Chiếm Giữ

Editor: ton ton

“Trời ơi!”

“Ha ha.....”

Hai giây sau, tiếng kinh hô cùng tiếng cười to sang sảng cùng lúc bùng nổ.

Phát ra tiếng kinh hô là Sophie, cô ta đã ném luôn điện thoại hai bước chạy đến cạnh tôi, trước hết là đối diện người đàn ông đó nói: “Thực xin lỗi, giám đốc Trầm, cô ấy là ngày đầu tiên đi làm.” Sau đó cúi đầu nhìn đám giấy hỗn loạn đầy đất thì thào nói: “Trời ạ, bị lẫn lộn hết cả rồi, sao cô photo xong mà không bấm chúng lại vậy? Cái này phải dựa vào số từng trang một mà sắp xếp lại.”

Tôi phục hồi tinh thần, cả gương mặt lẫn cái cổ đều nóng bừng đỏ cả lên, bối rối nói: “Thực xin lỗi, tôi không nghe thấy, không biết anh mở cửa, tôi chỉ định gõ cửa,.....” Trong tình trạng lo lắng, sốt ruột, lời giải thích nói ra thật lộn xộn.

Về mặt người đối diện mang ý cười, hàm răng trắng đều, nhìn tôi thật sâu, sau đó quay đầu hỏi Giang Triết Tín: “Triết Tín, đây là cô em nhỏ anh mới mời về sao?”

Tôi bất giác thoáng nhìn vào hai người trong phòng, Nghiêm Đồng tổng thể không hề cười, anh ta cướp lời: “Cái gì mà em gái nhỏ, cô ấy là Hứa Lăng Tịch, đại tiểu thư của Hứa thị, cô Hứa.”

Người đối diện hiển nhiên lấy làm kinh hãi, lập tức quay đầu lại lần nữa đánh giá tôi một lượt.

“Hai người nhanh chóng thu dọn đi, chút chuyện nhỏ ấy cũng làm không xong. Tùng Lực, cậu mau lại đây.” Giang Triết Tín thần nhiên phân phó, biểu tình từ đầu đến cuối lãnh đạm âm trầm, chỉ quét mắt nhìn tôi một cái, mang theo vẻ bất mãn đối với biểu hiện vô năng như thế của tôi.

Mặt tôi càng nóng bừng lợi hại, đành phải cúi đầu ngồi xuống, tìm kiếm từng trang từng trang một. Sophie cũng đến giúp một tay.

Những bước chân trước mắt dần biến mất, tôi nghe được tiếng Trần Tùng Lực sau khi ngồi xuống ghế dựa thì nhẹ giọng hỏi: “Anh làm sao tìm được cô ấy? Chẳng phải nói cô ấy không ở trong nước sao?”

Vấn đề này tôi cũng rất ngạc nhiên, nhưng Giang Triết Tín không trả lời, trực tiếp nói trở lại đến phương án thu mua.

Sophie giúp tôi đem đám giấy hỗn loạn chất đống trên bàn, sau đó bỏ lại một câu: “Cô nhanh chóng sắp xếp lại. Tổng giám đốc mọi người đang chờ sử dụng đấy.” Sau đó vội đi làm việc. Với câu cảm ơn của tôi cô ta không để ý đến.

Tôi theo bản năng lại nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt, sau đó vội đầu dựa theo số trang sắp xếp lại bảng kế hoạch toán loạn.

Hơn nửa tiếng sau, bốn xấp giấy chỉnh tề xếp thành hàng. Tôi nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhìn về phía Sophie ở đối diện: “Sophie, tôi xếp lại xong rồi, dùng cái gì đóng chúng lại?”

Sophie mắt không rời màn hình vi tính, tay không dừng việc: “Có mấy bấm lỗ, trước tiên bấm lỗ, sau đó bỏ vào bìa hồ sơ. Cô lại đây lấy đi. Bìa hồ sơ đều ở trên tủ sắt bên phải chỗ cô ngồi.”

Tôi từ trên bàn cô ấy lấy dụng cụ, rồi từ trong ngăn tủ lấy ra bốn bìa hồ sơ.

Điện thoại trên bàn Sophie reo lên, Sophie nhận cuộc gọi: “Alô, đúng vậy, Giang tổng. Xong liền đây ạ. Vâng. Vâng.”

Vừa buông điện thoại, Sophie đã chạy ngay tới, cầm lấy hồ sơ tôi đang kẹp vào máy bấm lỗ rồi nói: “Tôi bấm cho, cô lo cài văn kiện vào bìa hồ sơ đi, tổng giám đốc mọi người đang chờ xem đấy.”

Cô ấy quả nhiên sử dụng thuần thục hơn, hầu như chỉ nhìn thoáng qua là tìm ra tâm chính xác Hai người hợp tác, vài phút sau đã hoàn thành nhiệm vụ.

Sophie nói: “Còn thất thần gì chứ? Mau mang vào đi.”

Vẫn là tôi mang đi? Vừa nghĩ đến chuyện mất mặt vừa rồi, mặt tôi lại bắt đầu nóng lên.

Tôi đổi lại dùng sức trực tiếp gõ mạnh cửa, chỉ lo bên trong không nghe thấy.

“Vào đi.”

Lần này thoáng cái đã có tiếng hồi âm, tôi xoay nắm cửa, bước vào văn phòng tổng giám đốc.

Ba đôi mắt chăm chú nhìn thẳng vào tôi. Tôi cố gắng mỉm cười: “Giang tổng, đây là văn kiện.”

Tôi để bìa hồ sơ xuống mặt bàn, rồi định lui ra.

“Lắng Tịch,” Giang Triết Tín gọi tôi lại, tôi nhanh chóng quay đầu, “Sau này làm việc chăm chỉ một chút.”

“À, tôi biết rồi.” Mặt lại bắt đầu nóng lên. Xoay người đi ra, tôi thấy Nghiêm Đồng lại đang cười, còn Trần Tùng Lực lại đang trầm tư.

“Lắng Tịch, cô giúp tôi đánh máy phần văn kiện này ra.”

“Lắng Tịch, cô photo cái này thành mười bản.”

“Lắng Tịch, tầng 63 là bộ phận tài vụ, cô cầm hóa đơn này đưa xuống đó đi.”

“Lắng Tịch,.....”

“Lắng Tịch,.....”

“Lăng Tịch,.....”

.....

Tôi ôm một xấp hồ sơ phản hồi của người sử dụng đã sửa sang lại thật tốt từ bộ phận tiêu thụ thử hỗn hển trở về văn phòng, Sophie đã đi mất. Cuối cùng tôi có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. Trên màn hình máy tính dán một tờ giấy màu vàng: “Lăng Tịch, tôi đi ăn cơm, nếu cô trở về văn phòng thì trực ở đó một lúc, chờ tôi về đổi phiên với cô. Sophie”

Tôi nhìn nhìn đồng hồ, thì ra đã sắp một giờ rồi. Một buổi sáng đầy rối ren đã trôi qua.

Cửa lớn phòng tổng giám đốc vẫn đóng chặt như cũ, tôi hơi khát nước, nhưng không muốn mang phiền phức đến cho mình, vẫn nên chờ Sophie quay về rồi tính.

Tôi đùa nghịch máy tính trước mặt, một doanh nghiệp lớn như vậy, đến cả mạng nội bộ cũng được thiết lập thành rất nhiều phần. Tôi nhận thấy chúng có tên gọi khác nhau, mãi luôn do dự, cuối cùng vẫn buông chuột máy tính, buông thả ý định vào xem nãy lên trong đầu.

Tuy máy vi tính là sở trường duy nhất của tôi, nhưng tôi tin chắc hệ thống quản lý an toàn mạng nơi này nhất định vô cùng nghiêm mật và lớn mạnh, khẳng định mỗi một máy tính phía sau đều có hệ thống giám sát toàn thời gian. Theo nguyên tắc, mỗi một bộ phận chắc hẳn chỉ có thể xem được từng khu vực tương ứng của mình, nhưng máy tính của tôi lại có thể xem được tất cả, có lẽ bởi đây là phòng tổng giám đốc, vì để tiện làm việc nên nhận được đãi ngộ đặc thù, nhưng cũng không thể loại trừ đây là cái bẫy, tôi vẫn nên suy nghĩ thận trọng, chung quy không có chỗ sai.

Tôi đóng từng cái từng cái cửa sổ màn hình, thẳng đến khi hiện ra văn kiện tôi vừa đánh máy ban sáng, vừa ấn lưu lại, cửa thang máy vang lên.

Không phải Sophie, mà là Giang Triết Tín và những phụ tá đắc lực của hắn. Thì ra bọn họ không ở trong văn phòng, họ cũng đi ăn cơm.

Tôi gật đầu với Giang Triết Tín: “Giang tổng.”

Giang Triết Tín đảo mắt nhìn tôi một cái, không có biểu tình gì chỉ hơi hơi vuốt cằm, trực tiếp tự tay đẩy hai phiến cửa gỗ ra đi vào văn phòng mình.

Nghiêm Đồng đi theo sau đó, cười ha ha tiêu sái bước lại hỏi tôi: “Hứa gia muội tử, vừa rồi không thấy em, cơm trưa ăn cái gì vậy?”

Tôi sững sốt một chút, lắc lắc đầu.

Nghiêm Đồng có hơi kinh ngạc: “Em vẫn chưa ăn?” Sau đó nâng cổ tay nhìn đồng hồ, xoay mặt nhìn về phía Giang Triết Tín.

Làm tôi kinh ngạc là, Trầm Tùng Lực bên cạnh hắn cũng nâng cổ tay nhìn vào đồng hồ, sau đó đưa mắt nhìn tôi một cái rồi lách người qua Nghiêm Đồng, đi vào phòng tổng giám đốc.

Giọng nói Giang Triết Tín truyền đến: “Nghiêm Đồng, cậu làm gì vậy? Sao còn chưa vào nữa, lẽ mà gì chứ?”

Nghiêm Đồng kẻ sát vào tôi, nhỏ giọng nói: “Ngày mai buổi trưa đi ăn sớm một chút.” Sau đó bước nhanh đi vào, trở tay đóng chặt cửa gỗ lại.

Anh ta có ý gì vậy a? Tôi nhìn đồng hồ, hơn một giờ rưỡi một chút.

Thang máy lại truyền đến thanh âm, Sophie đi vào.

Tôi đứng dậy chuẩn bị lần nữa đi tìm ly giấy đi uống chút nước. Cô ta chạy tới trước mặt tôi trước, trong tay cầm một cái túi đưa cho tôi: “Tôi có chút việc, về trễ. Cho cô hai cái bánh gừng bò, cô chịu khó ăn chút đi.”

Tôi không rõ ý tứ cô ta là gì, cũng không có tự tay nhận, mà chỉ nói: “Cám ơn, không cần đâu. Tôi đi uống nước.”

Cô ta vẫn đặt lên bàn tôi, rồi bước về chỗ ngồi của mình, nhẹ nhàng nói: “Căn tin đã không còn cơm. Công ty quy định, thời gian dùng trưa chỉ một tiếng đồng hồ, căn tin cung ứng thức ăn từ mười hai giờ đến một giờ rưỡi, nhân viên chỉ có thể trong khoảng thời gian đó dùng cơm, sau một giờ rưỡi thì bắt đầu làm việc.”

Tôi búng tỉnh hiểu ra, khó trách hai người kia đều xem đồng hồ, Nghiêm Đồng còn nói một câu quái lạ như vậy.

Tôi cười cười: “Cám ơn cô, tôi đã biết. Kỳ thật tôi cũng không đói.”

Sophie không có nói gì nữa.

Tôi dễ dàng tìm được một chồng ly giấy còn chưa mở đóng gói trong tủ âm tường ở phòng trà nước, tôi lấy một cái, uống liền hai ly nước mới cảm thấy thư thái.

Buổi chiều tựa hồ không bận rộn như buổi sáng, Sophie chỉ đưa tôi đánh máy một văn kiện mười trang giấy, ngoài ra không an bài việc gì khác.

Chậm chậm đánh chữ, trong lòng lại suy nghĩ, căn cứ theo tốc độ ‘Bồi dưỡng’ thế này, có khả năng đến độ tuổi của Hứa Bảo Sơn bây giờ tôi mới có thể tiếp nhận quản lý Hứa Thị Khoa Học Kỹ Thuật.

Bất quá không sao cả, cái chúng tôi muốn không phải Hứa Thị, tôi cũng sẽ không vì vậy mà thất vọng hoặc là chán nản.

Sáu giờ chiều, Sophie đứng giờ cầm ví da: “Tan tầm, Lăng Tịch.”

Tôi biết bản thân còn phải chờ, nhẹ cười nói: “Tạm biệt, Sophie.”

Sophie liếc mắt nhìn tôi một cái, trong mắt lưu động ánh lên vẻ phức tạp. Chờ cô ta rời đi, vẻ tươi cười của tôi cũng đã biến mất.

Tôi thu dọn bàn, tắt máy tính. Tất cả đều đã sắp xếp xong, liếc dựa đầu lên bàn nhắm mắt dưỡng thần.

Rốt cục truyền đến tiếng cửa gỗ mở ra, tôi nháy mắt ngồi thẳng người. Nghiêm Đồng và Trầm Tùng Lực một trước một sau tiêu sái đi ra.

Hai người đều mỉm cười cùng tôi nói tạm biệt, tôi cũng đồng khuôn đồng dạng nói: “Tạm biệt giám đốc Nghiêm, tạm biệt giám đốc Trầm.”

Giang Triết Tín ở bên trong gọi tôi: “Lăng Tịch, cô vào đây.”

Giang Triết Tín thông thả đứng sau chiếc bàn sách to lớn, phía trước là tấm cửa sổ kính to lớn. Đầu ngón tay cầm điều thuốc vừa được đốt lên, từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống qua khung cửa sổ cứ như xem chúng sinh là những con kiến nhỏ bò qua lại.

Tôi bước vào trong, hần cũng không quay đầu lại nhìn tôi, chỉ nói “Khóa cửa lại.”

Một câu nói bình thản không chút gợn sóng lại làm cho tôi trong nháy mắt cả người rét run.

“Không nghe thấy sao?” Hần rốt cục quay đầu nhìn thẳng vào tôi.

“Ở đây là văn phòng.” Tôi thì thào nói.

Hần phun một ngụm khói vào bên cạnh, bình tĩnh mà thản nhiên nói: “Quên khế ước của chúng ta rồi à? Bất luận là lúc nào, chỉ cần tôi muốn, cô phải thỏa mãn tôi.”

Tôi hiểu được. Xoay người đóng chặt cửa gỗ, vặn chốt khóa bên trong đem nó khóa trái lại.

“Cởi quần áo, bằng không chờ chút tôi sẽ xé nát nó.”

Tôi cởi bỏ áo khoác, gỡ từng nút áo, kéo khóa váy xuống....

Tất cả quần áo đều nằm trên ghế sofa, trong màn sương khói thuốc lượn lờ, tôi cả người trần như nhộng.

“Đến chỗ tôi ở đây.”

Tôi bước qua, nhưng khi đến gần cửa sổ tôi sợ hãi dừng lại. Biết rõ đây là tầng 68, đằng trước không hề có bất kỳ tòa cao tầng nào, tôi không dám đến gần nó, vẫn có nỗi sợ hãi thiên hạ nhìn vào tôi đang trần trụi.

Hắn chờ không kịp, mạnh mẽ tiến lên từng bước dùng hai tay nắm lấy vai tôi, sau đó đột nhiên đem cơ thể của tôi áp lên trên mặt cửa sổ, phía sau lưng một mảnh cảm xúc lạnh lẽo.

Thân mình hắn cũng kề sát đi lên, thứ cứng rắn trong quần hắn bành trước dục vọng đẩy đến giữa hai chân tôi ác ý ma sát.

Điều thuốc trong tay hắn vẫn đang cháy sáng, khói thuốc hun làm cay đau mắt tôi, không nhìn được rơi lệ.

Bờ môi và đầu lưỡi hắn đã càn quấy môi lưỡi tôi, biểu thị công khai bị hắn chiếm giữ.

“Tôi thật sự muốn đem cô nhốt lại, nhốt kín ở nơi không người nào nhìn thấy được cô.” Hắn thở hào hển nói, sau đó cắn môi dưới tôi, hơi hơi dùng sức mài xé.

Một mảnh đau đớn, tôi phát ra âm thanh ‘Ồ ồ’ ý muốn lắc đầu tránh, lại bị bàn tay to của hắn kiềm chặt.

“Nhưng lại không thể, chẳng những không thể, tôi còn muốn người trong thiên hạ đều biết rằng cô ở trong tay tôi, cô là của tôi.” Hắn bỗng nhiên buông môi, nhìn sát vào đôi con ngươi tôi, từng chữ một nói ra.

Một khắc kia, tôi thật sự sâu sắc phát hiện ra trong lời nói hắn rõ ràng có cất giữ một âm mưu nào đó, nhưng tôi nghĩ không ra. Muốn người khắp thiên hạ biết, hắn muốn ai biết được? Hắn nghĩ muốn dẫn dụ ai đến? Không! Không có khả năng! Hắn sẽ không biết người kia, đáng sợ, thật sự đáng sợ!

Tôi bắt buộc phải nói cái gì đấy: “Tôi vốn đã là của anh, người trong thiên hạ đều đã biết.”

“Không, còn chưa đủ.” Hắn nhìn chăm chú vào tôi, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Tôi còn định nói tiếp, nhưng hắn không cho tôi cơ hội.

Hắn lôi tôi qua, trực tiếp đè lên trên bàn làm việc.

Hai chân tôi dễ dàng bị tách ra thật to, hắn cúi điều thuốc đã cháy tàn một nửa vào gạt tàn, kéo khóa quần, đem dục vọng cứng như thép của hắn đẩy thẳng tiến vào cơ thể tôi.

Tôi hít sâu, thả lỏng chính mình, gương mặt đang nghiêng qua của tôi bị hắn xoay trở về, đầu lưỡi tham lam tiến vào, dùng sức hút, cuốn đi nước bọt của tôi, nằm trong tay hô hấp của tôi.

Lần lượt đâm chọc, lần lượt ma sát.

Hạ thể bắt đầu biến ướt át, đau đớn lúc ban đầu chậm rãi biến thành vui thích mơ hồ.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên ở dưới thân hắn có khoái cảm.

“Có cảm giác phải không?” Hắn thế mà lại nhảy bén như vậy. Vén tóc tôi ra, bắt đầu từ lỗ tai, liếm láp da thịt tôi.

Ngón tay hắn đang sờ soạng bên đầu ngực trái, nơi bị thương đã gần như phục hồi, lại biến thành mượt mà mềm mại. Hắn vân vê chơi đùa, sau đó cúi đầu xuống ngậm nó vào trong miệng.

“Ừm.....” Tôi nén tiếng thở hổ hển, cắn môi dưới. Với tôi mà nói, hắn ôn nhu so với hắn tàn bạo càng đáng sợ, khiến tôi không thể nhờ vào đau đớn và oán hận mà chống cự lại.

Đầu ngực trong sự liếm láp đùa bỡn ẩm ướt ẩm dục mà gượng gượng đứng lên, cảm giác tê dại chạy dọc từ dây thần kinh cột sống từng chút một truyền lên não, tôi phải dùng lực khắc chế gấp bội mới có thể nhìn xuống không phát ra tiếng rên rỉ.

Hắn lại nắm lấy đầu ngực khác của tôi, đầu lưỡi tà ác lướt theo da thịt tôi một đường liếm đi qua, lưu lại dấu vết thâm ướt lạnh lẽo.

Tôi không thể ức chế run run, không hề vì đau đớn, mà là thân thể đã đi ngược lại ý chí, đã lâu không được âu yếm vuốt ve, kích thích phát ra nhiệt tình nguyên thủy. Không, không thể, tôi không cần âu yếm của hắn, tôi không yêu thích của lạ, tôi chỉ muốn anh ấy, tôi chỉ cần người kia. Tôi cắn chặt răng, hai tay nắm chặt, lòng thầm muốn bấm đau lòng bàn tay chính mình, một lần nữa lấy lại được về ý thức.

Dục vọng trong hạ thể lại bắt đầu luật động, dồn dập, khắc sâu, mang theo tiết tấu khiến người ta tới gần sự điên cuồng.

“Không cần chịu đựng, hưởng thụ cảm giác tôi mang lại cho cô,” Hấn nhồm dậy nửa thân trên, nhìn tôi, thản nhiên cười, “Đây là sự tưởng thưởng tôi cho cô, ngày làm việc đầu tiên thực vất vả, không phải sao? Thậm chí bỏ lỡ cơm trưa, hử?”

Kích tình, xấu hổ, áp lực, tức giận..... Tất cả hết thảy đều hội tụ cùng một chỗ, nhiệt huyết nháy mắt xông lên đỉnh đầu, cái gì tôi cũng đều quên, không quan tâm kêu to ra tiếng: “Anh cuối cùng muốn tôi thế nào? Khốn nạn! Đồ điên! Tôi chịu đủ tra tấn của anh rồi! Anh cút ngay!”

Thân thể hấn một lần nữa áp chế lên, ngăn chặn tôi kịch liệt vặn vẹo thân thể.

“Câm miệng!” Sau lời quở trách đơn giản, hấn nở nụ cười, cắn cắn ở bên tai tôi: “Cô rốt cuộc không tiếp tục giả vờ lạnh lùng rồi nhỉ, đây mới là bộ mặt vốn có của cô sao?”

Máu tôi trong nháy mắt liền đông cứng lại, gương mặt vì mất máu mà lạnh như băng một mảnh.

Kẻ ma quỷ này! Là ma quỷ không hơn không kém!

“Tôi nhận nhiệt tình của cô, nhưng mà cô nói lời lỗ mãng hấn là đáng bị trừng phạt.” Hấn lại lần nữa lộ ra hết thảy cảm giác về sự ưu việt nắm mọi thứ trong lòng bàn tay, hơi rời khỏi thân thể tôi một khoảng cách, lần nữa nhặt lên điều thuốc đã tàn một nửa kia đốt lên.

Hấn hút một ngụm, đầu thuốc lá tỏa ra ánh lửa đỏ rực, ngay sau đó áp lên trên đầu ngực tôi.

“A !”

Một khắc kích tình trước đó chớp mắt liền ngã vào vực sâu đau đớn, tôi đã không biết nên chịu đựng như thế nào, tôi cực lực căng thẳng thân thể, cũng co rút cơ thịt bên trong.

Hấn vừa lòng đến cực điểm lại bắt đầu luật động, điên cuồng rút đẩy, cảm xúc hai người dung hợp bùng nổ điên cuồng.....

Ngoài cửa sổ hoàng hôn vừa mới buông xuống, mà tôi lại sớm từng bước từng bước đi vào trong bóng đêm.

13. Chương 13: Chương 13

Editor: ton ton

Ngủ không tốt, hôm nay không nói đến hai mắt thâm quầng, cả tinh thần đều có chút uể oải.

Trong thang máy riêng, Giang Triết Tín khẽ vuốt mặt mày tôi, ngón tay lạnh lẽo lặp đi lặp lại vuốt ve nơi cuối mắt, hấn tưởng như vậy có thể làm tan quầng thâm nơi đó sao? Tôi khinh thường.

Tuy rằng khinh thường, tôi vẫn đang ngoan ngoãn theo hấn đùa nghịch.

Tôi mệt mỏi, cùng bản thân đấu tranh, cùng Giang Triết Tín đối kháng, đều làm cho tôi lâm vào tình trạng kiệt sức.

“Không ngủ ngon sao?” Môi hấn hôn lên đôi mi tôi.

Biết rõ còn cố hỏi. Là ai đêm qua yêu cầu vô độ, ép buộc dày vò tôi mãi đến sau nửa đêm? Tôi không tin một tháng trước đây hấn không chạm vào tôi, hấn sẽ không có cách nào khác phát tiết dục vọng, nhưng biểu hiện đêm qua của hấn, tinh lực tràn đầy, dục hỏa nồng cháy, thật sự làm tôi buộc lòng phải theo hướng đó suy đoán.

Tôi gượng cười: “Vẫn tốt.”

Tôi thỏa hiệp. Dưới sự trêu chọc ôn nhu của hấn hôm qua, tôi bị hấn đùa gần như thần trí mơ hồ, cũng không còn có thể giữ được sự lạnh lùng đến cùng, mà lúc này đây lại tái diễn vở kịch trình tiết liệt nữ kiên trinh bất khuất thì đến ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy mình đang làm bộ làm tịch.

Hắn rốt cục đã thắng tôi trên tinh thần, phải gọi là một chiến thắng hoàn toàn triệt để.

Hắn cọ xát bên tai tôi, thản nhiên cắn vành tai tôi: “Nhiệt tình của cô là mị được khó kháng cự nhất trên thế gian này, khiến tôi muốn ngừng mà không được.”

Tim tôi đột nhiên bỗng quặn đau, là ai? Cũng từng nói với tôi như vậy. Đáy mắt một mảnh chua xót, chất lỏng ẩm áp tràn ra khỏi hốc mắt, tôi vội vàng nhắm chặt mắt lại.

Thang máy ngừng, hắn buông ra tôi. Nhưng tôi cảm thấy toàn thân đều cứng ngắc, nặng trĩu, giống hệt như một pho tượng không có sinh mệnh, khẽ cử động cũng làm không nổi.

Hắn đã bước ra thang máy nửa bước, rồi cũng nhận ra sự bất thường của tôi, vừa không dấu vết kéo tôi một cái, lại hạ giọng nói: “Lại động tình sao? Bây giờ không được rồi, buổi tối tôi sẽ thỏa mãn cô thật tốt.”

Tôi mạnh mẽ đè nén xuống mùi vị ngọt ngào trong cổ họng, cắn tức nhìn hắn. Hắn đùa bốn vố vố hai má của tôi: “Dáng vẻ cô bây giờ chỉ càng khiến cho đàn ông nổi lên ham muốn chinh phục. Tôi cực thích.” Sau đó kéo tôi ra khỏi thang máy.

“Tổng giám đốc chào buổi sáng.” Sophie nhìn chúng tôi.

“Chào buổi sáng.” Giang Triết Tín cười khê đi vào văn phòng mình, trở tay đóng cửa lại.

Tôi im lặng đi qua chỗ mình ngồi xuống. Tôi biết Sophie vẫn đang nhìn tôi, nhưng tôi không cùng cô ta đối diện. Tâm tình hiện tại của tôi thật sự không ổn, tốt nhất chớ chọc tôi.

Sophie cầm một cái tách đi đến: “Hôm nay tôi đến sớm, cà phê đã pha xong, cô mang vào là được rồi.”

Lúc này tôi mới giương mắt nhìn cô ta, tôi thừa nhận đạo hạnh của mình vẫn chưa tu luyện đến nơi đến chốn, không thể trưng ra một gương mặt tươi cười cho cô ta xem.

Cô ta trái lại cũng không để ý đến, sắc mặt bình tĩnh nhìn tôi, đặt cái tách đang cầm trong tay xuống bàn tôi liền xoay người bước đi.

Vài phút sau, tâm tình của tôi đã ổn định trở lại. Tôi đang làm gì vậy? Tại sao chỉ bằng một câu nói của hắn mà lần đầu tiên mất đi lý trí chứ? Hứa Lăng Tịch à Hứa Lăng Tịch, mày phải học được phản kích, mày vẫn còn cơ hội, canh bạc này chẳng qua chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Tôi mang cà phê vững vàng đặt trên bàn Giang Triết Tín: “Giang tổng, cà phê.”

Hắn buông văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn tôi: “Cô pha?”

“Không phải. Là Sophie. Cô ấy đến sớm nên đã pha.”

Giang Triết Tín gật gật đầu, tôi quay trở ra.

Lại là một buổi sáng vội vàng bận rộn, trong thời gian đó tôi chạy qua lại như con thoi giữa phòng photo và đủ các phòng ban ở những tầng dưới, lần nữa trở lại văn phòng đã gần 12 giờ trưa.

Tôi cầm túi hồ sơ giao cho Sophie. Sophie bảo: “Lăng Tịch, hôm nay cô đi ăn trưa trước đi. Buổi chiều tôi phải cùng Giang tổng mọi người đến Dịch Thịnh Khoa Kỹ (Công ty Khoa Học Kỹ Thuật Dịch Thịnh) đàm phán, điện thoại ở đây cô tiếp, chỉ cần ghi chép lại đó là ai, gọi có chuyện gì là được rồi.”

Tôi gật đầu. Ngày hôm qua bộ hồ sơ kế hoạch thu mua tôi photo là nhằm vào Dịch Thịnh Khoa Kỹ này, tuy trên hồ sơ tất cả những nơi đề cập đến số tiền đều bỏ trống, nhưng dù là người dân bình thường với chuyện làm ăn chẳng có khái niệm gì, cũng hiểu rõ muốn thu mua một doanh nghiệp giống như vậy nhất định phải bỏ ra số tiền cực lớn, khó trách Nghiêm Đồng và Trầm Tùng Lực cả hai ngày trời đều ngâm mình ở văn phòng làm việc của Giang Triết Tín. Chỉ không biết bọn họ liệu có giống như đối phó Hứa Thị dùng thủ đoạn đề tiện như vậy.

Cầm thẻ ăn nhân viên cấp cao Sophie đưa, tôi xuống căn tin dành cho cán bộ cao cấp ở tầng bốn. Nơi đây là chỗ mà chỉ bao gồm những nhân viên từ cấp bậc quản lý trở lên mới đến để dùng cơm trưa, hoàn toàn khác biệt so với căn tin bình thường. Bàn ăn hình tròn, khăn trải bàn trắng như tuyết, tuy rằng không ít người nhưng tuyệt chẳng hề ồn ào, hòa với âm nhạc trữ tình giai điệu du dương tiết tấu thong thả, cư nhiên lại còn có hành động biểu lộ tình cảm nữa.

Nơi này hoàn toàn là hình thức tiệc đứng, trong lúc mọi người như có như không chào hỏi nhau, tôi quẹt thẻ cơm, chỉ chọn một lấy một ít bò xào tiêu đen và su hào trộn bông cải xanh, món chính thì lấy một phần nhỏ mì spaghetti, cuối cùng mang theo một chén canh cà rốt nhỏ.

Tôi bưng khay, từ từ qua những chiếc bàn tròn, trong góc có một bàn trống. Không thể tưởng tượng được quản lý ở đây lại nhiều đến như vậy, khó trách trong các câu chuyện cười đều coi thường chức danh quản lý không đáng đồng tiền.

Tôi ngồi xuống, chậm rãi ăn, nếu không phải có người quấy rầy, tôi cảm thấy thật sự thoải mái, cũng rất nhàn nhã.

“Tiểu thư, tôi có thể ngồi chỗ này không?”

Tôi ngẩng đầu. Nói chuyện là người đàn ông rất trầm ổn, dễ nhìn, cũng rất có giáo dục, đại khái khoảng ba mươi tuổi, người khá bình tĩnh.

Tôi chỉ có thể gật đầu. Nơi này chẳng phải là căn tin nhân viên sao? Đương nhiên ai muốn ngồi ở đâu thì cứ ngồi, cũng đâu phải bàn tôi bao hết, cần gì phải hỏi tôi?

Tôi cười cười, cúi đầu tiếp tục ăn đồ trên khay của mình.

“Cô mới tới à? Là người thuộc ngành nào? Tuổi còn trẻ như vậy mà đã lên quản lý, nhất định là rất tài ba, giỏi giang.”

Khen tôi xinh đẹp có khối người, khen tôi tài ba, giỏi giang thì chỉ có một mình người này. Tôi chỉ là cô em chạy việc vặt, nói cái gì mà rất giỏi? Có lẽ tôi nên suy xét đến ngày mai bắt đầu đến căn tin cho nhân viên bình thường ăn trưa thôi.

14. Chương 14: Chương 14

Editor: ton ton

Tôi ngoan ngoãn tựa vào lòng Giang Triết Tín, trái tim đập kịch liệt đã dần dần bình ổn trở lại, giờ phút này trong sự dẫn dắt cường thế của hắn, tôi ngửa đầu bị động thừa nhận hắn hôn kịch liệt. Hắn vây bọc, quần lấy đầu lưỡi tôi, mãnh liệt mút vào, dường muốn mạnh mẽ nhổ bật đầu lưỡi tôi ra, nuốt vào bụng.

“Ừ.....” Hắn cắn nhẹ tôi một cái, tuy không đau nhưng cũng khiến tôi cau mày, phát ra tiếng hô đau rên rĩ.

“Không được trốn..... Hãy đáp lại tôi....., chốc nữa tôi sẽ để cô bớt chịu khổ một chút.....” Hắn thở hào hển nói xong, dùng đầu lưỡi càn quét toàn bộ khoang miệng tôi, răng lợi trên dưới, cuối cùng truy đuổi chiếc lưỡi mềm mại của tôi đến không chỗ lẫn trốn, rồi lại mút vào thật sâu.

Ngón tay hắn chuyển qua phía sau tôi, giật dây nịt quanh váy tôi ra, ngón tay dò xét vào trong váy, trượt tiến vào quần lót tôi, trước tiên sờ soạn mỗm xương cụt, sau đó một đường tiến về phía trước, xẹt qua khe hở khép kín mềm mại, vân vê nhào nặn đóa hoa của tôi.

Tôi nhin không được kẹp chặt hai chân, vặn vẹo thân thể trốn tránh, lại bị hắn chặt chẽ bao lấy cánh tay còn lại của tôi áp chế ngăn cản tất cả mọi phản kháng. Không chỉ có thế, ngón tay chồ hạ thân lại càng táo tợn hơn dò xét tìm tòi vào trong dũng đạo tôi, ở nơi đó vào vào ra ra, cuối cùng bóc ra hạt trân châu nhỏ đang ẩn nấp trong đóa hoa, lập đi lập lại dùng sức ma sát nó.

Trong học tập và đời sống, chúng ta cần phải biết cách giao tiếp và ứng xử với mọi người. Điều này giúp chúng ta xây dựng mối quan hệ tốt đẹp và đạt được thành công trong cuộc sống.

'Bên này không được lấy tên và ra với
bên bên và với người khác,' họ cũng không
đồng ý: người này nói, 'Bên này cần ra với người
khác và được bên kia, 'Tất cả mọi thứ
của và đến được cả hai, không cho phép có thể
đi bên kia, vào các ngày thứ 5.'

"Tôi không có. Anh cũng biết rồi, tôi không phải là em út. Tôi cũng chưa gặp hết cô em út này." Tôi nhai đi nhai ngược ngược không nói lý lẽ cũng một quá khứ là không hiểu nói em út rồi, tôi không ngừng nói, em út là tôi nói em út nhưng lại do vì em út tôi chưa nói thì em út được một người không tên tuổi, một người

Một chúng đồng tác hại, vương người đi lên cơ
Đã trả, người trả bị lên như còn chất ở phát
còn sao.

Tôi sẽ không bao giờ hiểu, với tôi cũng sẽ
tuyệt nhiên không có thể có, hơn lại tôi lại chỉ
được có tôi. Phải chăng tôi nói, phải tôi
quên đi của tôi, lấy ra cho riêng của mình,
cái này tôi cũng chỉ thấy một lần trong đời
mà thôi.

Đã bao giờ bạn vượt vượt sông, đến thế giới
đi thật rộng. Nhìn từ xa thật rộng, ở trong
có thể từ đây lên ngọn lửa kích thích.

Hỏi bạn sẽ cần đi bằng loại xe gì để tới trường?
 Bằng loại xe nào không bị chi phí được hưởng
 cũng lại lớn. Đó là một sự phân biệt, phân
 biệt giữa bạn, phân biệt học sinh trung ương. Đó
 là học sinh nào? Vì người dùng xe này.

Một tháng lại chúng nước rút, tôi không thể lui
tự hồi nên. Phải lấy răng nhai những viên sỏi
còn lại thì tôi, cũng biến hóa tôi thời gian này đã
đi đến từ. Tôi có quỳ hai chân, ăn thức ăn
vào tôi hơn nữa ngoài ăn cơm, lấy từ ăn một
bát, chỉ còn thức ăn là cơm gạo và gạo
lấy. Như chúng tôi ăn cơm, nhai chỉ tôi muốn
qua như chỉ ăn cơm.

Việt Nam xưa, sông biển nối liền đến với đời,
cũng bởi thế còn lại người dân đến tận bây giờ.

Vì đã học nói đến rồi nên tôi thấy đi, học chơi
lại là học như vậy. Học xong giảng với các
qua, để họ ra tiếp mới còn với đi đến.

"Ôi có ngừi, còn chừa kút thêu kia nữa. Từ
này rồi, hờm sang trước là tay đen. Vì
cười lên anh cơ." Tiếng nữ nam trôi trên
đạo nhưng lại đem sự việc bên ngoài với ra
giống như là đang cùng nhau đùa giỡn.

Phong ngự lại ở trong lòng đã không còn tin
tôi nữa, tôi thì thần giao di. Phong, xin
đừng. Chàng hãy nghĩ không phải là tôi của tôi,
không cần bằng phải tôi.

Một nhà xuất bản, họ đang lo điều: “Thống
phái trong phát, thì là tìm ra ăn gì. Hàng là,
có sách khác đâu?”

Đó là Tô Đông Pha viết trên bức, nhưng lại không chữ nổi rừng. Tô Đông Pha rất giỏi viết chữ nổi rừng này rất ra đời. Vì đó là từ đời đời.

Từ khi những lá thư yêu thương ngời sáng
trên nhúm giương ba lá, ngày xưa đã từng là
cánh cửa đến tương lai. Nhưng chẳng còn một lá thư

Một cần dùng trí tuệ, sự hiểu biết, tập dượt là
chìa khóa giúp bạn vượt qua.

Từ tuyệt vọng lột bỏ chân lều trên nhà, vòm
ngột đến rồi không thể giằng như bị lều rơi
đúng kỳ ăn thì từ lều không ăn đến vòm rồi.

[illegible]

Một tháng đã trôi rồi chẳng thấy đâu, lại
chưa thấy, lại không thấy là đang chờ gì.

Vết học bài học đến đây mình trở lại, không thể ngừng được ý nghĩ gặp vương này lên trong đầu, như thể này, có phải học nó lại quan trọng?

Thì gồng sức, hấn vung người rồi đi, nhưng không
đi rồi lại bước hai tay lùi, đứng thì chân mỏi

Một trong triết lý của Khổng Tử là, bằng lòng với
những gì đang có, bằng lòng với những gì đang là,
chỉ bằng lòng với những gì đang là, không phải
đang có và đang là.

Một lần giông, trời đen tối lại, một cơn mưa
đông dông trên ngọn trâm không lối, trâm ngọc
mắt ướt ướt sáng sáng đen đêm, từ cơn mưa run
rẩy, một lời lành trong không gian đen ra khắp
đất trời, một lời lành hơn trong cơn mưa như lời
lời đời sống sống động sáng lên.

Hầu như mọi người, bất kể giới tính đều là như vậy thôi, phải chờ đến sáng tại hành lang chờ đợi được chọn vào phần riêng của mình để đi, trong chớp mắt khi mà đôi con người của tôi ra vào thật lẹ, một tình yêu trong khi chờ đợi như loài hoa, một tình yêu thật là đẹp đến nỗi tôi đứng, sau đó tôi thấy khi tôi bắt đầu nghĩ: quan điểm người với người khác hơn là.

Còn đũa dài không giúp bằng nỏ, từ từ lật lật
 là bẻ gãy, giương mắt từ đây nước mới
 trong từng khe khe nước nỏ, hai chấu đang bị ép
 chỉ phút chốc còn để lại trong lòng đất mềm,
 gần như không có gì, từ từ, từ từ, từ từ
 chúng, là hết song mới bắt đầu.

Miền ruộng bỏ cho tôi thời gian thế nào, tránh
tổ giêng nhảm, tui đi giêng nhảm, dân nghèo bán
lúa càng không chịu bán nữa lại bị dân vùng....

‘*ĐỪNG ĐỪNG*’ thì chỉ khêu gợi, chỉ vẽ thôi
 khi không thôi, phải ra thành thơ nguyễn và thanh tài
 cũng thấy nó là.

Đưa đi bốn lần cái gì, thì đều không phân rã được, chỉ biết là của trời, trời là của trời là của, của trời thì có thể nghĩ là, của trời thì khác không rõ ràng, của trời thì với trời khác, một lần, một lần nữa.

Tôi cứ tưởng, sau khi đi trải qua nhiều lần tìm kiếm đây sẽ rất dễ dàng, mọi chuyện sẽ dễ dàng. Nhưng thực ra thì tiếp tục nhiều lần như đang chờ, không ngờ rằng mọi chuyện đang xảy ra với tôi khi đang chờ đợi. Tôi đang chờ đợi khi tôi ra đi, không ai không còn đi, không ai không còn đi, gần như là tôi đã thấy tôi không đi vào năm, mà vào 9 giờ của tôi. Tôi đang đi vào không còn nữa, cũng không quên là tôi đang chờ.

Một lần cây Mì, cũng từng đi được hàng triệu ra
chúng Mì không hề phát hiện.

Số của đơn như cũ, toàn thể đơn, tiền cũng đơn,
tôi đi không cần là Năm Bụng Tích nguyên bản
như cũ, không cần là Năm Bụng Tích cũng như,
kính an lòng rồi ngoài kia gọi thật như cũ.

Về giảng dạy, đang chờ đợi thêm.

coll. 10.

Tôi hỏi: Bạn gần đây: "Tôi sao? Tôi sao?"
 Tôi trả: "Hơn anh đang đang hơn tôi?" Tôi rất
 cần để phân biệt tôi là gì chứ?

Hầu hết chúng không nói tiếng nào, và như vậy
âm ỉ.

Đã đến lúc, hãy đến ngoài rừng ngoài lại.

15. Chương 15: Cuối Cùng Gặp Được

Editor: ton ton

Ban đêm tôi bắt đầu phát sốt, trong lúc mơ mơ màng màng, hình như luôn luôn có người ôm tôi, ngón tay lạnh lẽo vuốt lên trán tôi, nhẹ nhàng chà xát sống lưng tôi, làm tôi cảm thấy vô cùng thoải mái. Là ‘Ca ca’ ư, tôi muốn gọi anh, nhưng cổ họng đau đớn không phát ra được âm thanh nào, tôi càng lúc càng cố chui vào lòng ngực đối phương, tìm kiếm tư thế thoải mái quen thuộc của tôi....

Tôi mở to mắt, thì ra vẫn còn ở trong khu nhà của Giang Triết Tín, nơi này không có ca ca, đêm qua bắt quá lại nằm mộng mà thôi. Cả căn phòng im ắng yên tĩnh, Giang Triết Tín đã rời đi, chắc là đi làm rồi. Tôi nhìn lên đồng hồ để bàn trên tủ đầu giường, vậy mà đã 10 giờ hơn rồi, hẳn lại không hề đánh thức tôi, xem ra hẳn cũng biết mình làm chuyện ác, trong lòng áy náy chẳng.

Tôi ngồi dậy, nhưng trong nháy mắt lúc dùng tay chống lên giường, dẫn đến cơn đau ở ngực. Tôi cúi đầu, trên ngực dán hai miếng băng gạc mỏng manh, tôi cắn răng vạch chúng ra, đôi đầu tiểu anh đào sưng đỏ vô cùng thâm thắm, nơi miệng vết thương ẩm ướt rỉ ra chất dịch lỏng, mà xung quanh còn có những vết cặn màu vàng đã khô. Cơn đau nhói đến từ đầu nhũ hoa đang rũ xuống treo lủng lẳng đôi bông tai hồng ngọc nặng nề sáng rực chói mắt, theo từng động tác của cơ thể mình, chúng rung lắc dù lực cực nhỏ cũng liên tục tạo nên cảm giác đầu nhũ hoa đang bị xé rách từ bên trong.

Hết thấy chuyện ngày hôm qua khiến tôi cáu giận, tôi càng muốn ra tay gỡ hết chúng xuống, dốc sức ném ra ngoài cửa sổ, nhưng mà tôi không dám. Thậm chí không dám tùy tiện đụng vào chúng, bọn chúng tựa như một thứ bùa chú tà ác, trói chặt áp chế nội tâm tôi một cách mạnh mẽ.

Trước cửa một hồi âm thanh leng keng của chìa khóa, chắc là Chu tẩu đến, tôi lập tức lần nữa nằm xuống, kéo chăn lên, trước ngực lại đau đớn khó chịu, tôi nhú mi nhắm mắt lại. Bây giờ tôi không muốn gặp bất luận người nào, cũng không muốn cùng bất kỳ ai trò chuyện. Tôi mệt mỏi, tôi không có hơi sức mà tôi đang tức giận.

Cửa phòng ngủ bị trực tiếp đẩy ra, trong lòng tôi căng thẳng, không phải Chu tẩu, chị ấy sẽ không vô lễ như vậy.

Những ngón tay lạnh lẽo áp nhẹ lên trán tôi, sau đó lại chạm đến hai má tôi. Tại sao hẳn lại không đến công ty? Kiên quyết không mở mắt, tôi xoay mặt sang một bên.

Động tác trên mặt dừng lại, tấm chăn trên người bị kéo ra. Ngón tay tôi co lại, móng băng gạc trong lòng bàn tay bị cuộn lại thành một cục tròn nhỏ.

“Nếu đã tỉnh lại rồi thì đừng có giả vờ làm gì. Tôi bôi thuốc cho cô, sau đó thì ăn chút gì đi.” Giọng nói trầm thấp vang lên trên đầu, hơi thở cực nóng phả ra lướt trên mặt tôi.

Tôi không tình nguyện mở mắt ra, lạnh lùng nhìn hẳn. Hẳn cũng nhướng mắt nhìn tôi, không có dấu hiệu tức giận, xoay người với tay lấy cái túi nilong bên trong có gì đó rất nhẹ đang đặt trên tủ đầu giường, sau

đó tiện tay kéo tấm rèm cửa sổ ra.

Hắn vừa lật túi nilong tìm kiếm, lại thông thả nói: “Sao cô lại gỡ băng gạc ra? Không đau sao? Nếu miệng vết thương chuyển biến xấu, đầu ngực của cô sẽ bị cắt bỏ.”

Tôi nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, bất vi sở động*, cắt bỏ càng tốt, đỡ phải mang lên món đồ sỉ nhục như vậy.

* - bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục, không có hành động gì khác

Hắn quay đầu nhìn tôi, giống như đoán được ý nghĩ của tôi, cầm một cái bình nhỏ và vài cây tăm bông tựa vào nhau quay lại: “Cô không biết chúng nó vô cùng tương xứng với thân thể cô sao? Đau đớn chỉ là tạm thời, một khi hết sưng, chắc chắn cực kỳ xinh đẹp.”

Dung dịch oxy già kích thích làm cho tôi gãi mình, sau đó thì cả người liền đổ mồ hôi lạnh.

“Chịu đựng một chút.” Hắn nhìn tôi nói, sau đó lại nhẹ nhàng tiếp tục lặp lại chà lau, đến khi tăm bông trong tay đều dùng hết.

Tôi chịu đựng không rên một tiếng, cơn đau bây giờ cách xa không có mạnh mẽ so với cơn đau ngày hôm qua, tôi không thể lại tiếp tục mất thể diện nữa.

Vệ sinh xong, hắn lấy một lọ thuốc cao, tinh tế bôi lên, cuối cùng trùm băng gạc lên, dùng băng dính cố định lại.

“Chúng ta ăn vài món trước, tiếp theo cô còn phải uống thuốc nữa.” Hắn thu dọn chai chai lọ lọ đã dùng qua, sau đó đỡ tôi ngồi dậy để tôi dựa vào gối kê đầu giường.

Ánh mặt trời nghiêng chiếu vào trong phòng, rọi những tia nắng ấm áp lên người tôi, ngón tay tôi chạm vào những điểm sáng phản chiếu trên tấm chăn, có hơi xuất thần. Bên ngoài thời tiết chắc chắn rất tốt, tôi rất nhớ anh, anh đã trở về rồi, bây giờ đang cùng tôi hít thở chung một bầu không khí, tận hưởng chung tia nắng mặt trời.

Hắn bưng khay tiến vào, thấy dáng vẻ của tôi, tựa hồ như lơ đãng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Anh khuất tôn hàng quý* như vậy, là sợ người khác biết anh có sở thích biến thái sao?” Tôi nhẹ nhàng nói, thực không phải tôi muốn chọc giận hắn, tôi quả thật ngạc nhiên.

* - Khuất tôn hàng quý: chỉ người có thân phận cao quý nhưng lại nhún nhường hạ mình.

Hắn ngây ngẩn cả người, rõ ràng không nghĩ tới tôi sẽ nói như vậy.

Không biết vì sao, tôi thể mà lại không có cảm giác sợ hãi, ngay cả khi nhìn thấy hắn mím đôi môi mỏng thành hình một đường thẳng tắp, trong đôi mắt xuất ra hàn băng lãnh buốt, tôi cũng vẫn như cũ bình tĩnh nhìn hắn, chờ đợi hắn trả lời.

“Tôi không cần sợ cái gì, tôi muốn làm như thế nào liền làm thế ấy.” Một lát sau, hắn cười lạnh, đem khay đặt lên đùi tôi, “Cô cảm thấy tôi có sở thích biến thái à?”

Anh không có chẳng lẽ là tôi có? Là tôi tự làm bản thân thành thương tích như thế này sao?

Tôi cũng lộ ra nụ cười, cười tươi một cách trào phúng.

Hắn đổi lại mỉm cười một cách bí hiểm khó dò: “Cho dù tôi có, tôi cũng sẽ chẳng che giấu nó làm gì.”

Trên thế giới sao lại có người vô sỉ như vậy? Môi hồng răng trắng* trợn tròn mắt nói dối? Quên đi, nếu hắn không vô sỉ, thế thì hắn sẽ không là Giang Triết Tín.

* - một người bình thường có dung mạo bình thường chính chắn, nếu một người có sự chính chắn bình thường như vậy lại nói ra những lời bất thường thì sẽ bị người khác mắng. Thông thường chỉ một người nào đó khi bị vu khống hoặc bị nói xấu sẽ cảm phẫn và hỏi cái kẻ “môi hồng răng trắng” nào có thể nói ra lời không chịu trách nhiệm như vậy. (Theo baidu)

Tôi tiếp tục vỗ về chơi đùa ánh nắng đang bao trùm khắp không gian, cảm thụ sự ấm áp sau khi được chúng chiếu rọi.

“Ăn đi. Cơm nước xong, còn phải uống thuốc. Cô phải nhanh chóng khỏe trở lại, mười ngày sau tôi đưa cô về nhà chính.”

Nhà chính? Đưa tôi về nhà chính của Giang gia? Tôi đột nhiên ngẩn đầu, đưa tôi đến nơi đó làm gì?

So với phong cách trang hoàng lộng lẫy nổi bật của gia đình giàu có khác, Giang gia ngược lại với đá phiến, mái gỗ thanh nhã xây dựng nên chiếc cầu nhỏ nước chảy qua là một biệt thự sân vườn theo phong cách và hình thức đình viện Giang Nam.

Tận đến khi bước chân lên những bậc thềm đá chẳng chịt khác biệt này, suy nghĩ của tôi vẫn rất hỗn loạn, không hiểu bản thân vì sao lại xuất hiện ở nơi đây.

Giang Triết Tín với phong thái quý ông dắt tay tôi, sau khi người giúp việc mở cánh cửa lớn ra, vẫn không hề buông tay tôi ra, trực tiếp đưa tôi đến nơi sâu nhất trong căn phòng đầy khách khứa, đứng ở đó đang trò chuyện cùng người dự tiệc chính là cha mẹ của hắn.

“Cha, mẹ, chúng con đã trở lại.” Nhân lúc cuộc trò chuyện giữa khách và hai người họ tạm dừng, Giang Triết Tín nghiêng người bước lên phía trước, đứng trước mặt cả hai, vô cùng thân thiết nhẹ nhàng chào hỏi.

Giang Hoa mỉm cười gật đầu, diện mạo và khí chất của cha con hai người cũng không giống nhau bình thường. Giang phu nhân Tống Bội Phân cười thật từ ái, trong sự ung dung còn mang vẻ thanh nhã.

“Lăng Tịch,” Giang Triết Tín vẫy tay với tôi, tôi chỉ đành phải bước lên, “Đây con gái bác Hứa, Hứa Lăng Tịch.”

Tôi thấy Giang Hoa và Tống Bội Phân kinh ngạc, tôi không rõ hàm ý của họ khi nhìn tôi chăm chú thật lâu, cũng không muốn dò xét sâu làm gì. Trước tiên tôi mỉm cười gật đầu: “Bác trai, bác gái.”

Lúc Giang Hoa còn đang đánh giá tôi, thì Tống Bội Phân đã bước qua kéo tay tôi, :“Thật là đứa nhỏ xinh đẹp. Bác từ lâu đã muốn gặp cháu rồi, nhưng Triết Tín bảo sức khỏe của cháu không được tốt, vẫn luôn đang dưỡng bệnh. Sức khỏe cháu khôi phục rồi ư?”

Lời của Tống Bội Phân khiến tôi càng lúc càng mơ hồ không hiểu, người họ Giang bọn họ phải chẳng đang diễn trò tập thể. Cái dạng tiểu nhân vật như tôi đây, có trọng lượng mấy phần bản thân tôi rất rõ ràng, làm gì đáng giá để cho Giang phu nhân hỏi han ân cần như vậy?

Giang Triết Tín đi qua bên cạnh, ôm chặt vai tôi, :“Đã khỏe nhiều lắm rồi ạ, mẹ, người cứ yên tâm đi. Qua vài ngày nữa, con đưa cô ấy trở về cùng trò chuyện với mẹ.”

Tôi chỉ có thể gật đầu mỉm cười, sau đó đi theo Giang Triết Tín đến đại sảnh.

Giang Triết Tín không ngừng cùng người khác hàn huyên chuyện trò, tôi chỉ cần duy trì điệu bộ tao nhã, duy trì nụ cười tươi ngọt ngào, cố gắng diễn tốt vai trò một bình hoa, để cho Giang Triết Tín bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu cũng có thể triển lãm trước mọi người.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy? Khách khứa sao lại nhiều đến thế này, tất cả còn là nhân vật nổi tiếng ở địa phương nữa. Giang Triết Tín cho tôi tới đây, cũng chỉ vì khoe ra chiến lợi phẩm của hắn sao?

Tôi đi theo Giang Triết Tín trong dòng người qua lại không ngớt, lơ đãng xoay người một cái, một tầm mắt nóng rực như kim châm làm đau đôi mắt tôi.

Tôi tập trung tinh thần, hít thở thật sâu. Bóng dáng cao lớn, vẻ mặt anh khí. Đôi con ngươi đen sâu không thấy đáy, ánh mắt như hỏa như đuốc.

Là ảo giác chăng? Cách gần nửa căn phòng, tôi lại rõ ràng hoảng hốt nghĩ thấy được hơi thở mang vị thuốc lá và mùi nước hoa Eau de Colognenon quen thuộc trên thân thể anh. Ở trong khoảng thời gian xa xôi đó, cái hương vị kia vẫn luôn quanh quẩn cạnh tôi, quen thuộc đến mức khắc sâu vào xương cốt tôi.

Giang Triết Tín trò chuyện xong, cũng xoay người lại. Một lần nữa ôm thắt lưng tôi, mang theo tôi về phía trước: “Lăng Tịch, tôi giới thiệu với em một người, là kinh địch lớn nhất của Giang thị chúng ta, Trình Bá Văn.”

16. Chương 16: Chương 16

17. Chương 17

18. Chương 18: Chương 17.2

19. Chương 19: Chương 18

20. Chương 20: Chương 18.2

21. Chương 21: Chương 19

22. Chương 22: Chương 19.2

23. Chương 23: Chương 20

24. Chương 24: Chương 20.2

25. Chương 25: Chương 21

26. Chương 26: Chương 22

27. Chương 27: Vào Ở Giang Gia

Sophie mang một ly cà phê đặt trước mặt tôi, còn mỉm cười nói: “Không biết cô có giống tổng giám đốc thích uống cà phê sáng không, hay là tôi pha cho cô ly trà nhé?”

Tôi nhìn cô ta, kinh ngạc không thôi.

Cô ta hôm nay rất kỳ quái, ngay khi chúng tôi vừa đến công ty mới chỉ bước ra khỏi thang máy tôi liền nhận ra được ngay.

Cô ta chào hỏi Giang Triết Tín rất bình thường, nhưng sau đó thì khách khí mà cung kính chào hỏi tôi, quả thật có gì đó không bình thường.

“Hứa tiểu thư, buổi sáng tốt lành.” Ngữ khí khiêm tốn so với câu ‘Chào tổng giám đốc’ kia càng thêm cẩn thận lễ phép, so với hơn một tháng trước đây, mở miệng ngậm miệng đều kêu tôi ‘Lăng Tịch’, sai bảo tôi làm cái này làm cái kia thái độ bây giờ hoàn toàn khác biệt.

Phía sau lưng đau, tôi không thể không cố nở nụ cười tươi với sự chào hỏi của cô ta, sau đó đi thẳng đến chỗ của mình ngồi xuống. Vốn chỉ định hít thở vài hơi trước, sau đó giúp cô ta làm công việc của một người

sai vặt tốn sức rất nhiều kia, nhưng không ngờ sau khi cô ta mang cà phê cho Giang Triết Tín vậy mà cũng mang cho tôi một bất ngờ thế này.

“À..., cảm ơn cô, Sophie. Tự tôi làm được rồi.” Tôi cũng nhìn cô ta cười, “Có gì cần tôi giúp không?”

Nụ cười cô ta có hơi cứng lại, không nói gì, hình như đang chần chờ.

Cô nàng rốt cuộc làm sao vậy? Tôi chỉ muốn làm tốt bốn phận một tiểu muội chạy việc vặt của mình, chờ đợi cô ta sai bảo, cô ta sao lại bày gương mặt xấu hổ nhìn tôi? Tôi thật muốn đến sờ thử trán cô nàng, phát sốt ư?

“Hứa tiểu thư, trước kia tôi không biết cô và tổng giám đốc là quan hệ đó. Lúc ấy tổng giám đốc chỉ muốn tôi rèn luyện cho cô, nên tôi mới....., rất xin lỗi. Tôi.... tôi tôi quả thật không biết nên giải thích thế nào với cô nữa.” Cô ta khá mất thời gian để nói ra hết lời.

Tôi âm thầm kinh hãi, tôi và tổng giám đốc có quan hệ thế nào? Quan hệ của nô lệ và chủ nhân? Cô ta tại sao lại biết?

Tôi nhìn cô ta, ánh mắt lạnh như băng, nụ cười tươi trên mặt hoàn toàn đông lại. Cô ta cần gì trưng ra cái dáng vẻ áy náy với tôi như vậy, là bởi bất hạnh mà tôi gặp phải nên cảm thấy đồng tình và đáng thương sao? Cảm thấy bản thân không nên lại nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng tác uy tác oai, hay là đang viện cớ muốn càng nhục nhã tôi hơn?

Tôi đoán sắc mặt mình nhất định thực dọa người, bằng không cô ta cũng sẽ không trực tiếp lui lại từng bước, cũng không dám lại nhìn vào mắt tôi, cúi đầu hỏi: “Cô có việc gì cần tôi làm giúp không?”

Tôi cười lạnh, tôi có thể cần cô làm cái gì? Cô có thể giúp tôi làm việc gì chứ?

“Vậy thì... tôi đi làm việc trước nhé, có gì cô cứ tìm tôi.”

Nhìn Sophie trở lại chỗ ngồi của cô ta, trong lòng tôi dậy lên một cơn giận cay đắng, nặng nề tựa người thật mạnh về phía sau, trên lưng thoáng chốc đau như dao cắt. Tôi chỉ kịp vội úp mặt trên bàn, nước mắt liền rơi xuống dưới.

Vài phút sau, tâm tình bình phục rất nhiều. Cũng chẳng có gì ghê gớm lắm. Ai biết thì cứ biết, ai cười thì cứ cười đi là được.

Tôi chùi sạch nước mắt, vẫn nghiêng dựa vào trên bàn như cũ, đau đớn trên lưng hình như dần dần đỡ hơn chút ít, tôi có hơi buồn ngủ.

Điện thoại nội bộ trên bàn Sophie reo lên, Sophie đơn giản trả lời ‘Vâng’ liền gác máy.

“Hứa tiểu thư, tổng giám đốc mời cô vào.”

Tôi vô cùng không tình nguyện ngồi thẳng người, đỡ vào cái bàn mà đứng lên.

Giang Triết Tín cách một góc bàn nâng cằm tôi lên, nhìn tôi vài giây, mới buông tay ra. Tôi lại khôi phục thành trạng thái cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Khóc?” Hần thản nhiên hỏi.

Tôi không hé răng, không lời nào để nói.

“Lại đây.”

Tôi không nhúc nhích.

Hần lôi tôi kéo qua, mặt úp lên trên bàn làm việc. Tôi cắn răng, rất nhanh nắm chặt nắm tay không hề giây dựa.

Hần cuộn áo khoác ngoài của tôi lên, lại đem chiếc áo sơ mi tơ tằm từ trong váy móc ra vén lên cao, ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng tôi.

“Đau lắm sao?”

Vấn đề nhàm chán.

“Đau lắm sao?” Ngón tay đặt lên miệng vết thương của tôi, hỏi lại một lần.

Tôi thở hắt ra, gật gật đầu.

“Thế cũng không cho phép khóc nữa. Có nghe không?” Giọng nói ôn nhu, trắng trợn uy hiếp, “Mặc quần áo, chúng ta đi xuống ăn cơm.”

Tôi từ trên bàn chống người đứng lên, một lần nữa lấy vạt áo sơ mi nhét vào trong váy, sau đó sửa sang lại áo ngoài đằng hoàng.

“Sophie, tôi và Lăng Tịch dùng cơm trưa xong sẽ không trở lại.” Giang Triết Tín đơn giản giao lại một câu, liền ôm lấy tôi đi vào thang máy.

Căn tin dành cho nhân viên cao cấp, Giang Triết Tín tùy ý chỉ một cái bàn nói: “Cô ngồi ở kia chờ tôi.”

Tôi chỉ đành bước đi đến cái bàn tròn trong phòng.

“Hứa tiểu thư.” Có người gọi tôi?

Tôi đứng lại, nhìn về phía những người ngồi ăn cơm ở bàn tròn bên cạnh, không quen biết.

“Hứa tiểu thư”, “Hứa tiểu thư”, “Hứa tiểu thư”..... Những người ăn ở bàn kia, thấy tôi dừng lại nhìn, trước sau đều đến chào hỏi tôi. Nhưng một người tôi cũng không quen biết.

Giang Triết Tín bưng một cái khay đi tới, những người đó lại đều cùng hần chào hỏi, hần khẽ gật đầu. Cười ha ha nói với tôi: “Em không biết họ, bọn họ đều là những tướng tài đặc lực của Giang thị chúng ta, sau này em sẽ quen thuộc thôi.”

Lúc này tôi mới phản ứng lại, lần lượt nhìn từng người bọn họ gật đầu.

Giang Triết Tín đem khay giao cho tôi, ôn nhu nói: “Em cầm qua trước, cẩn thận một chút.”

Tôi xác thực phải cẩn thận, hai cánh tay hơi dùng sức một chút, sau lưng liền đau. Bây giờ tôi tin chắc ngày hôm qua Giang Triết Tín chính là cố ý.

Vẫn có người cùng tôi chào hỏi, tôi đều mỉm cười gật đầu với từng người. Là bởi nguyên do tôi với Giang Triết Tín cùng nhau đi xuống sao? Bọn họ đều lễ phép với tôi như vậy?

Nhớ tới lời Sophie nói vừa rồi, tim tôi run lên, chẳng lẽ bọn họ đều coi tôi là sủng vật của ông chủ mình mà đến lấy lòng?

Giang Triết Tín lại bưng tới một cái khay tràn đầy cơm canh và đồ ăn, cười nói: “Ăn đi.”

Khoảng thời gian tôi ăn sáng trước khi ra khỏi nhà đến giờ cách nhau không đến hai tiếng đồng hồ, thậm chí dù cho tâm tình tôi không hề bị rối loạn áp lực, thì tôi vẫn có chút ăn không vô. Huống chi hiện giờ tôi cảm thấy mỗi một ánh mắt bắn tới đây đều tựa như những mũi châm nhọn, rét lạnh khiếp sợ đâm tôi từ trong ra ngoài.

Giang Triết Tín phân biệt lấy những miếng thịt bò và cá chình trong khay cắt thành những khối nhỏ đẩy đến trước mặt tôi. Tôi từng ngụm nhỏ từng ngụm nhỏ giống như uống thuốc đưa chúng lên trên miệng.

Hần cũng ăn rất chậm, thời gian nhìn tôi chăm chú còn dài hơn nhiều so với thời gian nhìn đồ ăn.

“Không hợp khẩu vị? Có muốn anh đút cho em ăn không?” Hần cười.

Tôi thở dài: “Tôi.....”

“Hứa gia muội tử, lâu vậy mà không tới đây, có phải đang bận rộn chọn áo cưới cho mình không đấy?” Nghiêm Đồng bưng một khay thức ăn ngồi vào đối diện.

Trong giọng điệu trêu ghẹo quen thuộc lộ ra vẻ thân thiết, từ trước tới nay tôi chưa từng có cảm kích anh ta giống như bây giờ vậy.

Tôi cười cười với anh ta.

“Em ốm đi rồi, sẽ không thật sự là mệt mỏi chứ? Triết Tín, chẳng phải bảo nghi thức đính hôn sẽ tổ chức đơn giản chút, đợi đến lúc kết hôn mới lại tổ chức thật lớn sao? Anh sẽ không quá mức khùng hoảng, lại sai bảo em Hứa chuẩn bị lần nữa tất cả mọi thứ chứ?” Nghiêm Đồng trước nhìn xem tôi, sau đó nhìn Giang Triết Tín.

Tôi theo không kịp ý nghĩ anh ta, có hơi mờ mịt.

“Lăng Tịch lại bị bệnh một trận, gần đây mới vừa khôi phục lại, tôi đang cố tranh thủ thời gian để mà điều dưỡng cho cô ấy, làm gì có chuyện nở lòng sai bảo cô ấy?” Giang Triết Tín yêu chiều nhìn tôi.

“Sức khỏe em Hứa quả thật có hơi kém, lần trước thấy em ăn rất ít. Nhưng mà có Giang đại soái ca của chúng ta thương yêu săn sóc, lại đợi đến khi vào ở Giang viên thì có ngay mẹ nuôi cẩn thận trông nom, ngày đính hôn đó, đảm bảo lại là ‘phần diện kiều dung, tiện sát chúng nhân(1)’ đấy.” Nghiêm Đồng nhìn tôi nháy mắt, trêu chọc.

(1) , - Phần diện kiều dung, tiện sát chúng nhân: Khuôn mặt yêu kiều hồng hào, thu hút sự khao khát, mong ước của mọi người.

May mắn tôi vẫn không quên ghi nhớ dùng nụ cười mỉm che dấu vẻ mặt ngu ngốc của mình, sau đó cúi đầu làm bộ như ăn gì đấy, tập trung tinh thần phân tích chấp vá ý tứ trong lời nói của Nghiêm Đồng.

“Triết Tín, tôi xem sắc mặt em Hứa thật sự không tốt, sao hôm nay anh còn mang cô ấy đến đây làm chi?”

“Tôi chuẩn bị buổi chiều đưa cô ấy về nhà chính, như vậy tiện đường, đỡ phải nửa đường quay lại đi thêm một chuyến, hơn nữa cô ấy cứ một mực đòi đi cùng, có đúng không, Lăng Tịch?”

Hả? Tôi theo bản năng gật gật đầu, trong lòng chấn động.

Nghiêm Đồng cũng gật đầu: “Lẽ ra nên để cô ấy đến ở Giang viên từ lâu, so với anh mẹ nuôi càng hiểu rõ chăm sóc người ta.”

Giang Triết Tín nhìn tôi liếc mắt một cái, nhưng cười không nói. Tôi lại tóc gáy dựng thẳng cả lên.

Cuối cùng tôi cũng không có ăn thêm bao nhiêu thức ăn, chờ Nghiêm Đồng ăn xong, Giang Triết Tín lôi kéo tôi cùng nhau đi ra khỏi căn tin.

Con đường xe chạy tôi rất quen thuộc, chính là tuyến đường lần trước trở lại nhà chính dự sinh nhật của Giang Hoa.

Giang Triết Tín trên đường đi trầm lặng nhìn ngoài cửa sổ xe. Tôi không thể lại giống như một kẻ ngốc, chờ cho sự việc đến một khắc cuối cùng mới biết được nguyên nhân, hơn nữa, lời Nghiêm Đồng nói làm cho tôi mê muội.

“Tại sao hôm nay chúng ta lại trở về? Lần này là sinh nhật bác gái à?” Tôi hỏi.

“Không. Một tuần sau, chúng ta đính hôn. Bắt đầu từ hôm nay cô liền đến sống ở nhà chính Giang gia.” Hần không hề quay đầu, đợi trong chốc lát, mới tung hai câu nói. Giọng nói lạnh lùng làm tôi cảm nhận được sự không tình nguyện của hắn.

Tôi dùng thời gian vài phút đồng hồ để tiếp nhận tin tức bất thành linh này, nhanh như vậy? Đáng giận nhất chính là, rõ ràng tôi là đương sự, lại đến bây giờ mới biết được, có thể đoán biết tôi ở trong mắt người nhà họ Giang là có cái địa vị gì.

“Cha tôi thì sao? Ông ấy biết rồi phải không? Ông ấy..... sẽ đến tham gia chứ?” Đây là lẽ thường tình của con người, tuyệt đối không quá đáng.

Hắn rốt cục thay đổi tầm mắt, lạnh lùng nhìn tôi, sau đó cong khóe môi lên châm chọc nói: “Đương nhiên. Trừ phi, ông ta muốn con gái của mình mất mặt trước mọi người.”

Tôi buông hạ ánh mắt, không hề mở miệng.

Trong phòng khách của nhà lớn, chỉ có Giang phu nhân Tống Bội Phân ở đấy, nhìn thấy chúng tôi dặt tay nhau đi vào đến, lập tức cười đến tiểu dung khả cúc (2) mà vừa thả tờ tạp chí trong tay xuống, một tay thì tháo cặp mắt kính có gọng tơ vàng tinh tế ra.

(2) tiểu dung khả cúc: đáng cười xinh có thể lợm lảy được

“Mẹ, chúng con đã trở lại. Sao mẹ còn chưa nghỉ ngơi vậy?”

“Được rồi, mau ngồi đi. Chẳng phải con bảo sau bữa trưa đưa Lăng Tịch về à, mẹ ở đây chờ các con. Cha con đi ngủ trưa rồi. Con cũng thật là, nếu đã trở về sao không về luôn giờ cơm trưa, cứ khăng khăng đợi sau bữa trưa mới trở về. Lăng Tịch, con lại đây ngồi nào.” Đáng vẻ Giang phu nhân từ ái, nhìn tôi vậy tay.

“Cháu chào bác gái” Mới đến lượt tôi mở miệng, Giang Triết Tín buông tay của tôi ra, tôi bước đi qua.

“Do buổi sáng có chút việc, buộc phải ghé công ty một chuyến cũng thuận tiện dùng bữa trưa ở đó luôn, nếu không trở về chẳng phải vẫn còn phải bị đi qua đi lại nữa sao?” Giang Triết Tín nói lỏng cà-vạt, thoải mái ngồi xuống trên ghế sofa.

Giang phu nhân lôi kéo tay tôi đánh giá tôi, sau đó nắm chặt tay tôi nhú mi nói với Giang Triết Tín: “Đứa nhỏ này tại sao lại gầy ốm như thế? Khí sắc cũng không tốt. Từ sớm đã bảo con đưa con bé về đây ở, mẹ sẽ giúp con bé điều dưỡng thật tốt, con thế nào cũng cậy mạnh, chỉ bảo Chu tẩu đi qua đó chăm sóc. Mà Chu tẩu này nữa, còn mỗi ngày trở về đều nói tình trạng Lăng Tịch tốt lắm, bộ dạng thế này mà coi là tốt à?”

Tôi rốt cuộc hiểu được Giang Triết Tín vì cái gì luôn ở trước mặt Chu tẩu diễn trò, thì ra Chu tẩu không phải làm nhiệm vụ gián điệp cho hắn, mà là tai mắt của Giang phu nhân. Chỉ là, con cái còn phải cố sức biểu diễn trước mặt mẹ mình hay sao? Sở thích của người nhà họ Giang quả nhiên đều không thể so sánh với bình thường. Tôi ở trong lòng kinh thường.

“Thế chất của cô ấy trước giờ đều yếu ớt như vậy, lần này đến bệnh viện kiểm tra, Trần Trác nói cô ấy vẫn luôn thiếu máu. Nếu không phải gần đây bị con buộc phải ăn nhiều thức ăn, tình trạng sẽ càng kém. Con cũng muốn sớm chút đưa cô ấy trở về, là cô ấy không chịu. Bản thân cô ấy chính là rất tùy hứng.” Giang Triết Tín vừa nhìn vừa nở nụ cười, khẩu khí luôn tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Cháu..... Cháu không muốn làm phiền mọi người.” Tôi cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Con bé này, lập tức sắp là người một nhà, còn nói cái gì làm phiền với không làm phiền? Bác biết cha cháu hiện giờ sức khỏe cũng không được tốt, còn đang trong thời gian an dưỡng. Sau này bác sẽ chăm sóc cho cháu, đây chính là nhà của cháu.” Giang phu nhân vỗ vỗ lên mu bàn tay tôi.

“Cám ơn bác.” Tôi ngẩng đầu, chợt lại tiếp tục cúi đầu, bất ngờ đột nhiên nhìn đến trên bàn trà, tờ tạp chí mà Giang phu nhân vừa mới xem qua kia.

Hai tấm ảnh thật to trên hai cột, phân biệt là tôi và Giang Triết Tín, tiêu đề thật bắt mắt: “Chỉ chỉ thiện tâm cuối cùng đạt được hồi báo, đệ nhất phú hào thế tử nắm giữ được trái tim mỹ nhân”.

“Mẹ, con đưa Lăng Tịch thay đi quần áo trước, một chốc nữa sẽ xuống ngay.” Giang Triết Tín nói.

“Được, đi đi. Lăng Tịch, cháu có mệt hay không? Hay là trước hết cháu hãy ngủ trưa một lúc, thức dậy rồi hãy xuống nhé. Phòng của cháu bác đã bảo Chu tẩu thu dọn xong cả rồi, để Triết Tín đưa cháu đi.” Giang phu nhân ôm lấy tôi, vỗ nhẹ lên lưng tôi lấy làm an ủi.

Phía sau lưng truyền đến đau nhức, tôi cắn răng nhịn xuống, cố sức nói: “Được ạ. Cám ơn bác.”

Giang Triết Tín đi tới kéo tôi đứng dậy.

Tôi nhìn Giang phu nhân cười, vừa quay người thì nụ cười tươi liền không còn giữ được.

Hiện tại tôi giống như ếch ngồi đáy giếng, hồn nhiên không biết chuyện bên ngoài. Thân là nhân vật chính trong trò đánh hôn khôi hài, nhưng lại là người cuối cùng biết được tin tức.

Mà để cho tôi ảo não chính là, tôi đã bị Giang Triết Tín tra tấn đến tâm trí đều đánh mất, một cách vô thức, không còn giữ được đầu óc tỉnh táo nữa, mà ngược lại còn đem những sự việc đều suy đoán theo hướng u ám. Hiện giờ mới hoàn toàn tỉnh ngộ thái độ của Sophie và mọi người từ đầu mà ra, nhưng mà lúc ấy tôi lại ngu ngốc nổi lên ý niệm hiểu sai lệch trong đầu, lòng sinh ác niệm, đối với Sophie thì giận dữ trợn mắt nhìn. Chắc chắn, càng làm cô ta hiểu lầm tôi là loại người một khi đắc ý, tiểu nhân trở mình, cáo mượn oai hùm. Giang Triết Tín chung quy luôn có thể dễ dàng sắp đặt tôi ở trong tình cảnh gây ác cảm,

với Chu tẩu nơi đó như vậy, với Sophie nơi này cũng thế.

28. Chương 28: Cái Gai Trong Lòng

Ở nhà họ Giang các bậc trưởng bối và thế hệ con cháu dù chung sống một nhà nhưng nơi ở và chỗ ngủ cũng không cùng một chỗ, mà trước sau ở tại hai nơi phân biệt từ hoa viên và nhà thủy tạ nối liền trong căn biệt thự to lớn này.

Giống với nhà chính, các văn bối ở trong căn nhà nhỏ hai tầng, cũng là một tòa nhà cổ điển có thừa vẻ thanh nhã, nhưng không đủ đáng vẻ trang nghiêm. Tôi có cảm giác, phong cách thiết kế này chắc chắn xuất phát từ tay vị nữ tử yếu ớt nhỏ bé nào đó, hoặc là một người cực kỳ yêu thương phụ nữ đã xây nên. Nhớ đến Giang phu nhân vừa rồi, nếu bà ấy thật sự trước sau như một mà nói, vậy thì bà ấy thực sự đáng giá Giang Hoa tiêu phí tận hết tâm tư để giành được sở thích thế này.

Chẳng qua là tôi sẽ không quá mức lạc quan đối với nhân phẩm của bà ấy, dù sao con trai của bà ấy thật sự là ác liệt hung tàn đến cực điểm, thử hỏi, một người phụ nữ dịu dàng từ ái, làm thế nào lại dạy con mình thành một kẻ tàn bạo bất nhân như vậy?

Người giúp việc ở phòng khách là một cô gái trẻ, hình như nhỏ hơn tôi hai ba tuổi, đáng vẻ chắc là chỉ khoảng 17, 18 tuổi. Vốn dĩ cô ấy đang nửa ngồi loay hoay với chậu bonsai, nhìn thấy chúng tôi lập tức đứng dậy, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn tôi, lúc mỉm cười, bên miệng còn như ẩn như hiện một má lúm đồng tiền.

“Thiếu gia, Hứa tiểu thư.” Cô ấy vẫn nhìn tôi, trong mắt có một chút tò mò.

Tôi thần nhiên cười với cô ấy, ôn nhu nói: “Chào em.”

Giang Triết Tín liếc mắt nhìn tôi một cái, mới giới thiệu: “Cô ấy là Tiểu Phượng, con gái lớn của Chu tẩu.”

Thật không nghĩ tới, con gái Chu tẩu sẽ lớn như vậy, nhìn qua Chu tẩu, diện mạo bất quá cũng chỉ mới 40 mà thôi.

“Hứa tiểu thư, phòng của cô đã dọn dẹp xong cả rồi, ngay ở trên lầu. Em rửa tay pha cho cô trà nhé.” Âm thanh cô gái trẻ nói chuyện trong trẻo ngọt ngào, cười rộ lên thực sáng sủa, hẳn là sống rất vô ưu vô lự.

“Không cần đâu, Tiểu Phượng, tôi không khát. Em cứ làm việc đi.” Nụ cười tươi của tôi chưa biến mất.

Giang Triết Tín lôi kéo tôi lên lầu, tôi còn không quên quay đầu mỉm cười với Tiểu Phượng, Tiểu Phượng vẫn nhìn chúng tôi, trên mặt toát ra dáng vẻ sùng bái.

Giang Triết Tín mang tôi đi thẳng đến trước cửa căn phòng trong cùng trên lầu hai, xoay nắm cửa, đẩy tôi vào.

Trong phòng tràn ngập ánh mặt trời, không nhiễm hạt bụi nhỏ. Màu sắc thanh đậm ấm áp, thiết thực của hệ thống nội thất, tổng thể toàn bộ tạo cảm giác thoải mái thanh nhã, đáng tiếc có người đã phá hủy bầu không khí, Giang Triết Tín xoay tôi chung quanh đánh giá vẻ mặt tôi, sắc mặt hẳn âm lãnh, không còn thấy một chút nào sự nho nhã thương yêu luyện tiết vừa rồi.

“Tuy đồng ý cô vào ở đây, nhưng cô nhớ cho kĩ thân phận của mình. Không có sự cho phép của tôi, không được đi lung tung nói bậy bạ. Nghe hiểu không?” Hẳn khinh thường nói.

Nếu là trước ngày hôm nay, tôi nhất định sẽ lại phần nộ giận dữ, nghiêng rằng nghiêng lợi chọn lựa lạnh lùng đối kháng. Nhưng mà ngay lúc vừa rồi, tôi đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, đơn giản hẳn chính là muốn cố ý chọc giận tôi, khơi dậy cảm xúc chống cự của tôi, lần này hẳn lại định muốn gài bẫy để tôi bị chìm trong ác cảm khắp cả Giang Trạch?

Tôi nhìn hắn, bỗng nhiên mỉm cười, âm thanh thấp nhẹ mềm mại không chút cảm xúc: “Một khắc tôi cũng không dám quên thân phận bản thân mình, chỉ cần anh đồng ý, tôi về sau bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu đều có thể xưng hô anh là ‘Chủ nhân’.”

Mâu quang đối phương đột nhiên biến đổi, hơi có chút cân nhắc nhìn chằm chằm tôi, sau đó hai tay dùng sức kìm hãm bả vai tôi, kéo tôi vào trong lòng, ở bên tai tôi nhả ra từng chữ một: “Tôi muốn không phải cô ngoài miệng thần phục, mà là ở trong lòng cô khắc sâu dấu ấn.” Hai tay dọc theo lưng tôi vuốt ve tới lui qua lại, ngay tại lúc đó làm tôi đau đến mức biến sắc.

Tôi cắn chặt môi không hé răng, một lát sau, hắn buông tôi ra. Đầu ngón tay khiêu nhẹ trên mi tôi nhiễm một chút ẩm ướt, có hơi không đồng ý lắc đầu: “Chẳng phải đã nói ở công ty không được phép khóc nữa? Tại sao lại rơi lệ?”

Tôi lau lau đôi mắt, lạnh nhạt nói: “Lát nữa tôi sẽ rửa mặt trang điểm lại rồi mới xuống lầu, sẽ không để cho Giang phu nhân nhìn ra được.” Tôi đã hiểu được bất luận ý đồ gì của hắn.

Giang Triết Tín cười nhạt: “Cô cho rằng tôi lo lắng chuyện này à?”

Chẳng lẽ không đúng?

“Hứa tiểu thư, em là Tiểu Phượng, em mang trà tới cho cô.” Tiếng nói giòn tan đầy sức sống từ ngoài cửa truyền vào.

Tôi cười, “Chủ nhân, có thể để cô ấy vào không?”

Giang Triết Tín thu lại ý cười, trong con ngươi dấy lên lửa giận, hạ giọng uy hiếp tôi: “Đừng có khiêu khích.”

Tôi cất cao giọng nói vọng ra phía cửa: “Vào đi.” Tâm tình bắt đầu trở nên thoải mái.

Tiểu Phượng ngay sau đó liền đẩy cửa ra, nhìn thấy Giang Triết Tín lập tức nói: “Thiếu gia, em tưởng cậu trở về phòng rồi, em lại mang một ly nữa đến.”

“Không cần.” Lưng Giang Triết Tín đưa về phía Tiểu Phượng hung hăng trừng mắt nhìn tôi liếc một cái, uy hiếp ở bên trong không cần nói cũng biết, “Vậy em hãy nghỉ ngơi một chút, chờ anh tắm rửa thay quần áo lại đón em xuống lầu.” Nói xong xoay người đi ra cửa.

Tôi vui tươi hơn hử ngoắc tay với Tiểu Phượng: “Mau vào đi.”

Tôi ngồi bên cạnh chiếc bàn trong xinh xắn đặt giữa phòng, ghé dựa làm bằng mây trúc thật mát rượi thoải mái, cực kỳ thích hợp sử dụng trong những ngày thời tiết nóng bức như vậy.

Tiểu Phượng bưng khay trà đặt xuống chiếc bàn tròn, cầm tách trà để lên phía trước mặt tôi.

Tôi mỉm cười: “Em cũng ngồi đi.”

Tiểu Phượng trái lại cũng không ngượng ngùng, nhìn tôi cười ngồi xuống phía đối diện.

Tôi đánh giá xung quanh một lượt, thực vừa lòng nói: “Phòng này thật xinh đẹp, là em trang trí giúp tôi?”

Tiểu Phượng hưng phấn, gật gật đầu, suy nghĩ, lại rất nhanh bổ sung nói: “Em chỉ hỗ trợ làm vệ sinh, là dì Giang di trang trí. Còn có quần áo của cô là mẹ em giữa trưa tất cả xếp vào trong ngăn tủ của cô.”

“Dì Giang?”

“Chính là Giang phu nhân ạ, dì ấy rất thích em, từ nhỏ đã bảo em gọi dì ấy như vậy.”

Tôi gật đầu, “Em cũng ở nơi này à?”

“Cả nhà em ở trong nhà trệt cạnh hoa viên bên kia. Thiếu gia không thích quá nhiều người đến nơi này, bình thường cậu ấy đi làm rồi em mới đến đây dọn dẹp vệ sinh, tưới nước chăm hoa này nọ.”

“Căn nhà lớn thế này chỉ mỗi mình em làm việc à? Em thật giỏi quá.” Tôi tán thưởng.

Tiểu Phượng cười: “Cũng không phải đâu, còn có người ở nhà chính bên kia lại đây giúp đỡ. Nhưng mà chỉ mình em có thể ở lại đây thời gian dài thôi. Những người khác làm việc xong đều đi về hết.”

Tôi uống một ngụm trà, gật gật đầu.

“Hứa tiểu thư, cô có muốn tắm rửa thay đồ không? Em giúp cô pha nước?”

“Không cần. Buổi tối lại tắm nữa. Cám ơn em.”

“Không cần cảm ơn đâu. Mẹ em bảo em phải chăm sóc cô thật tốt. Vậy cô có cần nghỉ ngơi một lát không? Cô ấy mở to đôi mắt tròn xoe nhìn tôi.

Tôi nghỉ một chút, lại gật đầu.

Cô ấy đứng dậy đi đến giường giúp tôi trải chăn gối ra.

Tôi đến trước tủ quần áo, mở cửa tủ ra. Số quần áo này quả nhiên từ nhà trọ một bộ cũng không bỏ sót đều chỉnh tề treo bên trong, chắc là sau khi chúng tôi đến công ty, Chu tẩu đã mang hết chúng về đây.

Tôi lấy ra một cái váy mặc trong nhà bước vào phòng tắm.

Tiểu Phượng bên ngoài nói: “Hứa tiểu thư, vậy cô nghỉ ngơi đi, em ra ngoài trước.”

Tôi cuộn mình chui vào trong chăn, hương vị ánh nắng mặt trời chiếu lên chiếc chăn làm tôi thực thả lỏng, vậy mà tôi đã thật sự ngủ thiếp đi.

Trong một cơn bất an tôi tỉnh lại, dù đang ngủ cũng có thể cảm nhận được một cảm giác áp bức lên người tuy tiềm ẩn nhưng lại rất mãnh liệt.

Tôi mở to mắt, tức khắc sờn cả tóc gáy.

Gương mặt Giang Triết Tín xuất hiện gần sát trước mắt, đôi con ngươi thẳng tắp nhìn tôi chăm chú, nhưng mà trong đó tràn đầy thần sắc đau đớn.

Tôi đè nén xuống tiếng thét chói tai kích động, miễn cưỡng nói: “Anh..... anh đến lúc nào vậy, sao không đánh thức tôi?”

Giang Triết Tín khôi phục thần sắc lãnh đạm, đưa tay vỗ nhẹ hai má tôi: “Đứng lên đi, chúng ta xuống lầu.” Giọng điệu ôn nhu trước đây chưa từng có.

Tôi kinh hồn chưa ổn định, ngổn ngang ngờ vực. Vài giây sau mới chậm rãi ngồi dậy.

Giang Hoa cũng đã kết thúc giờ nghỉ trưa, đang trong thư phòng mình múa bút vẩy mực.

Tôi cung kính chào: “Chào bác Giang.”

Giang Hoa buông bút, cầm một góc khăn trên bàn thư pháp lau lau tay, mới ngẩng đầu nhìn tôi.

“Được rồi. Hai đứa ra ngoài ngồi đi.”

Chúng tôi quay lại phòng khách, Giang phu nhân đang cùng hai vị phu nhân uống trà chiều, vui vẻ trò chuyện.

Phải thừa nhận rằng dáng người Giang phu nhân được chăm sóc điều dưỡng vô cùng tốt, lại được bổ sung thêm khí chất quý phái toát ra vẻ đẹp dễ từ trong ra ngoài, mặc dù trang phục khoác trên người chỉ là quần áo thường ngày giản dị, nhưng cũng đủ để so bì với hai vị phu nhân cả người bao phủ trang sức châu báu.

Giang phu nhân như cũ kéo tôi ngồi xuống cạnh bà, vui vẻ ngập tràn giới thiệu: “Đây là Lăng Tịch đứa trẻ đó. Lăng Tịch, đây là bác Hạ, đây là bác Lý.”

Tôi nhanh chóng cúi thấp người gật đầu: “Cháu chào bác Hạ, chào bác Lý.”

Hai vị phu nhân nhất trí tinh tế đánh giá tôi.

Bác Hạ nói: “Quả thật là đứa nhỏ rất khá, chỉ là hơi gầy yếu, nhìn thấy liền khiến người ta thương yêu.”

“Còn không vậy sao! Bội Phân, chuyện này lại hợp ý chị rồi. Đã qua nhiều năm như vậy cứ luôn mong muốn có thêm một cô con gái, bây giờ chẳng phải tương đương có rồi à?” Bác Lý cũng nói.

Giang phu nhân đặc biệt vui mừng gật đầu, liên tục nhìn tôi mỉm cười, vỗ về lên mu bàn tay tôi.

“Đúng như vậy! Nhìn kỹ cô bé này đáng vẻ thanh tú quả thật có vài phần giống với thần thái của chị năm đó, nếu người khác không biết, khẳng định thực sự tưởng cả hai là mẹ con ruột, còn cho rằng chị đã tìm được con gái trở về.”

“Choang!” một tiếng, Giang Triết Tín sắc mặt vô cùng coi, mở lòng bàn tay ra, chiếc ly thủy tinh để dài vừa mới mang đến đã bị vỡ vụn thành nhiều mảnh, giữa mùi hương tảo hôn tạp mùi máu tươi, rất nhanh chảy đầy cả bàn tay, nhỏ từng giọt xuống sàn nhà.

“A! Triết Tín!” Giang phu nhân sợ hãi kêu to, đứng dậy chạy đến cạnh hắn, nâng tay hắn lên.

“Không việc gì, tại cái ly quá mỏng nên dễ vỡ. Mẹ à, đừng lo lắng, chỉ bị cắt một vết nhỏ mà thôi. Mọi người cứ ngồi đi, con đi xử lý một chút.” Giang Triết Tín cố nặng ra nụ cười tươi, sau khi an ủi Giang phu nhân, rút tay ra, cũng không hề quay đầu lại rời khỏi phòng khách.

Giang phu nhân ngẩn ngơ tại chỗ như cũ.

29. Chương 29: Ai Đáng Thương Hơn

Hai vị khách đưa mắt nhìn nhau, tôi cảm thấy bản thân phải làm chút gì đó.

Tôi bước lên phía trước cầm tay Giang phu nhân. Bà lấy lại tinh thần, nhìn tôi miễn cưỡng gượng cười, ôn nhu nói: “Bác không sao. Làm cháu sợ hãi rồi?”

Tôi lắc đầu: “Cháu đi xem Triết Tín.”

“Đứa trẻ ngoan, cháu đi đi.” Giang phu nhân gật gật đầu, tựa hồ còn muốn nói điều gì đó, nhưng không thốt ra khỏi miệng, một lát sau mới buông tay tôi ra.

Tôi chậm rãi đi ra ngoài, thoáng nghe đằng sau bác Hạ tỏ vẻ có lỗi nói: “Bội Phân, đã nhiều năm như vậy, không ngờ rằng Triết Tín đứa trẻ này vẫn còn canh cánh trong lòng như vậy? Là tôi nói lung tung, không nên nhắc đến.”

“Không việc gì. Chẳng phải lỗi do chị, chị đừng để trong lòng. Triết Tín nó.....” Giang phu nhân dường như thở dài nói.

Tôi vốn đã ra khỏi phòng khách, nhưng lòng hiếu kỳ làm cho tôi hơi dừng bước một lát, nghe tiếng Giang phu nhân nói tiếp: “Ôi, lúc trước cũng trách thân thể tôi thật đáng thất vọng, cứ luôn đau ốm, Giang Hoa lại bận rộn việc kinh doanh không trông nom được trong nhà, chăm sóc em gái vẫn luôn do Triết Tín đảm nhiệm, tình cảm hai anh em chúng nó khi đó vượt xa bình thường. Tiểu Duyệt lạc mất, nỗi đau đớn trong lòng Triết Tín có thể đoán biết được. Mấy năm nay chúng tôi đều không dám nhắc lại, tôi cho rằng nó ít nhiều gì cũng sẽ bỏ xuống được một chút, tôi cũng không ngờ tới hôm nay nó thế này.....”

Thì ra Giang Triết Tín mang trong lòng người em gái đã bị lạc mất, phản ứng kịch liệt như thế của Giang Triết Tín khiến tôi cảm thấy giật mình. Những tư liệu về nhà họ Giang tôi đã xem đi xem lại rất nhiều lần, trong đó quả thật có nhắc tới Giang gia từng có một đứa con gái nhỏ, nhưng bởi khi còn rất nhỏ đã ngoài ý muốn bị lạc mất đến nay tung tích không rõ, cho nên trong tài liệu cũng chỉ có đơn giản hai ba câu kể lại mà thôi, về phần rốt cuộc đã bị lạc mất như thế nào chẳng hề ghi lại, tôi cũng không đặc biệt chú ý.

Thật rất muốn chính mắt trông thấy, một kẻ biến thái máu lạnh như Giang Triết Tín sẽ ôn nhu đối đãi với em gái ruột của mình như thế nào, quả tình khó mà tưởng tượng được sự tương phản có bao lớn. Lúc hắn ngược đãi làm nhục tôi, liệu có nghĩ đến tôi cũng có khả năng là em gái của người khác, nếu anh trai tôi biết được tất cả chuyện tôi đã trải qua, cũng sẽ đau lòng như thế nào? Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân (1), hắn đối đãi với tôi như vậy chẳng lẽ không sợ trời phạt báo ứng lên trên người em gái của hắn?

(1) Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân: Điều mình không muốn, đừng làm cho người khác

Trở về tiểu lâu, Tiểu Phượng cúi đầu ngồi ở cửa cầu thang.

Tôi cười: “Tiểu Phượng, sao ngẩn người ra thế?”

Tiểu Phượng ngẩng đầu nhìn tôi, sắc mặt có chút oan uất.

“Làm sao vậy? Có nhìn thấy thiếu gia không? Anh ấy về đến chưa?” Tôi khom lưng vỗ vỗ bả vai cô bé.

Tiểu Phượng cẩn thận đưa mắt chăm chú nhìn lên tầng hai, tiếng nói rất nhỏ: “Thiếu gia ở trong phòng của mình. Tay cậu ấy đang chảy máu, nhưng mà cậu ấy không cho em băng bó, còn đuổi em ra ngoài nữa.”

Tôi hơi do dự, còn muốn đi lên hay không? Chỉ sợ hấn lấy tôi ra mà trút giận.

Tiểu Phượng nào biết được lo lắng của tôi, còn đang bên cạnh khuyến khích: “Hứa tiểu thư, cô lên xem qua đi. Thiếu gia thích cô như vậy nhất định chịu để cô băng bó giúp cậu ấy. Em thấy chảy rất nhiều máu cả cánh tay trái của thiếu gia biến thành màu đỏ hết cả rồi. Cực kỳ đáng sợ.” Bộ dáng cô gái trẻ nhú mi hết sức đáng yêu.

Nếu giờ phút này tôi ngoảnh đầu bỏ đi không khỏi có vẻ rất không hợp tình người, đành phải gật đầu.

Tiểu Phượng lấy lại tinh thần, cẩn thận dè dặt đi trước lên lầu đưa tôi đến trước cửa phòng Giang Triết Tín.

Tôi gõ nhẹ cửa, bên trong không có phản ứng. Tôi hơi hơi tăng lực, lại gõ cửa vài cái.

“Đừng làm phiền tôi!” Bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng hét to. Tiểu Phượng như con thỏ nhỏ bị kinh sợ, xẹt một cái đã bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Tôi cũng có thôi thúc muốn rời đi nhưng cuối cùng vẫn kiên trì mở miệng: “Là tôi.” Mong chờ hấn trực tiếp ném một câu ‘Cút đi!’ là tôi có thể quang minh chính đại tránh được.

Đặc biệt bất ngờ, vài giây sau truyền ra là câu “Vào đi”. Tôi thở dài, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Xoay nắm cửa bước vào trong.

Hộp y tế gia đình bị ném xuống đất, băng gạc, bông y tế, thậm chí là những chai chai lọ lọ trong đó đều ngã lăn trên đất. May là chất lỏng trong mấy cái chai đều không bị rỉ ra ngoài.

Giang Triết Tín suy sụp ngồi trên ghế đối diện cửa sổ, tay phải chống lên trán che hết hơn phân nửa khuôn mặt mình. Tay trái vô lực buông thõng xuống, quả nhiên không hề được băng bó, trên thâm đã bị nhiễm một mảng đỏ lớn lan tràn.

Tôi cúi người cầm băng gạc, bông y tế và cồn nhặt hết lên, đến hấn trước mặt ngồi xuống.

Hấn buông tay phải, ánh mắt sắc bén nhìn tôi.

Tôi tránh né ánh mắt hấn, tự ý nâng tay trái hấn lên, vài đường cắt lỗ nhỏ, hẹp dài, cũng may không sâu. Chắc là có thể không cần may đâu, tôi hơi do dự.

Giang Triết Tín đã một tay đẩy tôi ngã trên sàn.

Tôi cũng có chút giận, hấn cho rằng tôi mong muốn được giúp hấn băng bó sao? “Anh làm gì vậy? Gây khó dễ cho người khác trút giận cái gì?”

Tôi đứng dậy quay đầu bước đi. Giang Triết Tín đột nhiên đứng bật dậy bỏ nhào qua, cả hai đều bị kéo ngã lăn trên đất. Hấn từ phía sau lưng tôi ép xuống, tay phải trực tiếp vói vào trong váy xé rách quần trong của tôi.

Tôi quỳ rạp trên mặt đất không thể động đậy, tức giận không ngừng cào lên thảm: “Giang Triết Tín, anh tên điên khùng này. Tự bản thân mình làm lạc mất em gái, còn lại đến ức hiếp tôi. Anh là kẻ khôn nạn!”

Hấn đã tách hai chân tôi ra, mạnh mẽ chen vào cơ thể của tôi, tôi nhất thời đau đớn khó nhịn, phát ra kêu rên.

Hấn rất nhanh bắt đầu chuyển động, tôi thật sự không nhịn được châm chọc: “Anh chính là một kẻ chỉ biết bắt nạt phụ nữ? Anh không sợ bị quả báo kiếp này, em gái của anh cũng bị đối xử y như vậy sao? A!!”

Hấn thậm chí lại dùng sức vặn nhéo mạnh da thịt trên bắp đùi tôi, đè nén tiếng mắng chửi tức giận: “Câm mồm! Cô không xứng nhắc tới em ấy! Cô không xứng! Cô không xứng!.....”

Da thịt phần bắp đùi đau nhức như từng cơn từng cơn sóng đánh úp, ngay cả mắng tôi cũng chẳng mắng nổi ra tiếng, liều mình cắn chặt môi nức nở

Rốt cục hấn buông tôi ra, trở mình ngã về một bên thở dốc. Tôi không bò đứng dậy nổi, chỉ nằm đó khóc, rõ ràng là một trận tai bay vạ gió.

“Cút xéo đi!” Hấn thở hào hển mắng, đập tôi một cước.

Tôi ngẩng đầu tức giận trừng mắt hấn, phần hận lau quệt nước mắt.

Da thịt trên bắp đùi từng mảng tụ huyết xanh tím to lớn, tôi nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay vuốt khê, một cơn ần ần đau đớn.

Tôi nín thở, cả người người trượt tiến vào trong bồn tắm lớn, để cho làn nước ấm áp chìm ngập qua đỉnh đầu.

Một lát sau, mới ngồi thẳng dậy thở dài một hơi. Kéo mái tóc dài ướt đầm ra sau đầu, vỗ nhẹ nhẹ lên hai má, nổi ăm ực đè nén trong ngực cũng giảm đi nhiều.

Vừa rồi thật muốn cứ vậy rời khỏi Giang gia, rời xa tên điên này, rời xa hết thảy mọi hỗn loạn này. Gạt bỏ kế hoạch gì đó của hấn, gạt bỏ hôn nhân của hấn. Nhưng, trong một khắc cuối cùng tôi vẫn khôi phục lại lý trí, quyền chủ đạo trong trò chơi này không nằm trong tay tôi, không phải tôi muốn rời khỏi liền có thể rời khỏi, cũng không phải tôi bảo dừng lại là có thể dừng lại. Huống chi, đã trải qua bao nhiêu ngày chịu khổ như vậy tôi muốn đến phút cuối Giang Triết Tín phải trả giá thật lớn tôi mới cam tâm.

Nhớ lại biểu hiện vừa rồi của hấn giống như là tôi đã hại em gái hấn, nhưng làm sao có khả năng chứ? Luận về tuổi tác, em gái hấn so với tôi còn lớn hơn vài tuổi, hơn nữa chưa kể đến hai chúng tôi chưa từng gặp mặt qua.

Không phải nói là đi lạc sao? Chẳng lẽ bị bắt cóc? Hứa Bảo Sơn? Không đâu, nếu đúng như vậy tin rằng dựa vào thế lực Giang gia, làm sao có khả năng ẩn nhẫn mà không vạch trần như thế? Hứa Bảo Sơn một thân trong sạch, không có chút bối cảnh hắc đạo nào, không đề cập đến căn bản sẽ không làm hành vi xấu xa như vậy, cho dù có làm, cũng kém xa chẳng đáng là đối thủ của Giang gia, năm đó Giang gia chỉ cần động một đầu ngón tay út là có thể nghiền xương Hứa Bảo Sơn thành tro bụi, sao còn mất công đợi đến ngày nay mới trả thù chúng tôi?

Huống chi đã là không phải ngoài ý muốn, năm đó Giang gia tất nhiên sẽ đại động can qua(2), vậy thì tư liệu trong tay tôi không thể có khả năng chỉ đơn giản lướt qua đôi ba dòng để nói về Giang Thư Duyệt được. Để cho Giang gia không cách nào truy cứu được thì chỉ có một nguyên nhân, đó là người gây ra tai họa chính là người trong gia đình, chẳng phải là Giang Triết Tín kia sao? Nhìn bộ dạng kích động của hấn thì biết, thật sự là một tên điên. Chỉ là chẳng rõ, tâm lý biến thái của hấn hiện nay là do từ nhỏ đã như vậy, hay là thật sự bởi vì để lạc mất em gái mà bị kích thích, tự trách tự oán mà khiến cho biến thành như thế?

(2) Đại động can qua: gây chiến, làm to chuyện lên

Bất luận như thế nào, tôi đều sẽ không đồng tình với hấn mà chỉ sẽ càng thêm kinh bỉ hấn hơn.

Nước đã trở nên nguội lạnh, tôi rút nút chặn nước trong bồn ra, sau cùng tắm lại bằng vòi sen lần nữa mới cuộn khăn tắm quanh mình bước ra khỏi bồn.

Người trong gương buồn bã ủ rũ, dù cho đã dặm thêm phấn hồng nhưng vẫn như cũ không thể hoàn toàn che đi đôi mắt sưng đỏ.

Lần nữa thay một cái váy trong nhà dài, vừa mặc xong Giang Triết Tín đã đẩy cửa đi vào. Đồ không có chút lịch sự!

Tôi cẩn thận nhìn hấn, hấn lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh và lãnh đạm, ra vẻ bình thường đã quên đi chuyện vừa rồi.

“Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta xuống dưới ăn cơm.”

Tôi không hé răng, soi gương lần cuối chải thẳng mái tóc dài, kiểm tra một chút trang điểm của mình rồi lách người đi qua hấn.

Trong nháy mắt khi lướt qua nhau, hấn chụp lấy cổ tay trái tôi, sau đó vẫn dùng sức kéo tay tôi cho đến khi bước vào phòng ăn.

Phòng ăn Giang gia rất có thanh thế, có thể so với tiêu chuẩn khách sạn năm sao cao cấp. Phòng ăn hình tứ giác, chính giữa rũ xuống treo một đèn chùm thời La Mã cổ đại sang trọng, một bộ đồ dùng đầy đủ bằng bạc sáng bóng trên bàn phản chiếu ánh sáng chói lòa đẹp mắt.

Giang Hoa và Tống Bội Phân dĩ nhiên đang ngồi. Bên cạnh hai người hầu chính đang bận rộn đưa thức ăn lên bàn. Trong đó một người quay lại nhìn thấy tôi, lập tức cười tươi rạng rỡ, rõ ràng chính là Chu tẩu.

Không đợi hai chúng tôi mở miệng, Giang phu nhân vội vàng hỏi: “Triết Tín, tay con.....”

Giang Triết Tín nhe răng cười, nâng tay trái lên, sau đó nhìn tôi nói: “Lăng Tịch đã giúp con băng bó xong cả rồi. Vết cắt cũng không lớn, không sao hết, cha mẹ không cần lo lắng.”

“Cám ơn cháu, Lăng Tịch.” Giang phu nhân tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, từ ái nhìn tôi, tràn đầy tươi cười, vài giây sau, lại có hơi nghi hoặc hỏi tôi: “Cháu..... Sao giống như đã khóc?” Tình cảm quan tâm thân thiết không hạn chế ngôn từ biểu hiện ra ngoài.

“Cháu.....” Theo bản năng, tôi liền sờ lên hai mắt của mình.

“Ha ha, Lăng Tịch nhất gan, vừa khóc vừa giúp con băng bó.” Giang Triết Tín thả tay tôi ra, vò vò lên tóc tôi.

“Bội Phân, điểm ấy của đứa trẻ này giống y như bà đấy, chẳng phải chuyện bà không thể nhìn được nhất cũng là thấy người khác đổ máu sao? Phụ nữ các bà a, chính là mềm lòng ngốc nghếch như vậy đấy.” Giang Hoa cũng cười nói, “Hai đứa nhanh ngồi đi. Hôm nay là ngày đầu tiên Lăng Tịch về đây ở, chúng ta phải đón gió cho con bé chứ.”

30. Chương 30: Truyền Thống Giang Gia

Gần như cả một đêm chìm trong cơn mộng mị, buổi sáng tỉnh thì mệt rũ rời giống như chưa từng được ngủ.

Trong mơ đều những chuyện quá khứ, mẹ nuôi, cha nuôi, còn có ca ca nữa.

Tỉnh lại, cũng chỉ những hình ảnh liên quan đến mẹ nuôi trong giấc mơ là còn nhớ rõ ràng nhất. Mẹ nuôi tự tay xuống bếp làm món ăn tôi thích nhất, bà bảo: “Lăng Tịch là một đứa trẻ đáng thương, từ nhỏ đã không có mẹ thương yêu. Từ nay về sau mẹ nuôi chính là mẹ của con, mẹ nuôi thương yêu con.” Mẹ nuôi giúp tôi chải đầu, thắt bím tóc, từ trong gương tôi nhìn bà, mẹ nuôi cười với tôi: “Lăng Tịch nhà ta xinh đẹp nhất, chờ mẹ nuôi thắt xong bím tóc cho con, mẹ còn muốn đưa Lăng Tịch cùng đi dạo phố mua váy mới xinh đẹp.”

Đã nhiều năm không còn nằm mơ như vậy, tôi lau đi nước mắt đã tràn ra khóe mi.

Trước khi chưa gặp Giang Triết Tín tôi vẫn sống rất vui vẻ, cũng rất ít khi nhớ lại những điều chưa xót thở ấu niên. Có thể do gần đây quá áp lực, quá uất ức, rất ủy khuất, có tình tối hôm qua, Giang phu nhân cẩn thận chăm lo cho tôi trong bữa cơm, ăn xong lại còn lôi kéo tay tôi nói rất nhiều lời thân thiết, bà bảo: “Lăng Tịch, bác biết mẹ cháu qua đời sớm, ông Hứa lại bận rộn chuyện làm ăn, khi còn rất nhỏ đã đưa cháu ra nước ngoài rồi. Cuộc sống bên ngoài lạ lẫm nhất định cháu đã chịu không ít tủi thân, sau này bác sẽ như mẹ cháu, yêu thương cháu.” Từ biểu hiện đến lời nói đều giống hệt như mẹ nuôi năm đó, sau cùng lại gọi lên hồi ức tuổi ấu thơ của tôi, khiến tôi trong giấc mộng nhìn thấy mình lúc nhỏ, trở về bên cạnh mẹ nuôi tôi.

Tôi trở mình, đầu có chút đau. Mò mẫm lấy đồng hồ đeo tay dưới gối, mới hơn 6 giờ rưỡi một chút, thật muốn ngủ tiếp một lát, nhưng tôi vẫn lựa chọn đứng dậy thay quần áo. Dù sao nơi này không phải nhà mình, cũng không phải ở căn hộ, nơi này có Giang Hoa và Giang phu nhân, tóm lại ngày đầu tiên không nên ngủ nướng quá. Huống chi, hôm qua Giang phu nhân nói hôm nay muốn đi theo giúp tôi dạo phố mua sắm, chọn quần áo trang sức, chuẩn bị cho lễ đính hôn.

Rửa mặt xong, tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều. Lúc đi ngang qua phòng Giang Triết Tín, tôi cẩn thận dừng lại một lát, không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, lúc này mới một mình xuống lầu.

Phòng khách tầng trệt cũng vắng tanh không một bóng người, đúng rồi, những người giúp việc phải đợi sau khi Giang Triết Tín rời đi mới được tới, tôi cửa lớn bước ra ngoài.

Không khí bên ngoài rất tốt, xem ra hôm nay lại là một ngày đầy nắng. Chậm rãi đi về phương hướng nhà ăn hôm qua, dưới chân cỏ thật mềm, tản ra hương cỏ cây nhẹ nhàng làm cho tâm tình người ta trở nên bình thản.

Trong nhà ăn, quả nhiên Giang Hoa và Giang phu nhân đã bắt đầu dùng bữa sáng, Chu tẩu đang múc cháo cho Giang phu nhân.

Mọi người nhìn thấy tôi đến, đều có biểu tình ngoài ý muốn, Giang phu nhân cười tươi: “Mau đến đây ngồi. Sao cháu dậy sớm vậy? Ngủ có ngon không? Chu tẩu nói cháu ở khu nhà trọ đều đến gần trưa mới dậy.”

Tôi hơi mặt đỏ, Chu tẩu không biết tình hình, chỉ nhận thấy tôi thức dậy muộn nào biết rằng tôi cũng đi ngủ rất muộn, hàng đêm đều phải bị Giang Triết Tín ép buộc đến tận hừng sáng, kiểu gì cũng phải đến sau nửa đêm mới đi ngủ trong tình trạng kiệt sức, sáng sớm làm sao mà thức dậy nổi?

Nhưng tôi không thể giải thích, đành phải có chút xấu hổ ngồi xuống: “Bác trai, bác gái, chào buổi sáng.”

Giang phu nhân nhìn ra của tôi không được tự nhiên, lập tức nói thêm: “Sức khỏe cháu còn yếu, vốn nên ngủ nhiều thêm một chút, có phải vì mới đến nên có chút không quen? Ngủ không được? Sau này không cần phải dậy sớm như vậy, cứ y theo thói quen nghỉ ngơi của cháu là được, đừng gò bó quá. Bác với bác trai cháu lớn tuổi rồi, giấc ngủ ngắn, cháu không cần phải mỗi ngày ăn sáng với hai bác đâu. Cứ ngủ đến khi tự nhiên thức dậy thì bảo Chu tẩu dọn riêng cho cháu. Triết Tín không nói với cháu sao?”

Hắn? Hắn mới sẽ không tốt bụng như vậy đâu.

Chu tẩu đưa cháo đến trước mặt tôi, cười ha ha nói: “Đúng vậy, Hứa tiểu thư, cứ như lúc ở khu nhà trọ là được.”

Trong lòng tôi cảm kích, vội vàng gật đầu: “Cám ơn bác Giang, cháu ngủ rất ngon. Cám ơn chị, Chu tẩu.”

“Triết Tín đâu?” Giang Hoa hỏi tôi.

“Cháu..... Không có kêu anh ấy, trong phòng anh ấy rất yên lặng, cháu nghĩ để anh ấy ngủ thêm lát nữa.”

Giang Hoa gật đầu, tiếp tục ăn cháo, Giang phu nhân cười khen tôi: “Lăng Tịch thật sự là biết chăm sóc người khác. Nào, đừng chỉ lo ăn cháo thôi, dùng điểm tâm đi, ăn nhiều một chút.”

Vừa mới ăn mấy ngụm, Giang Triết Tín liền rào bước xuất hiện ở cửa nhà ăn. Vẻ tức giận trên gương mặt lúc nhìn thấy tôi đang ngồi mới cực kỳ nhanh biến mất đi. Tôi nghĩ nhất định hắn đã đi qua phòng tôi, không nhìn thấy tôi liền cho rằng tôi đã thừa dịp đêm qua bỏ trốn. Buồn cười.

Hắn ngồi xuống cạnh tôi nói: “Sao lại dậy sớm như vậy? Ngủ không được à?”

Tôi mỉm cười: “Buổi sáng tốt lành. Em ngủ rất ngon.” Chỉ cần không có sự ép buộc của anh, tôi tự nhiên ngủ rất ngon.

“Cha, mẹ chào buổi sáng.”

“Ừ.” Giang Hoa gật đầu.

“Chào buổi sáng, ăn nhanh đi.” Giang phu nhân lại gấp thêm ít đồ ăn vào đĩa Giang Triết Tín.

“Lăng Tịch, hôm nay em ở lại nhà trò chuyện với mẹ không cần theo anh đến công ty.” Giang Triết Tín nuốt xuống vài miếng trong miệng, quay đầu nói với tôi.

Tôi gật đầu.

“Hôm nay mẹ với Lăng Tịch đi mua sắm. Mẹ nghĩ sau này đừng đến công ty nữa, sức khỏe Lăng Tịch kém, phải bồi bổ thật tử tế vào mới được, chuyện đi làm chờ các con kết hôn xong rồi tính.” Giang phu nhân nói.

“Đúng vậy, Triết Tín, đừng gấp gáp trong một lúc. Trước hết vẫn nên để Lăng Tịch bồi dưỡng lại sức khỏe thật tốt rồi nói tiếp.” Giang Hoa cũng nói như vậy.

“Con sẽ không khiến cho Lăng Tịch mệt,” Giang Triết Tín thương tiếc nhìn tôi, ôn nhu giúp tôi vén sợi tóc ra sau vành tai, “Chỉ là đối với việc quản lý công ty Lăng Tịch không biết gì cả, thứ muốn học tập có rất nhiều, con sẽ chậm rãi dạy cô ấy, dù sao công ty Hứa thị vẫn phải để cô ấy thừa kế, đó là tâm huyết suốt đời của bác Hứa, không thể cứ để gục ngã không vực dậy như vậy.”

“Chuyện kinh doanh cháu không có chút hứng thú nào, cũng không phải là người thích hợp kinh doanh. Công ty Hứa thị cứ để anh quản lý thì cha em yên tâm nhất, em cũng nghĩ rằng đó là điều tốt nhất. Em có học quản lý hay không cũng không quan trọng chút nào.” Tôi vội vàng nói ra, sau đó nhìn về phía Giang Hoa và Tống Bội Phân.

Mâu quang Giang Hoa chợt lóe, nhìn vào mắt Giang Triết Tín, không hề hé răng. Giang phu nhân cười, cực kỳ tán thành gật đầu: “Đúng vậy đấy, bác cũng nghĩ vậy là tốt nhất, Hứa thị vĩnh viễn thuộc về Lăng Tịch, chẳng qua chuyện buôn bán là việc của cánh đàn ông các anh, Triết Tín, cứ để Lăng Tịch ở nhà theo giúp mẹ. Đến lúc đính hôn, chúng ta sẽ giải thích rõ ràng với Hứa lão tiên sinh, ông ấy nhất định sẽ hiểu được khổ tâm của chúng ta, sẽ không hiểu lầm chúng ta cướp đoạt Hứa thị.”

“Tất nhiên sẽ không đâu,” Tôi nhìn Giang phu nhân, “Cha đối với năng lực Triết Tín hiểu rõ vô cùng, cũng cực kỳ xem trọng, hơn nữa nếu lần này không phải Triết Tín ra tay giúp đỡ, Hứa thị đã không còn tồn tại. Với chuyện này cha cháu vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng. Cháu với Triết Tín rất nhanh sẽ đính hôn, tương lai chính là người một nhà, Hứa thị trong tay người trong nhà phụ trách quản lý làm sao lại nói là đến cướp đoạt được?”

Giang phu nhân cười gật đầu với tôi, lại quay đầu nói với Giang Hoa: “Tôi đã nói đấy thôi, Lăng Tịch đứa nhỏ này sẽ không đa nghi. Vả lại, đợi hai đứa kết hôn rồi, cổ phần trên danh nghĩa của tôi ở Giang thị toàn bộ sẽ chuyển cho con bé, nó chính là cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn Giang thị, cho dù sau này có người ngồi lê đôi mách nghĩ muốn ác ý phỉ báng Giang thị lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì cũng sẽ chẳng có ai tin tưởng đâu.”

Giang Hoa và Giang Triết Tín đều là cứng đờ, Giang Hoa định dùng ánh mắt ngăn cản Giang phu nhân, không ngờ Giang phu nhân lại cười tươi trấn an ông ta, sau đó nhìn tôi nói: “Lăng Tịch là đứa trẻ tử tế, tôi nhìn rất chuẩn. Khó có được Triết Tín lần này mắt nhìn lại tốt đến vậy, mẹ rất tán thành hôn sự của hai đứa. Những lời này vốn nên là sau khi hai con kết hôn mới nói, đây là truyền thống của Giang gia, người ngoài không hề biết. Nhưng mà Lăng Tịch đã vào ở trong nhà chúng ta thì không còn là người ngoài nữa, hôm nay tôi nói ra trước sẽ không có vấn đề gì.”

Tôi bỗng nhiên chột dạ, hầu như không thể thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Giang phu nhân. Tôi vội nói: “Bác Giang, cháu không cần cổ phần công ty của bác, không cần cổ phần công ty Giang thị, cháu.... cháu.... bây giờ cháu sống rất tốt, không cần những thứ này.”

Giang phu nhân thản nhiên cười: “Bác hiểu chứ, Lăng Tịch, cháu không phải ham tiền tài Giang gia mới cùng với Triết Tín hòa hợp. Điểm này bác vô cùng hiểu rõ. Trừ cháu ra không ai có thể trước khi kết hôn mà biết được, gả vào làm con dâu Giang gia thì có thể có được cổ phần công ty Giang thị. Huống chi Chu tẩu đã cho bác biết, trước giờ vẫn luôn là Triết Tín theo đuổi cháu, cháu cũng không hề giống như mấy cô gái bác đã gặp qua liên vội vội vàng vàng giao thân ra, bác liền biết cháu không phải cùng một dạng như bọn họ. Cho nên mới càng thêm thích cháu.”

Chỉ sợ lần này muốn thổ huyết chính là Giang Triết Tín rồi, hắn tuyệt đối không thể ngờ được, Chu tẩu lại hiểu tiết mục diễn xuất của hắn đối với tôi thành ra như vậy, kết hợp với phản ứng lãnh đạm của tôi, còn khiến ngay cả Giang phu nhân cũng hiểu sai ý tứ.

Chỉ là, Giang phu nhân cũng lầm rồi, không phải tất cả mọi người đều không biết truyền thống bí mật này của Giang gia, tuy rằng bọn họ đã che giấu vô cùng bí ẩn, nhưng nếu có người bán đứng, trên thế giới này vốn dĩ không hề có bí mật chân chính.

31. Chương 31: Không Muốn Lại Được

Giang phu nhân đưa tôi đến đủ nơi đủ chỗ những cửa hàng quầy bán nổi tiếng mà bà quen thuộc trong vùng để mua sắm, hăng hái hưng trí so với tôi còn cao hơn nhiều, phàm là mặt hàng mới nổi tiếng trong các cửa

hàng, bắt luận lễ phục, quần áo dạ hội, giày, túi xách tay, trang sức, chỉ cần bà nhìn vừa mắt nhất định bắt tôi thử một phen, sau đó không do dự quyết định bảo người trong cửa hàng mang đến Giang gia.

May mắn ánh mắt Giang phu nhân, phẩm vị thanh cao tao nhã, thực chất bên trong lại là người phụ nữ cực kỳ truyền thống bảo thủ điển hình, trang phục bà chọn lựa đều để lộ rõ đường cong hoàn mỹ nữ tính nhưng lại không hề trực tiếp phơi bày phần ngực trên, chỉ khiến cho người ta liên tục mơ màng, hiển lộ rực rỡ loại phong tình cao quý đặc biệt. Hơn nữa tôi kiên quyết không chịu để nhân viên cửa hàng vào trong phòng thử đồ giúp tôi mặc áo, thế này mới tránh cho những vết thương sau lưng bị bại lộ ra ngoài.

Cả một buổi sáng đó, thu hoạch khá phong phú, chủ tiệm mỗi nơi tươi cười rạng rỡ, khen tặng nịnh hót nói không ngừng nghỉ. Mấy người đó cũng không nói sai, tôi cũng cảm thấy được, Giang phu nhân chính là giống hệt như một người mẹ bình thường sắp gả con gái đang bận rộn giúp tôi mua sắm thêm y phục, trang sức.

Vô số ánh mắt ghen tị, cực kỳ hâm mộ, mọi người cho rằng tôi là đứa con cưng trong số con cưng, tôi lại không nhận được đầy lòng một mảnh chưa sót, không hiểu tại sao luôn nhớ đến mẹ nuôi, nhớ lại tình cảnh lúc bà đưa tôi đi mua quần áo mới.

Lại ký tiếp một phiếu mua sắm nữa, Giang phu nhân cười ha ha nhìn tôi, “Lăng Tịch, cháu mặc cái gì cũng đều xinh đẹp như thế.”

“Bác Giang, thật sự quá nhiều rồi, không cần mua thêm nữa.” Tôi khẩn cầu, trong lòng hơi có chút xấu hổ.

Giang phu nhân hiểu sai ý của tôi, khẽ vuốt lên hai má tôi: “Mệt rồi sao, Lăng Tịch? Cháu xem bác này, vừa bắt đầu mua đồ thì thứ gì cũng quên sạch. Sắc mặt cháu có hơi tái nhợt, có phải không thoải mái ở đâu không? Mau, nhanh ngồi xuống đi.” Đã sớm có nhân viên cửa hàng nhanh tay lẹ mắt kéo hai cái ghế xếp qua.

“Không phải, cháu không mệt, bác Giang. Cháu chính là cảm thấy bác đối với cháu thật sự quá tốt, cháu.... rất cảm kích.”

“Hài tử ngọc, sao cháu còn nói mấy chuyện thế này, bác không phải đã nói, về sau cháu cứ xem bác như mẹ ruột. Vậy đi, chúng ta đi ăn trưa, sau đó về nhà nghỉ ngơi. Buổi chiều cháu nên ngủ một giấc thật ngon, đừng lại để bị mệt nhọc nữa.”

”Bác Giang, cháu muốn..... Ăn cơm xong, trước đi thăm cha cháu rồi mới về nhà, có được không ạ?”

“Đương nhiên có thể. Trước hết, chúng ta đi ăn cơm nào.”

Trong viện an dưỡng, hai gã tay chân đứng ngoài phòng Hứa Bảo Sơn hiển nhiên cũng không đoán được chúng tôi sẽ đột nhiên xuất hiện.

“Giang phu nhân, ông Hứa vừa dùng xong cơm trưa đã đi nghỉ rồi, bà thấy đấy.....”.

“À?” Giang phu nhân chần chờ một chút, nói với tôi: “Lăng Tịch, bằng không chúng ta ngày mai lại đến?”

“Bác Giang, cháu vẫn muốn vào trong xem một chút, nếu cha cháu đang ngủ, cháu chỉ nhìn một cái thì ra ngoài ngay thôi.” Tôi kiên trì.

“Được, vậy cháu tự vào đi, bác không đi cùng. Cháu đem mấy thứ này vào, nếu ông Hứa còn chưa ngủ, cháu thay bác thăm hỏi ông ấy thì được rồi.”

Tài xế đứng phía sau Giang phu nhân cầm một cái giỏ cùng với thuốc bổ đưa vào tay tôi, một gã tay chân giúp tôi mở cửa phòng, rốt cục tôi có thể một mình bước vào trong, cửa phòng vừa mở ra đã rất nhanh bị đóng lại.

Hứa Bảo Sơn thật sự đang nằm trên giường, nhưng không hề ngủ, mắt nhìn trần nhà không biết đang suy nghĩ cái gì, với việc tôi bước vào phòng cũng không có chút phản ứng.

“Cha.” Tôi gọi.

Hứa Bảo Sơn có chút không dám tin đưa mắt nhìn đến trên người tôi, dường như ông đã già đi rất nhiều, tóc cơ hồ toàn màu trắng: “Lăng Tịch? Sao lại là con? Chì mình con đến sao?”

Tôi bước qua, đem đồ đạc bỏ lên chiếc bàn gần giường, ngồi ở mép giường, “Hôm nay Giang bá mẫu đưa con đi mua sắm, con tiện đường đến thăm cha, bác Giang còn đang đứng chờ bên ngoài.”

Hứa Bảo Sơn gật gật đầu, nhìn kỹ tôi: “Lăng Tịch, con hình như lại gầy đi. Cha thật có lỗi với con....” Ông vừa nói, vừa cầm lấy bàn tay tôi, bí mật ở trong lòng bàn tay tôi cẩn thận viết xuống ba chữ ‘Có giám thị’. Tôi lập tức hiểu ra, nơi này có gắn hệ thống theo dõi.

“Cha, con rất tốt, đừng lo cho con. Cuối tuần này con với Triết Tín đính hôn, đến lúc đó cha nhất định phải tới dự. Bây giờ con đã vào sống ở Giang gia, mọi người ở Giang gia đối xử với con rất tốt, nhất là Giang bá mẫu, cha có quen bà không?” Tôi ngược lại cầm lấy tay Hứa Bảo Sơn.

Hứa Bảo Sơn lắc đầu, “Bà ấy đối với con tốt lắm à?”

“Vâng ạ, vô cùng tốt, chính là giống như đối với con gái ruột mình sinh ra vậy. Con cũng vừa mới biết, bà từng bị mất đi một người con gái, đó là chuyện hơn hai mươi năm trước, cha chưa từng nghe nói đến sao ạ? Còn có chút ấn tượng nào không?” Không biết vì sao, đối với thái độ Giang Triết Tín ngày đó tôi luôn thực hoài nghi, tóm lại tôi muốn từ chính miệng Hứa Bảo Sơn nơi này chứng thực, thì mới có thể an tâm.

Hứa Bảo Sơn nhíu mày trầm ngâm suy nghĩ một lát, mới lắc đầu: “Cha không có ấn tượng gì cả, hai mươi năm trước, cha vẫn còn là một viên chức bình thường, vì sinh kế mà bôn ba, không có thời gian quan tâm này nọ tới biến cố của những gia đình giàu có.”

“Vậy trước nay chưa từng có bạn bè nào nhắc đến chuyện này với cha sao?” Tôi sốt ruột nhìn Hứa Bảo Sơn.

Hứa Bảo Sơn mâu quang chợt lóe, đã hiểu được ý của tôi, lại suy nghĩ thêm một chút mới khẳng định nói: “Không có.” Tôi hiểu được, như vậy cũng có thể không liên quan gì đến cha nuôi tôi, tôi hoàn toàn yên tâm.

“Lăng Tịch,” Hứa Bảo Sơn còn nói, “Con thật sự nguyện ý gả cho Giang Triết Tín? Hửn..... hiện giờ có đối xử tốt với con không? Bây giờ con thay đổi ý định vẫn còn kịp.”

“Vẫn tốt lắm cha à. Dù sao cuối cùng con vẫn phải lập gia đình. Giang phu nhân còn bảo con thay bà ân cần thăm hỏi cha đấy ạ.”

“Vậy con cũng thay cha cảm ơn bà ấy.” Hứa Bảo Sơn thản nhiên nói.

“Cha, con về trước đây. Ngày đính hôn cha nhất định phải đến.” Con sẽ cầu xin Giang phu nhân, để Giang Triết Tín trả tự do cho người.

“Lăng Tịch, con đường sau này phải nhờ vào chính bản thân mình để đi, nhất định phải tam tư nhi hành(1), trên đời này không có thuốc chữa hối hận để uống đâu, đừng vì xúc động, hơn nữa đừng vì kiêng dè lo lắng cho cha mà đánh mất hạnh phúc chung thân của mình, nếu như thế, những người yêu thương con, quan tâm con, đều sẽ chịu đựng bị dẫn vật.” Hứa Bảo Sơn ưu tư lo lắng nói.

(1) Tam tư nhi hành: làm việc gì cũng phải cân nhắc, nghĩ đi xét lại ba lần rồi mới làm

Tôi biết ông thiết tình tốt với tôi, nhưng mà, chuyện tới hôm nay, tôi làm thế nào để quay đầu?

Mang theo nước mắt, tôi đi ra cửa phòng. Giang phu nhân sau cùng dặn dò hai người kia: “Các anh phải chăm sóc thật tốt cho ông Hứa.” Sau đó ôm lấy tôi đi ra ngoài, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của tôi.

“Đứa trẻ ngoan, đừng khổ sở. Bác nghe hai người chăm sóc nói, tình hình của ông Hứa đã ổn định hơn nhiều rồi, cháu cũng biết, bệnh người già mà, muốn trị cũng không thể hoàn toàn trị khỏi được, nhưng mà chỉ cần tĩnh dưỡng thật tử tế, sống lâu trăm tuổi (2) là không có vấn đề gì. Cháu đừng quá lo lắng.”

(2) Nghĩa gốc - nuôi dưỡng ngàn năm, đoán rằng ý nói sống rất thọ

Tôi gật đầu, tự lau nước mắt của mình: “Cảm ơn bác Giang. Cháu cũng hiểu rõ. Chỉ là vừa rồi cha cháu đột nhiên nói đến chuyện mẹ của cháu, cháu.... rất khổ sở. Cha cháu nói ông muốn quay lại nông thôn quê nhà của mẹ cháu, muốn trở về bên cạnh mẹ cháu. Cháu định chờ khi cha cháu tham gia xong lễ đính hôn của chúng cháu sẽ đưa ông trở về.” Tôi đã khóc không thành tiếng.

“Người tuổi tác càng lớn đều tránh không được ý tưởng muốn lá rụng về cội, chỉ là điều kiện ở nơi đó sao so được với chỗ này?”

“Cháu sẽ mời thêm ít người đến chăm sóc cho cha, dù sao nơi này đã xảy ra quá nhiều biến cố, đổi một hoàn cảnh khác đối với tâm tình của cha cũng có ích lợi hơn.”

“Haizza, cũng tốt. Cần chúng ta hỗ trợ, chỉ cần cháu nói ra, đến lúc đó để Triết Tín đưa hai cha con trở về. Đừng buồn, hiện giờ phương tiện giao thông phát triển như vậy, sau này bất kỳ lúc nào cũng có thể qua đó thăm ông ấy, không phải sao?” Giang phu nhân vỗ vỗ tay tôi, an ủi tôi.

Tôi nở nụ cười tươi, trong lòng sinh ra cảm kích.

Có lẽ thể chất thật sự trở nên kém đi, buổi chiều vốn định chỉ nằm một lát, lại không ngờ ngủ thiếp đi, liền ngủ một mạch đến gần tối mới tỉnh lại, cũng vẫn như cũ cảm thấy uể oải mệt mỏi, hoàn toàn là động đậy một chút cũng chẳng muốn, lười đứng dậy.

Nhìn đồng hồ, vẫn chưa coi là trễ lắm, tôi định lại nằm thêm nửa tiếng nữa mới đứng dậy.

“Phanh!” một tiếng, cửa phòng bị một lực mạnh đá văng, đụng vào trên tường bật trở về.

Tôi cơ hồ hoảng sợ trực tiếp nhảy nhồm dậy, trái tim bệnh tật thiếu chút nữa dừng đập.

“Giang Triết Tín, rốt cuộc anh có chút giáo dưỡng nào không?!” Tôi ngồi dậy dùng sức đè lên ngực, nghe được trái tim của mình đập dồn dập nhảy lên từng âm thanh thành thịch.

Gương mặt Giang Triết Tín nhẵn lại, bước nhanh đi tới.

Hắn thô lỗ kiểm chế bả vai tôi, đem tôi áp ngược lên trên giường, hung ác nhìn chằm chằm tôi: “Giữa trưa làm gì đi đâu?”

“Chỉ là tiện đường đi thăm cha tôi thôi.” Tôi thần nhiên nói.

“Tiện đường?” Hắn nheo mắt, biểu tình lạnh lạnh, “Cảnh cáo cô, đừng có chơi trò tâm lý với tôi, nhất là đừng nghĩ lợi dụng mẹ tôi.”

Tôi thở dài, xoay mặt nghiêng một bên, thực bất đắc dĩ nói: “Tôi chỉ có duy nhất một người cha đó thôi, đi thăm ông ấy có gì không đúng? Tôi có thể chơi trò tâm lý gì với anh? Giang phu nhân đối với tôi rất tốt, tại sao tôi phải lợi dụng bà? Lợi dụng bà có thể làm được gì hả?”

“Tốt nhất cô sự thật nên giống với những gì tự cô nói rằng mình vô tội như vậy, bằng không, tôi nhất định sẽ xé nát cô!” Hắn hơi nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi chậm rãi xoay đầu, bình tĩnh nhìn hắn: “Giang Triết Tín, anh hãy đánh lên lương tâm của anh trước rồi mới đến hoài nghi tôi. Chân chính người vốn phải nghi ngờ bị người ta trêu đùa tâm lý, bị người ta lợi dụng hẳn là tôi. Tôi ở Anh quốc đang sống rất tốt, là ai không nên đào ba thước đất bằng mọi cách bức tôi trở về? Là ai dùng thủ đoạn ti tiện lấy 80 triệu tệ uy hiếp ép buộc tôi? Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu được, vì sao anh lại hận tôi, hận cha tôi đến vậy. Nếu anh nghi ngờ tôi muốn ở lại đây vì có ý đồ khác, vậy xin anh hãy lập tức thả tôi đi, tôi cam đoan tôi và cha tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Hứa thị tôi cũng có thể giao cho anh, tôi căn bản chẳng thích thú gì chuyện dính hôn với anh, tôi chịu đựng đủ rồi bị anh tra tấn và tàn phá, anh hoàn toàn chỉ là một kẻ biến thái. Nếu bây giờ anh chịu cho tôi đi, tôi cầu còn không được, anh cho rằng tôi vui lòng ở lại đây để bị anh đùa bỡn sao?”

Hắn thay đổi sắc mặt, hai tròng mắt hiện lên ánh lửa sáng quắc, nắm chần hất phăng lên, bàn tay to lớn kéo lấy cổ áo ngủ của tôi, mãnh lực xé rách.

Trong cơn giận dữ tôi cũng bắt đầu điên cuồng, không còn kiêng dè dùng móng tay cào lên cánh tay hắn, cổ họng khàn giọng gào lên: “Buông tôi ra, đồ khốn nạn.”

Hắn không chút do dự kéo tuột quần lót tôi, dùng toàn bộ thân thể đè lên trên, lại vừa dùng lực mạnh mẽ tách hai đầu gối tôi ra.

Lòng tôi chỉ có hận, móng tay dài chụp cào lên mặt hắn.

Hắn cả kinh, nhanh chóng lui về sau né tránh, tay của tôi thất bại, nhưng liền tạo ra khe hở giữa hai người, tôi lấy đầu gối hướng lên trên đẩy một cái, hai tay xô người của hắn ra, tôi lập tức lăn về phía bên cạnh ngã nhào lên thảm, phía sau lưng vẫn như cũ đau buốt.

Hắn cũng nhảy xuống giường, vươn bàn tay to chụp bắt tay tôi, tôi há miệng hung hãn cắn.

Hắn ăn đau đến thu tay lại, “Cô điên rồi sao?” Hắn rút tay cho tôi một cái tát.

Tôi cắn chặt môi dưới, hung hăng trừng mắt hắn, im lặng một lúc sau mới mới lạnh lùng nói: “Nếu anh muốn cho Giang bá mẫu biết tôi từ trước đến nay luôn phải chịu cái loại đối đãi tàn khốc gì, thì anh cứ lo tiếp tục đánh tôi. Bằng không, mau rút ra ngoài cho tôi. Tôi muốn thay quần áo, đến giờ dùng cơm chiều rồi.”

Hắn mím môi thật chặt, hai tay co lại thành nắm đấm dùng sức thật lớn đến mức mười đầu ngón tay đều nổi lên tầng xanh trắng.

Đứng song đôi nhìn một lúc lâu sau, hắn xô cửa mà đi, chấn động gần như muốn vỡ cánh cửa phòng hẹp dài bằng thủy tinh mờ.

Tôi đưa tay vuốt hai má ửng ửng đau, Giang Triết Tín, suy cho cùng anh muốn từ nơi tôi đạt được cái gì vậy?

32. Chương 32: Hai Bút Cùng Vẽ

* - song quán tề hạ/ hai bút cùng vẽ: chỉ hai sự việc cùng đồng thời được tiến hành

Tôi đã đánh giá cao sự kiên trì của Giang Triết Tín lo sợ Giang bá mẫu biết tôi bị ngược đãi, tuy rằng buổi chiều không để cho hắn thực hiện được, nhưng đêm đến, hắn dễ dàng phá cửa mà vào, đối với tôi tiến hành cuộc trả thù điên cuồng.

Cơn tức giận tăng thêm dục vọng hắn làm nhục tôi, tra tấn đêm qua không khác lại đưa tôi hạ xuống trở về địa ngục.

Không hề hồi hộp, tôi mở mắt ra lần nữa đã là gần trưa rồi, tôi gian nan lần theo gỏi mò tìm đồng hồ, hai tay đều không có chút khí lực gì, đôi bắp vai sưng phù đau đớn không dứt. Đêm qua tôi lại có ý đồ muốn cào mặt hắn, kết quả bị hắn kiềm chế đè lại, vì muốn không để lại vết bầm do bị trói chặt, Giang Triết Tín thể nhưng bất ngờ vận cho trật khớp vai tôi, sau khi thỏa mãn xong thú tính lại lần nữa xoay ngược trở về.

Đã mười giờ rồi. Tôi khó khăn đứng dậy, đi vào phòng tắm. Hạ thân cũng dị thường khó chịu, mỗi một bước đi, đều mang đến từng cơn đau ngấm. Vì vậy chờ đến khi tôi đi tiểu, lại nhịn không được kêu rên đau đớn.

Tôi nhẹ nhàng lau sạch hạ thể, không thể không rung mình run rẩy. Chạm rãi đứng lên, cầm cái gương trang điểm nhỏ đặt giữa hai chân, thăm trạng nơi hạ thân lập tức hiện ra trước mắt. Hai bên đùi che kín vết bầm xanh tím do bị bóp mạnh cùng với dấu vết sưng thũng do bị dây lưng quất đánh lên, giữa hai chân nguyên bản là một đóa hoa hồng phấn mềm mại, hiện tại cũng là một màu đỏ sẫm kèm theo đó là những vết sưng phù rất nhỏ, đêm qua hắn lặp đi lặp lại bấm véo nơi đó. Kẻ cầm thú này vì che giấu sự hung ác của mình, thật đúng là trăm phương ngàn kế lựa chọn nơi xuống tay, chẳng lẽ tôi phải giương mở lớn hai chân trước mặt bác Giang để khóc kể sao? Hắn từ lâu đã đoán chắc, tôi sẽ tiếp tục ỉn nhẫn, đàn bà con gái ai cũng đều muốn giữ thể diện.

Tôi nhờ tựa vào bồn rửa mặt mà đứng vững, cầm lấy ly xúc miệng, khước môi lại có cơn đau do bị xé rách, tôi phun một ngụm nước ra, nhẹ há to miệng, cả hai bên mép đều rách xước, đây là do đêm qua nhằm ngăn tôi kêu khóc thảm thiết nên hắn đã dùng thủ pháp thô bạo bịt kín miệng mà tạo thành.

Nhìn kỹ hai quầng thâm đen và bông mắt sưng phù, tôi thật sự nhụt chí, cứ vậy không hoàn toàn thoát được hắn ức hiếp khi dễ! Tôi tức giận ném mạnh cái ly xuống bồn rửa mặt.

Có người nhẹ đẩy cửa đi vào, giọng nói Tiểu Phượng cẩn thận truyền tới: “Hứa tiểu thư?”

Tôi vội vàng kéo chiếc áo choàng tắm lớn treo phía sau cửa phòng tắm bao lấy cơ thể mình: “Tôi ở phòng tắm.”

Giọng nói Tiểu Phụng trở nên hoạt bát hơn, cười toe toét chạy đến: “Hứa tiểu thư, em lo chị còn đang ngủ sợ làm ồn chị đấy.” Nghe được âm thanh nhẹ nhàng như thế, khiến cho tâm tình tôi cũng tốt hơn.

Tôi qua loa rửa mặt, vừa lấy khăn lau nước, vừa cười: “Thức dậy rồi, đã ngủ dậy muộn thế còn gì. Sau này sáng sớm em đến đánh thức tôi đi?”

“Chuyện đó không được đâu, dì Giang đã nói, phải để cho chị nghỉ ngơi nhiều hơn, đặc biệt cần dặn chúng em lúc làm vệ sinh đừng làm ồn đến chị.” Tiểu Phụng dựa vào cửa phòng tắm ánh mắt long lanh trong suốt, “Hứa tiểu thư, chị đi ăn cơm trước, sau đó.... chị liền quay lại ngay được không?”

“Hả? Được, có việc gì à?” Tôi chải đầu, từ trong gương nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Tiểu Phụng đang nhìn tôi.

“Hôm qua có phải chị đã mua rất nhiều quần áo mới, hẳn rất xinh đẹp, em muốn nhìn xem có được không ạ?” Ánh mắt của cô gái trẻ bắt đầu tỏa sáng, thật sự đáng yêu. Cũng đúng, độ tuổi này của Tiểu Phụng chẳng phải chính là thời điểm vừa biết yêu thích làm đẹp, thích trang điểm sao?

Tôi cười: “Ồ cả trong ngăn tủ đấy, bây giờ em có thể xem ngay được. Đến đây.” Tôi buông lược, lôi kéo tay cô ấy ra khỏi phòng tắm.

“Chao ôi, đẹp quá,” Tiểu Phụng cẩn thận vuốt ve vải áo, xem qua từng cái từng cái, “So với mấy ngôi sao trên truyền hình còn hấp dẫn hơn gấp trăm lần cơ. Nhìn cũng đẹp hơn quần áo của dì Giang.”

Tôi bật cười, vốn chính là hai thế hệ, phong cách ăn mặc đương nhiên không giống, sao có thể so sánh được đây.

“Hứa tiểu thư, nếu cô mặc vào khẳng định càng xinh đẹp hơn, cô mặc vào cho em xem thử đi.” Tiểu Phụng từ đầu này đi đến đầu bên kia, kéo y phục mới đưa đến hôm qua toàn bộ xem hết, quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

“Ha ha, sau này thế nào cũng phải mặc mà, em chắc sẽ nhầm thôi.”

“À.” Tiểu Phụng lại dời lực chú ý lên đến đám quần áo, lại bắt đầu lần nữa kéo từng bộ y phục xem lại, tràn đầy lưu luyến.

Tôi nhìn cô ấy, dáng người Tiểu Phụng cũng không khác mấy so với tôi, chỉ là hơi thấp hơn tôi một chút. Tôi đến trước một ngăn tủ khác, mở cửa tủ ra, “Tiểu Phụng, bên này là quần áo tôi mua lúc trước, có nhiều bộ chưa mặc lần nào, em đến xem thử, thấy thích cái nào thì cứ lấy, tặng hết cho em đấy.” Đây đều là Giang Triết Tín mua cho tôi, do Chu tẩu dọn từ khu nhà trọ đến đây.

“Không, không được, Hứa tiểu thư, em không thể lấy, mẹ sẽ mắng chết em mất.” Tiểu Phụng vội vàng xua tay lắc đầu.

“Không có đâu, em cứ bảo tôi cương quyết tặng cho em, hay là tôi sẽ đi nói với Chu tẩu. Dù sao có nhiều đồ mới như vậy, mấy bộ này cần bản chẳng mặc đến, để đây chính là lãng phí, sớm muộn gì cũng bị vứt đi. Nếu em lấy mặc, chẳng phải xem như tiết kiệm sao?”

Tiểu Phụng có chút động tâm, nhưng vẫn còn do dự. Tôi dứt khoát đi qua cứng rắn kéo cô ấy đến, chọn giúp cô ấy, “Cái này, cái này, cái này..... Mấy bộ này đều chưa mặc lần nào, màu sắc kiểu dáng cũng cực kỳ hợp với em, em có thể thử xem.” Tôi lấy xuống từng cái đưa cho cô ấy.

“Đủ rồi, Hứa tiểu thư, đừng lấy nhiều như vậy, không lấy nữa, thật sự không lấy nữa, nếu lấy một lần mà nhiều thế này, em thật sự sẽ bị mắng đấy.”

“Vậy trước hết cứ chọn ra đấy, để ở đây, một lần lấy vào bộ về, chia làm nhiều lần là được.” Tôi thật ước gì đưa hết toàn bộ cho cô ấy, nhìn đến mấy bộ quần áo này, liền nhớ đến tên Giang Triết Tín đáng hận kia, nhớ tới lúc hần bức bách tôi mặc y phục cho hần xem, sau lại bị hần xé rách lột trần một cách khuất nhục.

Tiểu Phụng gần như ngớ ngẩn cả ra, ôm mấy bộ quần áo trong tay, thì thào nói: “Đẹp quá, đều rất đẹp, em có thể mặc à? Thật sự có thể mặc sao?”

Nhìn bộ dáng cô ấy, tôi rất cục nịnh không được cười ha ha: “Đương nhiên có thể mặc, đều là của em. Em muốn mặc thế nào thì cứ mặc thế ấy, mặc nó khi dọn nhà vệ sinh cũng được.” Vừa bán được nhân tình, lại vừa thoải mái trong lòng.

“Hứa tiểu thư, cảm ơn cô, cô đối với em thật sự quá tốt, sau này em sẽ cố gắng hầu hạ cô thật tốt.” Tiểu Phượng về mặt say mê cùng cảm kích, nói đến cùng vẫn là một đứa trẻ, dễ dàng bị mua chuộc như vậy.

“Đứa ngốc, nói cái gì hầu hạ với không hầu hạ, chị muốn em làm em gái chị.” Tôi cười, đột nhiên trong bụng vang lên hai tiếng, thật đúng là đói bụng.

“Ai nha, đáng chết.” Tiểu Phượng ảo não vỗ mạnh một cái lên ót mình, “Hứa tiểu thư, chị nhanh đi dùng cơm đi, đều tại em, lý ra phải chờ chị ăn cơm xong trở về mới đi xem y phục.”

“Không sao cả.”

Tiểu Phượng lập tức cẩn thận thả quần áo đang ôm trong lòng xuống trên giường,

“Hứa tiểu thư, chị muốn mặc cái gì, em giúp chị.”

“Ôi, không cần đâu, Tiểu Phượng. À mà, buổi sáng thức dậy cổ họng khát quá, em có thể giúp tôi đi lấy ly nước trước được không? Nước sôi để nguội được rồi.”

“Vâng.” Tiểu Phượng vụt cái chạy nhanh ra ngoài.

Tôi cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng cởi áo tắm, cẩn thận mặc nội y, tùy ý chọn đại một bộ váy liền thân dài khoác lên.

Bả vai như trước đau đớn, tôi nhúu mày xoa nhẹ vai hai cái.

Tiểu Phượng bưng nước lên, tôi cầm ly uống một hơi nửa ly, tay có chút run rẩy.

“Hứa tiểu thư, chị đi dùng cơm đi. Ở đây cứ để em dọn dẹp.” Tiểu Phượng nhận lại cái ly nói.

“Được.”

Chu tẩu bày thuốc bổ và điểm tâm xong cười ha ha nói: “Hứa tiểu thư nhanh ăn đi.”

Tôi có chút ngượng ngùng: “Chu tẩu, làm phiền chị. Hai bác đâu rồi ạ?”

“Phiền gì đâu. Mau dùng đi. Phu nhân bảo, chờ cô ăn cơm xong, đến phòng khách tìm bà.”

Tôi gật đầu, vội vàng ăn mấy ngụm, liền muốn đứng dậy.

Chu tẩu lại nói: “Đừng vội, Hứa tiểu thư ăn thêm nhiều một chút. Thuốc bổ đều là phu nhân tự mình sắc, nhất định cô phải dùng hết.”

Nhìn cái nồi nhỏ đường kính chừng hai mươi cm, tôi lộ ra gương mặt sầu khổ: “Chu tẩu, buổi sáng thật sự ăn không nổi nhiều như vậy, vả lại cứ vậy cơm trưa cũng không cách nào để ăn vào đâu.”

Chu tẩu nhìn đồng hồ treo tường trong nhà ăn, đã sắp 11 giờ rồi, cũng bật cười: “Vây giờ trưa lại ăn nữa.”

Tôi hơi ảo não, đều tại Giang Triết Tín làm hại, nhưng tôi vẫn không thể giải thích, vô duyên bị gán cho tội danh là kẻ lừa biếng.

Giang phu nhân đang ở phòng khách xem mấy tấm thiệp, thấy tôi vào, lập tức cười nói: “Lăng Tịch, bác đang xem thực đơn tiệc đính hôn của các con đấy, cùng đến xem nào.” Một chút cũng không để ý đến tôi đầy muộn như vậy, vốn dĩ tôi còn cảm thấy có hơi ngượng, chuyện này làm tâm tình thả lỏng rất nhiều.

Tôi ngồi xuống cạnh Giang phu nhân, chỉ đơn giản xem qua hai trang phía trước, liền không thể không thở dài. Nhớ rõ Giang Triết Tín có nói qua tiệc đính hôn muốn làm đơn giản chút, nhưng thực đơn tinh mỹ các món Trung và Tây quý hiếm rõ ràng cho thấy đủ sự đại phí chu chương (1).

(1) - Đại phí chu chương: bỏ tiền bỏ sức để làm việc gì đó, hoặc để vượt qua khó khăn, trắc nào đó

Dự trù bữa tiệc tự chọn Trung Tây kết hợp đáp ứng khoảng khoảng 800 lượt khách, phụ trách chuẩn bị là chuyên gia uy tín nổi danh thiết kế buổi tiệc trong vùng, về phần thức ăn trong đó không kể đến vô số vi cá, hải sản tôm cua cá tươi sống cao cấp, bào ngư cỡ lớn, càng đừng nhắc đến các món ăn đều là những tinh túy hấp thu được từ nhiều quốc gia thế giới. Rất nhiều món ngay cả tôi cũng chỉ mới nghe thấy lần đầu. Nhớ lại năm xưa, khi cha nuôi và mẹ nuôi tổ chức tiệc kỷ niệm 20 năm kết hôn phô trương gần như hết sức xa hoa, đồ ăn thức uống cũng cách xa không bì nổi thế này.

“Bác Giang, không phải nói đính hôn tổ chức đơn giản một chút, đến kết hôn mới tổ chức lớn sao?” Tôi đã xem xong thực đơn đầy chống động viết trên mặt.

Giang phu nhân kéo tay tôi, nhìn tôi từ ái nói: “Ban đầu bác vốn không đồng ý tổ chức đơn giản, đính hôn và kết hôn đều là chuyện lớn được mong chờ, chỉ là bác trai của cháu và Triết Tín cảm thấy hơi ngại phiền toái. Không ngờ, mấy ngày nay nghe nói, có người nhắm vào Giang thị, không ngừng đoạt lấy chuyện kinh doanh của Giang thị, liên liên tiếp rả ra tin đồn bắt lợi Giang thị gặp nguy cơ tài chính. Ngay trong nội bộ cũng đã có người bắt đầu hoài nghi thực lực đầu tư trước mắt của Giang thị, cho nên lúc này, càng không thể tổ chức lễ đính hôn các con đơn giản cầu thả. Bác trai của cháu đã quyết định phải đặc biệt tổ chức thật lớn. Cho nên mấy ngày nay chúng ta sẽ bận rộn nhiều việc hơn bình thường, chuyện phải sắp xếp vẫn còn khá nhiều.”

“Là ai đang nhắm vào Giang thị? Chỉ một công ty hay là nhiều công ty hợp lại?” Tôi lập tức truy vấn.

Giang phu nhân lắc đầu: “Bác không biết, bác chưa bao giờ quan tâm đến chuyện làm ăn bên ngoài, cứ để đàn ông bọn họ lo đi. Bọn họ cũng chưa bao giờ nói nhiều với bác, sợ bác từ đó lo lắng, dù sao bác cũng không giúp được nên gấp cái gì. Cháu cũng đừng lo lắng, tin rằng bọn họ đủ năng lực ứng phó, cháu chỉ cần vui vẻ làm cô dâu thì được rồi.”

Tôi làm thế nào có thể không lo lắng?

33. Chương 33: Em Gái

Giang phu nhân gọi tôi đang thất thần, nhìn kỹ tôi một lát có chút lo lắng nói: “Sắc mặt cháu sao kém vậy? Có phải tối qua không ngủ được? Hai mắt dường như sưng cả lên rồi.”

Tôi vội vàng lắc đầu, kèm theo một nụ cười tươi trên gương mặt.

Giang phu nhân lại như tự hiểu rõ nói: “Chắc lại nghĩ tới lời cha cháu nói hôm qua, buổi tối vụng trộm khóc phải không?”

Tôi hơi ngượng ngùng cúi đầu.

Giang phu nhân an ủi tôi: “Hồi sáng bác có nói với Triết Tín, nó cũng biết điều kiện ở nông thôn quá kém, nó đề nghị không bằng đưa cha cháu ra nước ngoài tịnh dưỡng một khoảng thời gian, thay đổi hoàn cảnh? Nó nói để nó sắp xếp cho.”

“Không, không cần đâu ạ.” Tôi buột miệng thốt ra, sau đó liền vội giải thích: “Ý của cháu là bây giờ anh ấy đã bận rộn như vậy, chuyện của cha cháu thì đừng nên gây phiền toái đến anh ấy.”

“Nói gì mà làm phiền với không làm phiền, cha cháu cũng là cha vợ nó, làm phận con cháu tự nhiên phải tận hiếu đạo, cháu cứ để nó đi lo liệu sắp xếp.”

Tôi cũng chăm chú nhìn Giang phu nhân thật lâu, đôi mắt tràn đầy từ ái phân rõ trắng đen phải trái, hoàn toàn không giống với người có độ tuổi tương tự như bà nên có, đơn thuần không chứa một tia tính kế nào. Nếu bà không phải đang cố ý diễn trò, như vậy thì thật sự giống như một công chúa sống trong tháp ngà, được trượng phu che chở thật tốt, được con trai che giấu quá sâu. Sự nhiệt tâm, hiền lành, lương thiện của bà một chút cũng không thua gì mẹ nuôi tôi, chẳng qua hạnh phúc của bà dường như còn vượt xa hơn mẹ nuôi tôi, từ trước đến nay bà chưa bao giờ bị chuyện bên ngoài gia đình mà phiền muộn và âu lo, hiển nhiên cũng không biết thế gian kỳ thật còn có rất nhiều thứ tà ác độc địa.

Giang Hoa từ trong thư phòng đi ra, cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng tôi, tôi đứng dậy: “Chào bác trai.”

Giang Hoa gật đầu, lạnh nhạt thờ ơ cười.

Giang phu nhân nhìn đồng hồ: “Đi nào, Lăng Tịch, chúng ta đi dùng cơm trưa.”

Tôi cười khỏ: “Bác Giang, bác với bác trai cứ dùng đi ạ, cháu xem lại thực đơn này. Cháu.... Một chút cũng không đói.”

“Bác biết cháu không đói, ít nhiều cũng nên ăn thêm chén canh, cứ coi như cháu theo giúp hai ông bà lão này dùng cơm đi, như vậy hai chúng ta còn cảm thấy có chút vui vẻ.” Giang phu nhân cố ý lôi kéo tôi đi.

Trong bữa ăn, tôi thật sự chỉ có thể uống nửa chén canh, thì đã thấy không nuốt xuống nổi nữa. Giang phu nhân nói: “Không sao cả, bây giờ ăn không vào, qua hai ba tiếng nữa bảo Chu tẩu hâm nóng lại cho cháu dùng. Nhìn thấy ngày đính hôn hai đứa càng lúc càng tới gần, cháu phải nắm bắt thời gian khẩn trương bồi dưỡng cơ thể thật tốt mới được.”

Giang Hoa cũng nói: “Bội Phán, trước hết bà cứ điều dưỡng thân thể cho đứa nhỏ này đi, chuyện của con bé cứ phân phó xuống cho người khác lo. Sắc mặt của nó kém như vậy, đến ngày đính hôn còn không phải bị người khác đem ra mượn cớ, nói Giang gia chúng ta ngược đãi con dâu, hoặc là không có tiền cấp cơm ăn cho con bé?”

Cả người tôi không được tự nhiên, nửa câu đầu còn dường như là quan tâm tôi, nhưng ngữ điệu nửa câu sau lại giống như kim châm, đâm vào làm cho người ta khó chịu.

Giang phu nhân sắc giọng: “Ông nói gì thế hả?” Liền sau đó lại cười nói với tôi: “Bác Giang của cháu là đau lòng cháu, chỉ không biết biểu đạt thế nào thôi.”

Tôi nhanh chóng gật đầu: “Là sức khỏe của cháu thật đáng thất vọng, cháu sẽ chú ý nhiều hơn.”

Giang Hoa nhìn tôi, dường như cũng cảm thấy lời nói vừa rồi có điểm không thích hợp, lại hỏi tôi: “Quần áo và trang sức hôm qua mưa có vừa ý không? Còn muốn mua thêm thứ gì chỉ cần nói với bác gái của cháu, để bà ấy đi mua với cháu. Hai bác chỉ có mình Triết Tín là con trai, cháu làm con dâu nhà chúng ta, hai bác tuyệt đối sẽ không bạc đãi cháu.”

Tôi cười: “Cám ơn bác Giang, ngày hôm qua đã mưa đầy đủ cả rồi, đều là đồ tốt nhất cũng là thứ cháu thích nhất.”

Tôi đang muốn tìm cơ hội có đủ mặt mọi người nói về chuyện y phục với Chu tẩu, tránh để sau này người Giang gia hiểu lầm Chu tẩu và con gái của chị. Nhân lúc đang bàn luận này, khi Chu tẩu đi đến dọn chén bát cũ thay cái mới, tôi vội vàng nói: “Đúng rồi, Chu tẩu. Tôi có vài bộ váy áo không dùng đến nữa đang chiếm mất chỗ để, vứt bỏ đi thì tiếc. Tôi thấy đáng người Tiểu Phượng và tôi cũng xấp xỉ tương đương nhau, định đưa cô ấy mặc cũng đỡ phải lãng phí.”

“Ôi chao, chuyện đó càng không được. Y phục của tiểu thư đều là đồ cao cấp để Tiểu Phượng mặc mới là lãng phí.” Chu tẩu cuống quýt lắc đầu.

“Nhưng mà hôm qua mưa về nhiều trang phục như vậy, tôi thật sự muốn xử lý một chút đồ cũ.” Tôi lấp bấp nhìn về phía Giang phu nhân.

Giang phu nhân thực quen thuộc am hiểu ý người, cười nói với Chu tẩu: “Nếu Lăng Tịch muốn đưa cho Tiểu Phượng thì cứ để Tiểu Phượng lấy mặc đi. Giống Lăng Tịch nói, ném bỏ vô ích chẳng phải càng lãng phí. Tiểu Phượng cũng là cô gái lớn rồi, nên có nhiều trang phục tốt mà dùng, mặc đi ra ngoài cũng tăng thể diện cho chị mà.”

Chu tẩu thế này mới gật đầu: “Vậy thật sự cảm ơn Hứa tiểu thư. Tiểu Phượng nhà tôi cũng không biết từ nơi này đã tu luyện phúc khí tốt này.”

“Đừng khách sáo. Xem như giúp tôi một việc thôi.” Kỳ thật lời tôi nói cũng là sự thật.

Giang Hoa nhìn tôi, không hề lưu tâm đến.

Buổi chiều, Giang phu nhân vẫn đang nghiên cứu thực đơn, tôi giúp đỡ một bên, cũng tỉ mỉ tinh tế xem một lượt, tràn ngập tám tờ giấy mời, xem đến mức tôi đầu choáng mắt hoa, nhìn không được ngáp một cái. Giang phu nhân nhìn thấy, liền cố ý bảo tôi trở về phòng ngủ.

Tiểu Phượng đứng ở phòng khách lâu một chờ tôi, thấy tôi liền vui mừng nhảy nhót chạy tới nói cảm ơn.

Tôi cười: “Lúc này yên tâm rồi chứ?”

“Vâng, vừa rồi về nhà ăn cơm, mẹ em nói cả với em rồi. Cảm ơn Hứa tiểu thư.”

“Sau này em cứ gọi chị là chị Lăng Tịch.”

“Ừm, chị muốn nghỉ một chút không? Em trải nệm giường cho chị.”

“Chị không buồn ngủ, em cùng chị trò chuyện phiếm nhé?”

“Được ạ. Vậy Hứa tiểu thư chị lên trước đi, em mang trà nước lên”

Tôi vào phòng, ngồi xuống cạnh bàn tròn. Rất nhanh, Tiểu Phượng nâng khay đi lên, tựa như ngày đầu tiên rót cho tôi một tách trà.

Tôi ý bảo cô ấy cũng ngồi xuống, cô ấy không hề gò ép mắt tự nhiên với tôi, quả nhiên ngồi xuống, còn lót tay vòng lên bàn tròn áp mặt lên nó, một cái chớp mắt cũng không nháy nhìn tôi cười: “Hứa tiểu thư, chị thật xinh đẹp, người đẹp lòng dạ cũng tốt. Khó trách chị có thể gả cho thiếu gia. Người tốt có hồi báo tốt.”

“Ha ha, em vật nhỏ này, miệng mồm ngọt ngào như vậy?” Tôi cũng học theo dáng vẻ cô ấy, nằm úp sấp đến trên bàn, ngoài ý muốn cảm thấy tư thế này thực thoải mái, “Em cảm thấy gả cho thiếu gia nhà em chính là người tốt có hồi báo tốt?”

“Đúng thế. Con người thiếu gia tốt, Giang phu nhân và Giang lão gia cũng đều là người rất tốt, Giang gia lại giàu có như vậy, em biết rất nhiều cô gái đều muốn gả cho thiếu gia đấy.”

“Rất nhiều?”

“Đúng vậy. Nhưng mà thiếu gia không thích các cô đó chút xíu nào. Thiếu gia chỉ thích chị.”

Tôi cười: “Sao em lại biết?”

“Có lần em dọn dẹp quét tước phòng thiếu gia, nhìn thấy một tờ giấy trên đó đầy chữ ‘Hứa Lăng Tịch’, chẳng phải là tên của chị sao? Sau này lại nghe mẹ em nói, thiếu gia đưa chị đến sống ở căn hộ bên ngoài của thiếu gia, còn để mẹ em qua đó chăm sóc chị. Bình thường, mẹ em chỉ nấu ăn cho Giang phu nhân, Giang lão gia và Giang thiếu gia thôi, Giang phu nhân nói bà không quen hương vị do người khác làm.”

Lòng tôi vừa động, “Trên tờ giấy đó còn có viết gì khác nữa không?”

“Ừm..... Dường như còn có ‘Muội muội’. Em đoán, thiếu gia tám phần nhìn chị thì nghĩ đến em gái, cho nên càng thích chị.”

Tôi chấn động, tên của tôi và ‘Muội muội’, có ý gì? Chữ ‘muội muội’ này là chỉ em gái hần sao? Với tôi có liên quan gì? Hay là Hần biết tôi là em gái người khác? Là ‘em gái’ Trình Bá Văn?

Tim tôi bắt đầu đập ngày càng nhanh, phía sau lưng mồ hôi lạnh thấm đẫm. Đùng hoảng hốt, đùng hoảng hốt, tôi an ủi bản thân, có lẽ như Tiểu Phượng nói, hần nhìn tôi thì nghĩ đến em gái hần, chỉ là hần làm sao lại hận tôi như vậy?

“Tiểu Phượng, em có biết chuyện của tiểu thư Giang gia không?” Tuy rằng không ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng mà tôi vẫn hỏi ra miệng, dù gì Tiểu Phượng cũng lớn lên ở nơi này, tóm lại ngẫu nhiên sẽ nghe được chút gì chẳng.

Quả nhiên, Tiểu Phượng lắc đầu, hàng mi thanh tú nhú lại: “Em còn chưa ra đời thì tiểu thư đã bị lạc mất, ở đây mọi người không dám tùy tiện nhắc đến chuyện tiểu thư, dì Giang sẽ rất đau lòng, thiếu gia sẽ lại tự tổn thương bản thân. Em vẫn nhớ rõ mới trước đây thôi, dì Giang đôi lúc ôm em rơi lệ, sau đó từ mẹ em nói em biết dì Giang là muốn tiểu thư. Đến bây giờ sinh nhật hàng năm của tiểu thư, dì Giang cả một ngày đều sẽ chẳng ăn cơm, vừa niệm kinh vừa chép kinh văn, bảo là cầu phúc cho tiểu thư, phù hộ cô ấy lạc vào nhà người tốt, bình bình an an, đồng thời hy vọng có ngày được gặp lại.”

Nghe đến mấy câu sau, viền mắt tôi đã chua sót trướng đầy, cơ hồ rơi lệ. Tôi là một cô nhi, không biết mẹ ruột tôi ở nơi nào, vì sao vứt bỏ tôi, bà có hay không cũng sẽ tưởng niệm tôi như vậy, cầu nguyện cho tôi?

Nghĩ đến Giang phu nhân dịu dàng từ ái, hoàn toàn có thể tưởng tượng được lúc bà rơi lệ tụng kinh sao chép kinh văn đau lòng đến thế nào.

“Chẳng lẽ vẫn luôn không tìm được sao?”

Tiểu Phượng gật gật đầu, cũng là một vẻ mặt khổ sở, không còn chút dáng vẻ tươi vui nào.

Không ngờ tới Giang gia có tiền có thế lực vậy mà đối với chuyện cốt nhục chia lìa vẫn không thể tránh khỏi, quả nhiên là không chống lại được số mệnh.

“Vừa rồi em nói, thiếu gia sẽ tự tổn thương bản thân? Anh ấy có gây hại cho người khác không? Ví dụ như trút giận lên người khác ấy?”

Tiểu Phượng lắc đầu: “Em chỉ là nghe nói, cậu ấy tự nhốt mình trong phòng, không ăn không uống, đến lúc Giang lão gia dẫn người phá cửa vào, cả người cậu ấy đều đầy máu, là tự mình lấy dao cắt vào hoặc tự đâm bị thương. Có hai lần suýt chút nữa đã chết. Sau đó Giang lão gia liền nghiêm lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được phép nhắc lại chuyện tiểu thư.”

Thảo nào tôi nhìn thấy trên người hần có vài vết sẹo, chẳng qua là tôi tưởng do lúc hần đánh nhau sống mái với người khác bị lưu lại, dù gì Giang gia cũng xuất thân từ hắc đạo đó thôi, “Vậy hần có thể hay không giận chó đánh mèo người làm, đánh chửi người khác?”

“Lúc cậu ấy phát giận, sẽ giáo huấn người khác rất ghê gớm, ý em nói là la lối trách mắng đấy, nhưng tuyệt đối sẽ không đánh người. Dì Giang cũng không cho phép cậu ấy làm như vậy, người nhà họ Giang đều rất giáo dưỡng.”

“Từ trước tới nay chưa từng có đánh người?” Tôi không tin.

Tiểu Phượng cẩn thận nghĩ nghĩ, “Không có. Dù sao trong trí nhớ của em tuyệt đối chưa từng có. Đôi khi cậu ấy răn dạy người khác quá mức nghiêm khắc, Giang phu nhân nếu nghe được, sau khi chuyện xảy ra đều không vui, thiếu gia sẽ cảm thấy thật có lỗi, hy vọng được bà tha thứ. Ở nhà, thiếu gia quả thực rất chú ý không chế tính tình.”

Tôi ngạc nhiên.

Không hiểu trong lòng kinh sợ.

Hần viết chữ ‘Hứa Lăng Tịch’ và ‘Muội muội’, hần tàn khóc thương tổn bản thân, tàn nhẫn thương tổn tôi. Rốt cuộc ở bên trong có quan hệ như thế nào?

Lần đầu tiên, tôi ngóng trông hần sớm một chút tan tầm trở về như vậy, tôi nhất định phải hỏi rõ ràng. Tôi muốn biết năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

34. Chương 34: Chương 30

35. Chương 35: Khó Đối Diện Với Lòng Mẹ Hiền

Ngày đính hôn mỗi lúc càng tới gần, người ở Giang gia đều bận rộn tới nhân ngưỡng mã phiên⁽¹⁾, chỉ ngoại trừ mình tôi.

(1) Nhân ngưỡng mã phiên: Người thì nghiêng ngã, ngựa thì lật mình - ý nói là bận đến rối loạn tan tác cả lên.

Nhìn thấy Giang phu nhân với công việc bất kể lớn nhỏ, đều tự mình chỉ huy người làm trong nhà chuẩn bị cho tiệc đính hôn của tôi và Giang Triết Tín mà cả ngày bận rộn, còn tôi lại chỉ cần tay cầm một chén hoặc tổ yến hoặc là nhân sâm vây cá, nằm làm ỏ trên sofa ăn sạch uống cạn đã được xem như hoàn thành nhiệm vụ của mình, thì trong lòng thật sự không phải không cảm thấy xấu hổ.

Nhưng bất cứ khi nào tôi muốn làm chút chuyện thậm chí chỉ là việc linh tinh nhỏ nhặt như đưa đồ bưng chậu, những người giúp việc trong nhà đều trưng ra vẻ mặt khấn trương cuống quýt khuyên can, luôn miệng nói: “Hứa tiểu thư cẩn thận thất lưng, trăm ngàn đừng lại bị trật nữa, bằng không đến ngày đính hôn làm sao tham gia đây. Cô mau bỏ xuống đi, Giang phu nhân mà thấy sẽ trách mắng chúng tôi đấy.” Nói đến mức mặt tôi nóng ran cả lên.

Tất cả vì phối hợp lời nói dối của Giang Triết Tín nhằm che đậy hành vi hung ác của hắn, lần này hình tượng của tôi trong cảm nhận của mọi người liền trở thành một kẻ trăm thứ không dùng được vào việc gì, ngay cả mỗi việc đi tắm mà cũng có thể trượt chân té trong bồn, sau đó thành kẻ yếu đuối bị trật khớp thất lưng. Nếu không phải Giang Triết Tín bàn ra Trần Trác tới cứu nguy cục diện, hơn nữa Giang phu nhân lại bị Giang Triết Tín cố ý bám giữ, sự tình đã sớm lộ tẩy rồi.

Ngay cả tôi cũng không nghĩ hậu quả nghiêm trọng như vậy, không ngờ quả thật phải nằm trên giường cả ngày, một chút hơi sức cũng không có, đơn giản là đứng cũng đứng không nổi. Theo lời Trần Trác dùng để giải thích với Giang phu nhân chính là: “Bị ngoại lực đập mạnh ở khoảng cách gần. Thật ra không thương tổn đến gân cốt, có điều bị trật hơi nghiêm trọng, dán thuốc dán hai ngày sẽ tốt lên.”

Quả nhiên ngày hôm sau đã đỡ hơn rồi, nhưng mọi người tựa hồ coi tôi như một chế phẩm bằng pha lê dễ vỡ, Giang phu nhân còn may ra vẫn là yêu thương tôi như cũ đều xuất phát từ nội tâm. Nhưng thái độ của Giang Hoa liền lộ rõ hơi bất mãn, có lẽ cảm thấy Giang gia trăm chọn ngàn chọn cuối cùng lại cưới về một cái ả sắc thuốc như vậy, thật sự không kinh tế chút nào.

Giang Triết Tín hình như cũng đặc biệt bận rộn, từ buổi tối hôm đó trở về sau, tôi vẫn chưa hề gặp lại hắn, ngay cả bữa tối hắn cũng không về nhà dùng cơm, chỉ có mỗi ngày đều gọi điện về, bình thường thì gọi vào phòng Giang Hoa, ông ta sẽ truyền đạt lại một số chuyện cho Giang phu nhân, bảo rằng Giang Triết Tín có tiệc xã giao, nếu về quá muộn sẽ đến căn hộ bên kia ngủ tạm. Mỗi khi nói xong lời cuối cùng bà đều nhìn tôi nói: “Triết Tín hỏi thất lưng cháu có đỡ chút nào không.” Tôi chỉ nhanh chóng gật đầu. Sau cùng hắn cũng nhận ra bản thân đối với tôi quá đáng sao?

Cả ngày ăn ngon, ngủ say, mọi việc lại chẳng cần bận tâm lo lắng. Đến tận ngày đính hôn, sáng sớm thức dậy nhìn vào gương cho rằng người trong đó sắc mặt hồng hào, đôi con ngươi tỏa sáng truyền thần, chỉ cần bày ra một nụ cười tươi tạm chấp nhận được, thì thật sự không xem là một hình ảnh trong suốt yếu ớt.

Trên bàn ăn sáng, Giang phu nhân đối với tinh thần diện mạo của tôi cũng cảm giác hết sức vừa lòng và vui mừng: “Lăng Tịch, cháu xem bộ dáng hiện giờ của cháu thật tốt, vậy mới giống cô dâu mới chứ.” Ngay cả Giang Hoa cũng liếc mắt nhìn tôi lâu hơn chút so với bình thường, dường như muốn nói, như thế mới coi là không làm xấu mặt Giang gia.

Dùng xong điểm tâm, Giang phu nhân kéo tôi vào phòng của bà, phòng ngủ của bà và Giang Hoa thậm chí có cả một phòng khách nhỏ, sau khi cả hai chúng tôi đi lên, mới biết thì ra Giang Hoa cũng đã trở về phòng ngủ thay áo trước. Vì thế tôi ngồi trong phòng khách nhỏ chờ Giang phu nhân đi ra.

Rất nhanh, Giang phu nhân cười dịu dàng cầm một hộp gấm đi ra nói, “Bộ trang sức này bác đã chuẩn bị từ sớm, chỉ chờ đến hôm nay tặng cho cháu.”

Nói xong mở hộp gấm ra, nháy mắt trước mặt một mảnh hào quang chói mắt.

Kỳ thật, tôi chưa bao giờ khuyết thiếu trang sức, trước kia mẹ nuôi và anh trai cũng đưa không ít trang sức vật phẩm đến trang điểm cho tôi, một thời gian dài, dường như đối với kim cương không còn sự động tâm và khao khát của những năm đầu đó.

Chính là hôm nay, trong tay Giang phu nhân bộ trang sức kim cương đầy đủ, đúng là làm cho tôi chỉ thoáng nhìn qua liền kinh ngạc, nhìn kỹ lần nữa thì có cảm giác ái mộ chân thành.

Nhẫn kim cương hơn năm cara, một đôi bông tai ước chừng hai cara, chắc chắn tuyệt phối với nhẫn và bông tai là một dây chuyền bằng kim cương. Là dây chuyền sát gáy đang rất lưu hành hiện nay, vừa vặn choàng quanh cổ, kiểu dáng nhìn đơn giản, kỳ thực tỏ rõ sự đẹp đẽ quý giá vô hình. Trên thân mình sợi dây đều do những viên kim cương nhỏ hai cara nạm thành, chính giữa một mặt dây chuyền chạm trổ hình giọt nước bên trong một mảnh phật ngọc phi thủy cao cấp khoảng hai mươi gram. Ánh sáng xanh biếc, chính thể liền kết lung linh, màu sắc thần kỳ động lòng người, ánh sáng chói rọi lóng lánh.

“Bộ trang sức này là bác và bác Giang của cháu tháng trước tham gia hội đấu giá từ thiện chọn ra. Từ sau sinh nhật bác Giang của cháu hôm đó gặp mặt cháu, bác đã suy nghĩ xem xét một bộ trang sức tương xứng với dung mạo và khí chất của cháu để làm lễ vật đính hôn tặng cháu, nhưng đều không có thứ hợp ý bác. Đêm đó sau khi nhìn thấy bộ trang sức này, bác liền cảm khái, thì ra mặc dù là vật tương xứng cũng phải để ý đến duyên phận, chẳng phải bộ trang sức này hợp nhất, xứng nhất với cháu sao? Mặt phật ngọc phẩm thúy này là vật cổ cung, qua tay nhiều người lưu lạc dân gian. Bác hy vọng nó có thể phù hộ cháu một đời bình an hạnh phúc.”

Câu nói cuối cùng làm tôi xúc động, hai mắt ầm ập chưa xót trướng đầy, vốn dĩ đây là lễ vật hồi môn tốt nhất của bà dành cho con gái mình, tôi gả vào Giang gia cũng là trong lòng ôm ý đồ, có toan tính khác, làm sao xứng hưởng thụ tâm ý từ mẫu sâu nặng như vậy?

“Giang phu nhân, cháu thật sự không thể lần nữa nhận trang sức quý trọng như vậy. Hôm đó trang sức phối hợp với lễ phục bác đã mua không ít cho cháu rồi, cháu....”

“Đứa trẻ ngốc, cái này không giống như vậy, mấy món trang sức kia bình thường cháu cứ đeo chơi là được, ý nghĩa bộ trang sức này không giống như vậy. Thứ nhất, đây là món quà đính hôn mà hai lão già chúng ta tặng cho cháu, thứ hai, tương lai sau này cháu cũng có thể mang nó truyền lại cho con gái cháu, để cho Phật tổ đời đời phù hộ các thế hệ con gái họ Giang chúng ta sẽ không bao giờ lại gặp phải kiếp nạn nào nữa.” Nói càng về sau giọng Giang phu nhân lại có chút nghẹn ngào, nhất định là đã nhớ đến người con gái bị thất lạc của bà, cảm giác đau buồn, tôi cũng cảm động lây.

“Giang phu nhân, bác đừng đừng khổ sở, cháu xin nhận. Cảm ơn bác và bác Giang rất nhiều, cháu thật sự thích vô cùng, cháu sẽ trân trọng giữ gìn nó.” Nói thật, tôi bắt đầu có hơi mâu thuẫn, đối mặt với một người mẹ như vậy tôi có thể nào lại yên tâm thoải mái thực thi kế hoạch của mình? Nếu tương lai Giang gia thật sự suy bại tất cả bởi do tôi gây nên, tôi làm thế nào để không phụ lòng bà đây?

Nhận lấy hộp gấm cất giữ lại, lần nữa cùng Giang phu nhân nắm tay ra khỏi nhà đến viện thẩm mỹ trang điểm làm đầu. Đến thời gian chạng vạng, cuối cùng tôi thay lễ phục, đeo lên bộ trang sức mà bác Giang đã tặng, rốt cục trang điểm tựa như công chúa thiên tiên, mang theo nụ cười dịu dàng yếu ớt, xuất hiện trong phòng khách nhỏ ở Giang gia.

Ngoại trừ bác gái lộ ra thần sắc vừa lòng từ sớm đã biết trước, những người liên quan còn lại đều kinh ngạc sững sờ vài giây.

Khó được hôm nay về sớm, Giang Triết Tín đã mấy ngày không thấy mặt, đang thẳng tắp nhìn tôi chăm chú một lúc, sau đó mới bước đến ôm lấy bờ vai tôi, mang tôi ngồi vào ghế sofa.

“Anh đã cho người đi đón bác trai, ông lập tức sẽ đến.”

Tôi gật đầu. Tươi cười càng sâu, tỏ vẻ cảm kích.

Giang Hoa nhìn về phía Giang phu nhân: “Khách khứa cũng sắp đến rồi, tất cả đã sắp xếp thỏa đáng rồi chứ?”

Giang phu nhân cười tươi rộ: “Yên tâm đi, đều là tôi tự mình xác nhận qua rồi. Tôi chỉ có một thằng con trai mà thôi, đã xuất ra toàn bộ tinh lực ấy chứ.”

“Được, vậy chốc nữa Triết Tín, cha con chúng ta tự mình ra cửa nghênh đón khách. Lăng Tịch, cháu ở đây làm bạn trò chuyện với cha cháu và bác Giang của cháu nói chuyện phiếm đi.” Giang Hoa nhìn mọi người chúng tôi nói.

“Cha, đã phát thiệp mời Trình gia à?” Giang Triết Tín đột nhiên mở miệng.

“Chuyện đó là đương nhiên, tuy rằng gần đây trong chuyện làm ăn có va chạm với bọn họ, nhưng mà mời thì vẫn không thể thiếu, muốn hay không muốn đến, đều do bọn họ cả thôi.” Giang Hoa lạnh nhạt bình tĩnh, hiển nhiên không đem Trình gia để vào mắt, “Còn nữa, Triết Tín, chốc nữa không được thất lễ. Dẫu sao trong làm ăn, anh tranh tôi đoạt là chuyện thường tình, hôm nay là ngày tốt của con, đừng bị những người có tâm tư cố ý làm cho xáo trộn.”

“Con hiểu mà, hai ngày nay con cũng không để cho Trình Bá Văn chiếm được lợi ích gì, tạo phiền phức cho anh ta cũng đủ để anh ta đau đầu một thời gian rồi.” Giang Triết Tín cười.

Tôi và Giang phu nhân rất ấn ý cùng đưa mắt nhìn nhau, Giang phu nhân không nói gì, còn tôi lại buột miệng thốt ra mà không suy nghĩ: “Chẳng lẽ những khiêu khích và rải ra tin đồn gần đây chính là Trình gia?”

Tầm mắt hai cha con Giang đều tụ tập ở trên người tôi, mắt sáng như đuốc.

36. Chương 36: Biến Đổi Bất Ngờ

Giang Triết Tín khẽ nhướn một bên mày lên, ánh mắt lợi hại khóa trụ tôi: “Em biết chuyện gần đây có người khiêu khích với Giang gia, rải ra tin đồn bên ngoài?”

Ban đầu tôi vốn có ý muốn thấy phản ứng của bọn họ. Có một dấu vết mơ hồ, nhưng nó luôn thoáng qua như vậy làm tôi căn bản không thể nắm bắt được điều gì đó đang quấy nhiễu thần kinh luôn cân bằng của tôi. Cuối cùng tôi thực lo lắng, Giang Triết Tín có hay không biết được quan hệ giữa tôi và Trình gia, tuy tôi có đầy đủ lý do an ủi bản thân rằng khả năng này là không thể. Thế nhưng khi tôi bình tĩnh suy nghĩ lại, trải qua nhiều lần hẳn biểu hiện không bình thường, dường như đều có liên quan đến Trình gia, nhưng người trực tiếp bị liên lụy chịu nhiều đau khổ hoàn toàn chỉ mình tôi.

Tôi thừa nhận bản thân lúc trước thật sự thiếu hụt ý tưởng và kinh nghiệm ứng đối, điều này làm cho tôi luôn rơi vào trạng thái bị động, nhìn thấy mình đã tiếp cận được hi vọng đạt được mong muốn rồi, tôi càng muốn trước hết phải biết được rõ ràng rốt cuộc mối nguy hiểm tiềm ẩn này thật sự có tồn tại hay không, cho dù tôi có thể như ý nguyện lấy được cổ phần công ty, nhưng đâu biết được liệu đây có phải là Giang Triết Tín có ý bày bố, quảng ra mỗi câu hay không?

Đối mặt Giang Triết Tín chất vấn, tôi lộ ra vẻ mặt vô tội, nhìn về phía Giang phu nhân, trên mặt có chút nóng lên, ấp úng không biết làm thế nào mở miệng.

“Là mẹ lần trước có nhắc tới với Lăng Tịch. Đứa nhỏ này vốn cùng ý tưởng với mọi người, cảm thấy lễ đính hôn không cần phải tổ chức lớn tốn nhiều chi phí như vậy, đơn giản cử hành nghi thức là được rồi. Mẹ liền nói với nó có người đang nhắm vào chúng ta, vào lúc này không thể để cho người ta hiểu sai về tình hình tài chính của công ty.” Giang phu nhân thay tôi giải thích.

Giang Hoa nhìn tôi, không mảy may không nhặt nói: “Khó được đứa nhỏ này lại có lòng như vậy.”

Tôi hạ mắt xuống: “Cháu chỉ là có lo lắng một chút mà thôi, kỳ thật cháu cũng biết mình căn bản chẳng giúp được gì.”

“Nào có thể, ta thấy cháu so với bác gái cháu còn có ý tưởng hơn, Triết Tín, sau này đừng ngại con dạy thêm cho con bé chuyện kinh doanh, nói không chừng con bé vẫn có chút thiên phú làm ăn đấy.”

Giang phu nhân lắc đầu: “Có hai người tự mình giày vò đủ rồi, hãy để Lăng Tịch ở nhà theo tôi là được.”

Giang Hoa cười: “Bội Phân, thời đại bây giờ, con gái cũng có lý tưởng tự mình làm sự nghiệp. Giống như bà đóng cửa không nghe không hỏi chuyện bên ngoài lối suy nghĩ đó hiện tại ngày càng ít với cả đã lỗi thời rồi. Huống chi Lăng Tịch vốn là thế hệ sau của nhà thương gia, Hứa lão đệ còn phải trông cậy con bé trọng chấn gia nghiệp, cũng không chừng là vậy mà.”

Giang Triết Tín kéo tôi dựa sát vào lòng ngực hắn: “Em đang lo lắng cho công ty Giang gia chúng ta sao? Đang lo lắng cho tôi à?”

Tôi có thể cảm thụ được lực cánh tay ở bên hông, nhìn thẳng đến tận đáy mắt hắn, ánh mắt hắn sắc bén nhưng vẫn thể hiện rõ không tin tưởng. Tôi không chút do dự gật đầu: “Đúng vậy.” Sau đó thêm vào một câu: “Trình gia tại sao phải làm như vậy? Trước đây có thù oán gì chẳng?”

Sắc mặt hần lập tức biến đổi, sau cùng vẫn duy trì mỉm cười: “Có lẽ là đồ mắt ganh tị thị phần trong nước của chúng ta. Trình Bá Văn là một kẻ rất có dã tâm, chẳng phải em đã gặp anh ta rồi ư? Trong tiệc sinh nhật của cha đấy, anh nhớ rõ, hai người còn trò chuyện với nhau nữa mà? Lúc ấy đã tán gẫu về cái gì ấy nhỉ?”

Tôi giả vờ trầm ngâm nhớ lại trong chốc lát: “Anh ta hỏi sức khỏe cha em có tốt không, hỏi em về nước lúc nào. Em nhớ là thái độ anh ta rất hữu nghị, cũng không lường trước anh ta sẽ đối phó chúng ta.”

“Triết Tín, chúng ta nên đi nghênh đón khách khứa rồi, chút nữa lại trò chuyện tiếp.” Giang Hoa đứng dậy.

“Vâng.” Giang Triết Tín buông tôi ra, cũng đứng lên, rồi lại nắm tay tôi và hôn nhẹ lên mu bàn tay một cái: “Đôi lúc thực lo cho em, em rất đơn thuần. Trình Bá Văn cũng không phải là một kẻ lương thiện gì, tin tôi đi, bất luận lúc nào cũng nên cách xa hẳn ra một chút. Nhất là lúc anh không ở bên cạnh bảo vệ em.”

Tôi một dạng đầu óc mờ mịt nhìn hần, hần buông tay tôi ra xoay người rời đi. Giang phu nhân cười nói với tôi: “Triết Tín rất lo lắng cho cháu đấy, cháu không cần phải sợ hãi, nó sẽ bảo vệ cháu.”

Nhưng tôi chỉ cười không nói gì. Đến tận cùng ai có thể bảo hộ tôi, ngày sau tự khắc có kết quả rõ ràng.

Tôi và Giang phu nhân ngồi uống trà, chưa nói đến hai câu, Giang Triết Tín đã tự mình phụ giúp đẩy xe lăn Hứa Bảo Sơn xa xa đi tới. Hai người sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp gì, nhất là Hứa Bảo Sơn, nơi xương gò má nổi ửng đỏ, giống như vừa mới kích động hoặc nổi giận qua.

“Cha.” Tôi buông chén trà, trước tiên chạy tới. Hứa Bảo Sơn thu lại cơn giận, nhìn tôi gật đầu.

Tôi từ phía Giang Triết Tín thuận tay nhận lấy tay vịn xe lăn, cũng không hề nhìn hần. Đưa Hứa Bảo Sơn đẩy đến trước mặt Giang phu nhân, “Bác Giang, đây là cha cháu.”

Giang phu nhân từ sớm đã đứng đấy, tao nhã hơi nghiêng người vươn tay phải ra, thật cao hứng nói: “Xin chào, Hứa tiên sinh. Cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội được gặp ông.”

Hứa Bảo Sơn nhìn Giang phu nhân vài giây, mới tự đưa tay rất đơn giản chạm một chút, lập tức liền thu bàn tay lại.

Giang phu nhân cũng hạ tay xuống không có chút thắc mắc nào, vẫn như cũ cười khả cú ngồi lại trên ghế sofa: “Sức khỏe Hứa tiên sinh khỏe hơn nhiều không? Thật mừng ông anh có thể tham gia lễ đính hôn của bọn nhỏ. Về sau chúng ta chính là người một nhà.”

“Tôi trước sau vẫn không đồng ý hôn sự của chúng nó.” Hứa Bảo Sơn không nói thì thôi, mở miệng ra chẳng khác nào ném một quả bom.

Nét cười Giang phu nhân cứng đờ, vẻ mặt kinh ngạc.

“Cha.....”, tôi gọi ông, nhưng bị Giang Triết Tín đi trước một bước tiến lên cắt ngang.

“Bác Hứa vẫn có chút hiểu lầm, trong lòng ông luôn có gút mắc, cảm thấy để Lăng Tịch gả vào Giang gia chúng ta sẽ bị người khác nói lời ong tiếng ve, ông không muốn để người khác hiểu lầm ông vì chuyện kinh doanh làm ăn thất bại liên bán con gái đi, lợi dụng con gái mình để leo lên gia tộc giàu có.” Giang Triết Tín mỉm cười nhìn Giang phu nhân giải thích, sau đó quay đầu về phía tôi, “Cháu thật tình yêu thích Lăng Tịch, Lăng Tịch cũng có cảm tình với cháu, chúng cháu lúc đó không hề có trộn lẫn quan hệ lợi ích vào, đúng không em?”

Tôi biết trong lời nói Giang Triết Tín giấu đao, ngầm ngầm hại người, nhưng cố tình tôi lại còn phải phụ họa theo. Tôi gật đầu, sau đó ngồi trước mặt Hứa Bảo Sơn, khẩn cầu nói: “Cha à, chuyện không phải như cha nghĩ đâu. Triết Tín từ trước tới nay chưa từng uy hiếp ép buộc con gì cả, bác trai và bác gái Giang gia cũng đối với con rất tốt, coi con như con gái ruột. Con gả vào Giang gia không hề có chút uất ức nào. Thật đấy, cha!” Tôi biết người là muốn tốt cho tôi, nhưng xin người trăm ngàn lần đừng nên ngăn cản tôi gả vào Giang gia.

“Đúng vậy đó Hứa tiên sinh, ông đã nghĩ nhiều rồi. Tuy tôi chưa bao giờ hiểu biết chuyện làm ăn, nhưng tôi cũng biết, trong thương trường phong vân biến hóa thất thường, hôm nay thịnh vượng nhất thời, nhưng chưa biết chừng ngày mai có thể khả năng lâm vào tuyệt cảnh. Ngẫu nhiên thất ý thì tính gì chứ, sao phải

để ý như vậy. Đợi một chút anh sẽ nhìn thấy, chúng tôi rất xem trọng đứa nhỏ Lăng Tịch này, nghi lễ đính hôn chính thức sẽ thật linh đình long trọng. Tôi cam đoan, lúc chúng nó kết hôn, càng phải cưới hỏi đàng hoàng, phong phong quang quang để Lăng Tịch gả vào cửa lớn Giang gia chúng tôi. Ai còn dám nói, chúng ta vì quan hệ lợi ích mà cưới hỏi? Chúng tôi thật tâm yêu thích đứa trẻ Lăng Tịch này, về sau cũng sẽ không để con bé chịu chút xúi uất ức nào. Hai đứa nhỏ nếu thật tình yêu nhau, chúng nó hạnh phúc là đủ rồi, cái nhìn của người khác còn có gì quan trọng nữa đây?” Giang phu nhân dường như hiểu được nhân quả, vẻ mặt thoải mái trái lại còn ra sức khuyên bảo Hứa Bảo Sơn.

Hứa Bảo Sơn chỉ nhìn tôi, hệt như mỗi một ông bố trên thế gian này đều như vậy, kéo tay tôi rất không yên tâm căn dặn, “Lăng Tịch, nói đến cùng vẫn là cha vô năng. Sau này cha không ở cạnh con, tự con phải chiếu cố lấy mình. Con đã lớn rồi, có suy nghĩ riêng của bản thân, chỉ là dù sao con vẫn không có bao nhiêu kinh nghiệm xã hội, phạm bất cứ việc gì cũng phải ngẫm lại suy xét nhiều hơn, để đỡ phải hối hận về sau.”

“Con biết rồi, cha. Con nhớ kỹ.” Tôi ghen ngào.

“Giang phu nhân, đứa trẻ Lăng Tịch này từ nhỏ đã không có mẹ, thời điểm tôi còn trẻ lại đem tinh lực hoàn toàn đặt vào chuyện làm ăn, cho rằng kiếm nhiều tiền để nó áo cơm không lo, để nó ở nước ngoài nhận được nền giáo dục tốt, chính là đã đối tốt cho nó. Vì vậy bao nhiêu năm qua hầu như tôi cũng không làm hết tình thương của người cha, làm hết trách nhiệm che chở cho con bé. Lần này chuyện kinh doanh thất bại, tôi mới hoàn toàn tỉnh ngộ, những điều bản thân mình đeo đuổi trong quá khứ đều là thứ vô nghĩa, mà lại tiêu phí mất thời gian và tinh lực đối với giá trị chân chính là tình cảm gia đình, tôi chỉ có cảm giác hổ thẹn sâu sắc. Khó có được chính là, Lăng Tịch đứa nhỏ này là một người cá tính kiên cường, thân tâm đều khỏe mạnh, trọng tình trọng nghĩa, lòng hiếu thảo và nỗ lực với phụ thân khiến cho người ta cảm động. Thỉnh cầu mọi người sau này nhất thiết phải đối xử tử tế với nó. Trong chuyện làm ăn trước đây nếu tôi có chỗ đắc tội với mọi người, vẫn xin mọi người hãy khoan hồng độ lượng, đứa nhỏ Lăng Tịch này cái gì cũng không biết, hoàn toàn là vô tội, mọi người đừng nên trút giận sang nó thì mới tốt.”

Những lời nói của Hứa Bảo Sơn, càng khiến cho tôi nước mắt rơi đầy.

“Hứa tiên sinh, xin anh yên tâm, Lăng Tịch về sau chính là con gái của tôi. Lăng Tịch, nhanh đừng khóc nữa, trang điểm trôi mắt rồi.”

Giang Triết Tín kéo tôi lại: “Ngoan, đừng khóc, đi sửa lại trang điểm nào.” Cứng rắn kéo tôi ra khỏi phòng khách nhỏ, từ hành lang dài đi vài bước, quẹo vào phòng rửa mặt liền kề ở cuối sảnh yến tiệc cực to lớn.

Giang Triết Tín đứng ngay phía sau tôi, không chớp không nháy nhìn tôi lấy phần lần nữa dặm lại trên mặt, đôi mắt thâm trầm mà phức tạp.

Khi vẽ lại môi tay tôi có hơi run run, che giấu nói: “Anh không cần theo tôi, khách đều đã đến rồi chứ? Anh không cần ra ngoài nghênh đón sao?”

Hắn một lời không ra khỏi cổ họng, vẫn như cũ dùng cái kiểu ánh mắt khiến cho người ta tâm lý hoảng sợ khóa chặt khảo sát tôi, cho đến khi tôi một lần nữa đã gọn gàng xinh đẹp quyến rũ.

Tôi khoát tay hắn ra khỏi phòng rửa mặt, đến cuối hành lang dài hắn dừng lại: “Cô quay lại phòng khách nhỏ đi, tôi ra phía trước nhìn xem. Chờ gần đến thời gian rồi tôi tới đón các người.”

Tôi cười cười, buông cánh tay hắn ra.

Cửa sau chính sảnh mở ra một nửa, bên trong ồn ào tiếng hoan hô, trò truyện, cười nói rõ ràng truyền đến, nói vậy khách nhân đều đến không sai biệt lắm.

Lúc Giang Triết Tín tiếp tục nhìn chăm chú, tôi xoay thân đi đến phòng khách nhỏ.

“Triết Tín, chúc mừng chúc mừng.”

Tôi bỗng nhiên kinh hãi, cùng Giang Triết Tín đồng thời quay đầu, Trình Bá Văn đứng ở nơi đó, bình tĩnh nhìn chúng tôi, trên mặt không có một chút ý cười.

37. Chương 37: Vật Hi Sinh

Tôi kinh hồn khiếp vía, tại làm sao sự việc cứ một chuyện lại tiếp một chuyện, tôi sắp không chịu nổi nữa. Tôi quay đầu muốn bước đi.

“Cám ơn. Lăng Tịch này,” Cổ tình ở phía sau, Giang Triết Tín lại kêu tôi dừng lại, “Bá Văn chúc phúc cho chúng ta.”

Tôi chỉ đành dừng bước, không biểu tình mà quay trở về, nhìn Trình Bá Văn không nói gì.

Trình Bá Văn cũng vẫn luôn nhìn tôi, “Hứa tiểu thư hôm nay thật sự là xinh đẹp, quả nhiên danh toàn xứng giai nhân(1), xem ra nhận được nhiều yêu thương a.” Ngự khí và biểu cảm của anh ta giống nhau, đều gây căng thẳng.

(1) Danh toàn xứng giai nhân: Đá kim cương nổi tiếng thì xứng đáng với người phụ nữ xinh đẹp

Tôi lạnh lùng nói: “Không sai. Giang gia đối xử với tôi như là con ruột của họ, nhưng mà chuyện này với anh đâu liên quan gì? A...” Bất ngờ, bàn tay Giang Triết Tín đang ôm lấy bên hông thắt lưng tôi, thật mạnh nhéo một phen, lúc này khiến tôi kêu rên ra tiếng, sắc mặt đại biến, khom hạ thắt lưng, uốn cong người lại.

Giang Triết Tín động tác không hề dừng lại, tiếp tục nặng nề chông chất nhéo mạnh tôi thêm một lúc, tôi suýt chút nữa ngã ngửa trên mặt đất. Thời khắc mấu chốt, Trình Bá Văn chìa tay đỡ lấy tôi, động tác Giang Triết Tín anh ta nhìn thấy rất rõ ràng, cất cao giọng âm thanh cả giận nói: “Anh làm gì vậy?” May mắn trong tiền sảnh ồn ào, vẫn không gây chú ý đến mọi người.

Không đợi tôi đứng vững, Giang Triết Tín đã lôi tôi trở lại trong lòng hắn, một lần nữa choàng qua ôm lấy eo tôi.

Đối với Trình Bá Văn chất vấn, Giang Triết Tín không chút nào để ý tới, trái lại trách cứ tôi: “Lăng Tịch, sao em lại đối với Bá Văn không lễ phép như vậy? Bình thường tôi dạy dỗ em thế nào? Mau chóng nhận lỗi với Bá Văn đi.” Ngự khí âm lãnh, lại tiếp tục không nặng không nhẹ nhéo tôi một lúc.

Tôi còn đau đến nói không ra lời, một lúc sau mới cảm thấy hít thở thông được, nhin đau mà nói: “Thực xin lỗi, Trình tiên sinh.”

Trình Bá Văn vừa sợ vừa giận: “Giang Triết Tín, anh.....”

Giang Triết Tín vẫn như cũ khẩu khí nghiêm khắc răn dạy tôi, quả quyết cắt ngang Trình Bá Văn nói câu kế tiếp: “Hôm nay em cố ý làm tôi mất mặt có phải không? Để xem buổi tối tôi trừng phạt em thế nào. Bá Văn có ý tốt đến chúc mừng chúng ta, em lại ngay cả cái mặt cười cũng không cho người ta, còn ra miệng chông đối! Em muốn làm gì? Có phải em cố ý làm xấu mặt mũi của Giang gia không?”

“Không, không phải,” Tôi sợ hãi lại ra tay nhéo tôi nữa, vội nhanh chóng mở miệng, dứt quãng nói: “Em... em chỉ nổi giận bọn họ thế nhưng đoạt đi chuyện làm ăn của nhà ta thôi.”

Trình Bá Văn vẻ mặt kinh ngạc, không dám tin nhìn tôi.

Giang Triết Tín ha ha cười, siết mạnh cánh tay, ép chặt tôi vào lòng, “Bá Văn, để anh chê cười rồi. Lăng Tịch chính là lòng dạ hẹp hòi.” Ngược lại lại thay vào thần sắc nghiêm khắc nói với tôi: “Em thì hiểu biết cái gì, trên thương trường như chiến trường, ai có bản lĩnh thì người đó thắng. Chung quy là tiểu môn tiểu hộ, thật sự không phóng khoáng chút nào, xuất hiện làm mất mặt xấu hổ.” Một câu hai ý, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, tin chắc Trình Bá Văn cũng sớm nghe hiểu ra rồi.

Tôi cúi đầu thu mắt, không dám lại nhìn Trình Bá Văn, tim như bị đao cắt. Tôi biết, tôi làm tổn thương anh ấy. Hãy chết tâm với em đi, không cần lại lãng phí tinh lực tạo ra phiền toái với Giang gia nữa. Không bao lâu nữa, chờ em lấy được cổ phần công ty, khi đó anh muốn đối phó Giang thị như thế nào còn không giống như lấy vật trong túi, hiện tại, sao phải tổn công tổn sức tốn thời gian làm gì, em sẽ rất lo cho anh.

Tha thứ cho em đối với anh như vậy, em cũng là bất đắc dĩ, nhất định phải đóng kịch, bây giờ Giang Triết Tín chỉ nghĩ ngờ, thật ra vẫn chưa biết em là ‘em gái’ của Trình Bá Văn anh, điểm em lo lắng nhất chính là

nó. Cổ tình anh còn luôn nhắm vào Giang gia, luôn không biết khống chế cảm xúc của mình, anh như vậy sẽ mang đến cho em biết bao phiền toái?

Cũng may, còn có một Hứa Bảo Sơn biết tình cảnh của em, lần lượt thay em tách bạch các mối quan hệ, một mặt khẳng định chắc chắn em là con gái ông, như vậy lúc này đây em chỉ có thể mượn cơ hội bỏ qua lập trường bản thân, em và người Trình gia của anh không có liên quan gì, đối với mọi người càng không có cảm tình tốt, em đã biến chính mình trở thành người của Giang gia rồi.

Không khí áp lực làm người ta hít thở không thông, bỗng nhiên tôi thực sợ hãi bọn họ sẽ bắt đầu động thủ.

“Triết Tín, sao các con đều ở cả đây vậy? Bá Văn, con đến rồi à?” Thời khắc mấu chốt, Giang Hoa từ sảnh trước đi ra, “Lăng Tịch, cháu đi mời cha cháu và bác gái lại đây khách đã đến gần đủ rồi.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, vội gật đầu, vùng thoát khỏi tay Giang Triết Tín nhanh chóng bước đi.

“Bác Giang, chúc mừng bác.” Tôi mơ hồ nghe được giọng nói Trình Bá Văn, một nỗi đau tan nát cõi lòng.

Toàn bộ nghi thức đính hôn kế tiếp, tôi đều không yên lòng tập trung. Vẫn giữ nguyên một nụ cười hạnh phúc, hoàn toàn dựa theo MC an bài, từng bước kiên trì tiếp tục, cũng không phải việc khó khăn gì. Cho đến bữa tiệc buffet sau đó, tôi lại hoàn toàn theo Giang Triết Tín cứ đi tới đi lui khắp cả đại sảnh, ngoại trừ Nghiêm Đồng và Trầm Tùng Lực là tôi có quen biết, thời gian còn lại tất cả đều cùng những người xa lạ không liên quan gì nâng ly chạm cốc, nghe những người chẳng dính dáng tới nói những chủ đề bản thân chẳng hứng thú.

Cả buổi tối không khí vô cùng sôi nổi và xa hoa, nhưng mà tôi từ đầu đến cuối lại giống như bị mộng du, không dung nhập vào được, ngược lại cảm thấy hết thấy đều cách mình thật xa xôi. Cuối cùng chịu đựng đến khi yến hội kết thúc, tôi chỉ nhớ rõ hai chuyện: thật mệt mỏi; còn có, tôi không hề nhìn thấy bóng dáng của Trình Bá Văn, toàn hội trường chỉ có Trình Quan Bác, ông ta chúc phúc cho chúng tôi, trong mắt tất cả đều là khen ngợi.

Đưa Hứa Bảo Sơn đẩy đến cửa, tôi không buông, Giang Triết Tín cười: “Bây giờ đã là bộ dạng này rồi, tương lai cho bác Hứa ra nước ngoài tịnh dưỡng, em lại nên làm thế nào đây?”

Hứa Bảo Sơn chỉ nhìn tôi nói: “Cha thế nào cũng không sao hết, mấu chốt là con phải sống thật tốt.” Sau đó quay nhìn về Giang phu nhân, “Lăng Tịch xin nhờ cả vào chị.” Từ đầu đến cuối, cũng chưa từng để ý tới Giang Hoa và Giang Triết Tín, có lẽ, trước mắt ông chỉ nguyện tin tưởng vào một mình Giang phu nhân mà thôi.

Nhìn Hứa Bảo Sơn được người nâng lên xe, ô tô càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong bóng đêm. Tôi vẫn đang ngây ngốc đứng trước cửa, thật lâu cũng không muốn quay vào.

Giang Triết Tín kéo tôi: “Đi rồi, trở về.”

Tôi chỉ không muốn động, tôi rất khó chịu, không chỉ vì Hứa Bảo Sơn, càng là vì một người khác nữa.

Giang phu nhân cũng khuyên: “Lăng Tịch, chúng ta vào đi thôi, thời gian đã khuya, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tôi chỉ đành xoay người, bị Giang Triết Tín kéo vào nhà.

Giang Triết Tín bị Giang Hoa gọi vào thư phòng, tôi và Giang phu nhân cùng nhau chúc ngủ ngon, dự định ai về phòng nấy.

Giang phu nhân bảo: “Lăng Tịch, có vui không? Bác thấy cả buổi tối cháu chưa ăn gì cả, lúc này có đói bụng không?”

Tôi lắc đầu, có chút ngại ngùng: “Cháu thực sự vui lắm, tựa như nằm mơ vậy. Cháu....thật khản trương, chỉ sợ bản thân thất thố xảy ra chuyện.”

Giang phu nhân cười: “Cháu làm tốt lắm. Vô cùng khéo léo và hoàn mỹ, tất cả mọi người đều bị mê hoặc. Chắc là mệt mỏi rồi? Mau về ngủ đi.”

“Bác cũng nên nghỉ ngơi sớm ạ. Chúc bác ngủ ngon, bác Giang.” Tôi là thật sự mệt mỏi, nhưng tôi biết, tôi vẫn còn chưa được ngủ.

Chậm rãi thoải mái pha một bồn nước ấm tắm, suýt chút nữa đã ngủ quên luôn trong bồn tắm lớn, nhưng trong lòng tôi luôn suy nghĩ về chuyện đó, cuối cùng bị giật mình một cái tỉnh dậy, xốc lại tinh thần một lần nữa

Thời điểm Giang Triết Tín đẩy cửa bước vào, tôi đang ngồi ở chiếc bàn tròn chờ hắn.

Hiển nhiên hắn cũng không dự đoán được, dừng một chút, bình thần rồi một cái ghé máy khác đến ngồi xuống, vô hình trung mang lại cảm giác áp bách cường đại, lời nói đầy giọng mỉa mai chất vấn: “Lại có chuyện muốn nói với tôi?”

Tôi lắc đầu, thực vô tội nói: “Không có. Tôi chỉ đang chờ anh..... trừng phạt tôi.”

Hắn ngẩn ra, khóe môi cong lên một nụ cười quỷ quái: “Ồ! Trở nên thông minh rồi nhỉ? Lá gan cũng biến lớn ra?” Nói xong, cả thân mình rướn lên phía trước nhìn gần sát bên tôi dò xét.

Tôi theo bản năng ngửa người ra sau dựa sát vào lưng ghế, một lần nữa cố kéo giãn không gian một chút để có thể thở, tránh tầm mắt hắn đi, nghiêng mặt lướt qua bắt lước nói: “Là buổi tối chính miệng anh nói, tôi biết anh nói là làm, cũng sẽ không nường tay với tôi. Tôi không có lá gan chống đối anh, tôi đã luôn rất sợ anh.”

“Không làm chuyện trái lương tâm, cô hà tất phải sợ tôi.” Giọng đầy mỉa mai hắn lên tiếng nói.

Tôi cười khổ, không hề kiềm chế nhìn thẳng vào đôi con ngươi đen tối của hắn, “Xác thực tôi chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm, ngược lại càng lúc tôi càng cảm thấy bản thân là một vật hi sinh chịu tội thay. Tôi sợ là không ai cho tôi cơ hội giải thích, sợ rằng dù có giải thích cũng không có ai chịu tin tưởng tôi. Tôi sợ anh là bởi anh mượn tôi để trút giận của bản thân, với cả những thủ đoạn tra tấn tôi không hề có đạo lý của anh.”

“Cô uống say rồi sao? Hôm nay nói nhiều như vậy?” Hắn đưa tay kiềm chế cằm tôi, nâng mặt tôi hướng về phía ngọn đèn.

“Không phải, tôi chỉ muốn đến sau này sẽ cùng anh sống chung một đời, vẫn phải chịu đựng không biết lúc nào anh sẽ bộc phát, mà lại không rõ lý do tức giận lên, tôi liền cảm thấy sợ hãi và thống khổ.” Tôi hơi hơi nhắm mắt lại, ánh sáng đèn mạnh mẽ đâm vào làm tôi chảy nước mắt.

“Không cần giả vờ vô tội, cô dám nói cô gả vào Giang gia không một chút ý đồ nào?” Hắn bóp đau cằm tôi.

Tôi cố gắng mở to mắt, nhìn chằm chằm vào hắn, hết sức khẳng định nói: “Không có. Tôi đã nói rồi, tôi đối với anh và gia đình anh không có chút hứng thú nào, nếu anh đồng ý chịu dỡ bỏ quan hệ của chúng ta, tôi sẽ thực cảm kích.” Nhân tiện, cảm ơn anh rất cực chính mồm hỏi ra đến đây, cho tôi một cơ hội mở miệng.

Hắn chăm chú nhìn khuôn mặt tôi: “Tốt nhất là không có. Nếu không cô sẽ chết rất thảm. Nhưng mà, tôi sẽ không dỡ bỏ quan hệ chúng ta, bởi vì tôi chơi đùa cô còn chưa có đủ.”

“Tại sao chứ? Anh rốt cuộc muốn đạt được cái gì? Hay muốn chứng minh cái gì?” Tôi có chút kích động đứng lên.

“Thật sự muốn biết?” Hắn lộ ra biểu tình đùa cợt, “Tôi chỉ muốn nhìn một chút ngoại trừ Hứa Bảo Sơn, trên thế gian này sẽ còn có ai để ý đến cô, đau lòng vì cô.”

“Vớ vẩn!” Tôi gầm lên, dùng sức muốn giãy bần tay hắn ra, “Anh quả thực là một kẻ vọng tưởng, chỉ bởi vì lý do này mà anh tra tấn tôi? Anh tuyệt đối là một tên điên loạn!”

Bàn tay hắn càng thêm ra sức, chính là không muốn tôi xoay mặt đi, hung tợn nhìn tôi: “Không sai, quả thật tôi là một tên điên, đáng tiếc còn chưa đủ điên hoàn toàn. Lẽ ra từ sớm tôi cần phải ném cô vào trong đám người biến thái đói khát, để cho bọn chúng cưỡng hiếp cô, tra tấn cô, hoàn toàn hủy diệt cô. Cũng tránh để tôi đỡ phải tự mình cố mà động thủ, ghê tởm muốn chết.”

“Anh.....”, tôi trực tiếp lấy tay cào lên mặt hắn, cuối cùng đã không thể nhẫn nại được với kẻ độc ác vô sỉ như vậy nổi.

“Không muốn tôi vặn trật khớp cánh tay cô thì cứ xử thành thật một chút.” Hấn dễ dàng chặn đứng cổ tay tôi, một cơn đau khủng khiếp.

“Tôi không muốn kết hôn với anh, tôi muốn rời khỏi nơi này, anh không phải người.” Tôi trừng mắt nhìn hấn, phía sau lưng đều là mồ hôi.

“Muốn hận thì hãy hận cha của cô, hấn rõ ràng biết hết tất cả, cũng không chịu nói với cô chân tướng, hấn cho rằng làm như vậy thì cô được coi như vô tội sao? Tôi sẽ buông tha cho cô sao? Hấn mới là đồ vọng tưởng!”

“Anh nói xằng bậy, tôi muốn gặp ông ấy, ngày mai tôi phải đi hỏi cho rõ ràng.” Chẳng lẽ Hứa Bảo Sơn thật sự biết cái gì mà cố ý giấu diếm tôi? Là trong lòng ông có nỗi khổ hay căn bản chính là ý tứ của Trình Quan Bác?

“Muộn mất rồi, tôi sẽ không để cho cô gặp lại hấn.” Về giận dữ của Giang Triết Tín biến mất, ngược lại giương lên một nụ cười tà ác, “Còn nữa, việc kết hôn của chúng ta đã định rồi. Khó có thể tìm được nơi trút giận hợp lòng hợp ý tôi như vậy, vừa nắm gọn trong lòng bàn tay lại có thể yên lòng yên dạ.”

Hấn đứng dậy lôi cổ tay tôi kéo đến giường đẩy tôi ngã xuống, sau đó bắt đầu cởi dây thắt lưng ra.

38. Chương 38: Chương 34

39. Chương 39: Chương 34.2

40. Chương 40: Chương 35

Mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt từ mặt tôi chảy xuống, thấm vào tờ giấy trắng trước mắt, những chữ viết theo đó mờ dần rồi trở thành một đốm màu đen mơ hồ.

Bàn tay cầm bút nắm chặt rồi lại nắm chặt, đau đớn từ bả vai tràn lan thẳng đến tận ngón tay, chữ viết bị biến dạng méo mó dữ tợn.

Cái gì đó hơi mơ hồ, hỗn loạn nhảy múa trên giấy đang dần dần trở nên rõ ràng.

Lúc tôi đang ngủ gật mình tỉnh lại, Giang Triết Tín dùng ánh mắt tràn ngập đau đớn mà nhìn tôi.

Bà Hạ nói với Giang phu nhân, dáng vẻ thanh tú của đứa trẻ này có vài phần giống với thần thái của bà năm đó, nếu người nào không biết, khẳng định thực sự tưởng hai người là mẹ con ruột thịt, nghĩ rằng con gái bà đã tìm được trở về.

Giang Triết Tín giận dữ bóp nát cái ly.

Giang phu nhân nói, chỉ trách lúc ấy sức khỏe tôi quá yếu, vẫn đều do Triết Tín chăm em gái, dẫn theo cô bé, anh em chúng nó tình cảm vượt xa bình thường. Tiểu Duyệt vừa mất tích, có thể đoán biết được tâm lý áy náy đau đớn của Triết Tín.

Tiểu Phượng nói, khắp đây trên tờ giấy thiếu gia đều viết ‘Hứa Lăng Tịch’ đó không phải là tên của tiểu thư hay sao?..... Trên giấy hình như còn có hai chữ ‘Muội muội’ nữa.

Tiểu Phượng nói, ai nhắc tới tiểu thư, thiếu gia sẽ thương tổn chính mình, nhưng tuyệt đối sẽ không đánh người. Người nhà họ Giang đều rất giáo dưỡn.

Giang Triết Tín lấy tôi ra trút cơn giận dữ, cảm tức máng tôi, im miệng! Cô không xứng nhắc đến em ấy! Cô không xứng! Cô không xứng!

Giang Triết Tín nói, em ấy đã xảy ra chuyện gì? Chính là so với thủ đoạn tôi tra tấn cô càng tàn khốc trăm lần.

Giang Triết Tín nói, cô không biết có rất nhiều sai lầm là không thể bù đắp lại sao? Tỷ như sinh mệnh một đứa trẻ, rõ ràng là một sinh mệnh tươi trẻ tràn đầy sức sống như vậy?

Giang Triết Tín nói, nếu lấy mũi dùi sắt đốt nóng đâm vào thì sao? Cô vẫn sẽ cảm thấy này giờ là đau đớn à? Tôi thực hận không thể cho cô cũng ném thử cái loại tư vị này.

Giang Triết Tín nói, muốn hận thì hãy hận cha cô đi, hẳn rõ ràng biết hết tất cả, cũng không chịu nói cho cô biết chân tướng, hẳn cho rằng như vậy thì cô được xem như là vô tội sao? Tôi sẽ buông tha cho cô sao?

Giang Triết Tín nói, tôi sẽ mãi mãi không bao giờ ghen với Trình Bá Văn. Tôi dám đánh cược, các người tuyệt đối không có khả năng ở bên nhau, vĩnh viễn không có khả năng.

Giang Triết Tín nói, lần sau cô đừng ngại nói cho hắn biết, tôi vẫn luôn ngược đãi cô, sao hả? Tôi muốn cô nói cho hắn, tôi thích tra tấn ngược đãi cô, có hiểu không?

Giang Triết Tín nói, tôi chỉ muốn thử xem ngoại trừ Hứa Bảo Sơn ra, trên thế giới này còn có ai sẽ chú ý đến cô, đau lòng vì cô.

Ngồi bết đột nhiên bẻ gãy, tôi lấy tay đập lên mặt bàn, cánh tay đau đớn run lên. Tôi há miệng thở dốc, trái tim thỉnh thoảng đập mạnh.

Nhìn hết cả tờ giấy những cái tên quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, nhìn những đường cong và mũi tên giảng khắp nơi, đáp án dường như đã được vén lên rõ ràng. Trái tim tôi đột nhiên bứt thít chặt thành một khối, sự ớn lạnh vô hạn từ đáy lòng khuếch tán đến khắp hết tay chân.

Tất cả mọi bí ẩn đều chỉ hướng về một phương, em gái Giang Triết Tín có khả năng đã chịu bất hạnh đau đớn thâm trầm, Giang Triết Tín đang trả thù cho em gái hắn, nhưng mà hắn lại nhận định Trình gia là hung thủ, hơn nữa lấy ý tưởng ‘dĩ kỳ nhân chi đạo’(1) đánh trả để cho đối phương biết mặt.

(1) Dĩ kỳ nhân chi đạo hoàn trị kỳ nhân chi thân: Dùng phương pháp của người ấy để trị lại người đó

Giang Triết Tín từ lâu đã biết tôi là ‘em gái’ của Trình Bá Văn, hẳn nói hẳn sẽ không ghen tuông, hẳn xác định Bá Văn và tôi vĩnh viễn không có khả năng bên nhau, bởi vì hắn biết giữa hai anh em là không có khả năng yêu nhau; Hắn muốn tôi nói cho Trình Bá Văn biết, hẳn thích ngược đãi tôi, hơn nữa không ngần ngại ra tay tàn nhẫn với tôi trước mặt Bá Văn, hẳn nói hẳn muốn biết ngoại trừ Hứa Bảo Sơn còn có ai quan tâm tôi, hẳn ám chỉ chính là Trình Bá Văn chẳng.

Tôi cứng ngắt cắn môi, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống. Tôi không tin sẽ có người có thể xuống tay ác hiểm như vậy đối với một đứa trẻ còn nhỏ tuổi thế, lại càng không tin tưởng, chuyện như vậy sẽ có liên hệ đến cha nuôi và Trình Bá Văn. Bằng không, bọn họ sao lại không ý thức được động cơ Giang Triết Tín quật ba thước đất tìm tôi trở về cho bằng được, sao còn cho rằng tôi có thể thừa cơ hội này lấy được cổ phần mà lại thiết kế ván cờ này? Chẳng lẽ.....

Không, không có khả năng. Tôi vỗ trán thống khổ rên rỉ, đầu đau muốn nứt ra, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Hứa Bảo Sơn, tôi nhất định phải gặp được Hứa Bảo Sơn, Giang Triết Tín từng nói, ông biết rõ ràng biết chân tướng, cũng không chịu nói cho tôi biết. Không, tôi không tin ông là loại người này, tôi chỉ muốn nghe chính miệng ông nói, những chuyện này không phải là sự thật, tất cả đều là Giang Triết Tín giả tưởng. Đúng, Giang Triết Tín chắc chắn là vì quá mức áy náy tội lỗi và lo lắng cho em gái làm cho tâm lý hắn biến thái, bị mắc chứng hoang tưởng, nghĩ rằng có người sẽ giết hại em gái hắn như vậy. Mà Trình gia trên phương diện làm ăn vẫn thường hay xung đột với bọn họ, cho nên, hẳn tự nhiên biến Trình Bá Văn thành kẻ thù tưởng tượng.

Tôi đứng lên, cầm tờ giấy trong tay xé nát, vào phòng tắm ném xuống bồn cầu gạt cần thoát nước.

Tôi chộp lấy ví da vội vàng xuống lầu, ở phòng khách đâm sầm vào phải Tiểu Phượng, “Hứa tiểu thư, chị muốn đi ra ngoài?”

Tôi lung tung gạt đầu, lướt qua cô ấy đi ra phía ngoài.

“Có cần báo cho phòng lái xe chuẩn bị xe cho chị không?” Tiểu Phượng ở phía sau hỏi han.

“Không cần. Tôi tùy tiện đi bộ một chút.”

Trong hoa viên ba, bốn công nhân đang chăm sóc bãi cỏ. Tôi vội vàng chạy xuyên qua, vượt khỏi tòa nhà chính của Giang gia phía trước chính là cửa lớn sân nhà.

Tôi chạy tới cửa chính, gần như có thể chạm vào nắm cửa sắt nặng nề. Trong phòng gần cổng đi ra hai người đàn ông mặc thường phục, “Hứa tiểu thư muốn ra ngoài?”

Tôi nhắm mắt làm ngơ, tiến lên đẩy cửa, thế nhưng không nhúc nhích chút nào! Hai người đàn ông đã nghiêng người chen lên đến, che trước mặt tôi, bắt tôi lùi về sau hai bước, kéo dài khoảng cách ra.

“Hứa tiểu thư không thể đi ra.” Thái độ cung kính có lễ, cũng là chân thật đáng tin.

Tôi lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Hứa tiểu thư cần cái gì, xin cứ giao phó chúng tôi, chúng tôi làm cho cô. Mời Hứa tiểu thư nên trở về phòng đi.” Một người khác nói.

Tôi nổi giận cắn răng: “Thân phận tôi là tù phạm à? Tôi không thể đi ra ngoài?”

“Hứa tiểu thư là khách quý, thiếu gia phân phó chúng tôi phải bảo vệ tiểu thư thật tốt. Hiện tại bên ngoài không yên ổn, vẫn nên chờ thiếu gia trở về hoặc là có thời gian rảnh tự mình cùng tiểu thư ra ngoài đi ạ.” Người nói chuyện bày ra tư thế xin mời.

“Giang phu nhân khi nào thì trở về, tôi đang chờ bà.” Tôi ngược lại muốn xem thử trước mặt Giang phu nhân, các người còn có thể cáo mượn oai hùm như vậy không.

“Nếu Hứa tiểu thư quả thật có việc gấp, chúng tôi có thể xin chỉ thị của thiếu gia.” Nói xong đã lấy di động từ trong túi ra, bắt đầu bấm số điện thoại.

Tôi cắn răng lại cắn răng, cắn phẫn mà xoay người đi trở về.

Trở lại phòng khách, suy sụp ngồi vào ghế sofa, Tiểu Phượng từ trên lầu chạy xuống, “Tiểu thư tại sao nhanh như vậy đã trở lại ạ? Em mang trà đến cho chị.”

Tôi kéo ra vẻ mặt tươi cười, từ chối cho ý kiến, tầm mắt dừng ở điện thoại trên bàn trà.

“Alô, xin chào. Xin giúp tôi tra một chút số điện thoại của ‘Viện an dưỡng Tôn Tước’.”

” Alô, xin chào. Xin giúp tôi nối máy với phòng 418 của ông Hứa Bảo Sơn. Không ở đó? Đi đâu rồi ạ? Đã xuất viện rồi ư? Sao có thể được? Hôm qua ông ấy còn ở đó mà. Sáng hôm nay? À, tôi hiểu rồi, cảm ơn.”

Tiểu Phượng cầm ly trà đặt tới trước mặt tôi, cẩn thận hỏi: “Hứa tiểu thư, chị có khỏe không?”

Tôi cười khổ: “Chị không sao.” Tôi là đứa ngu dại lớn nhất trên đời này.

41. Chương 41: Chương 36

Làn khói nóng nhỏ bé trên ly trà dần dần biến mất, miệng nuốt vào ngụm trà lạnh, chua sót không chịu nổi, hệt như bị ai đau khổ trong lòng tôi.

Tiểu Phượng vẫn ngồi cùng tôi, cẩn thận nhìn sắc mặt tôi, cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Tôi có đáng sợ như thế sao? Tôi còn có tư cách khiến cho người khác sợ sao? Ở nơi này người lẽ ra phải được cẩn thận giúp đỡ không phải là tôi hay sao?

Là Giang Triết Tín méo mó gây hiểu lầm, hay là cha nuôi tôi một tiền hạ tam điều, tôi cần dành thể diện mới có khả năng làm rõ ràng. Bây giờ tôi không cách nào phán đoán nổi, cũng không có thể lại tin bất kỳ người nào trong bọn họ. Tôi không cam lòng bản thân chẳng hiểu rõ gì cả liền bị kéo vào trong nợ máu, thậm chí căn bản không rõ nguyên do đã bị đối phương xem như là đối tượng báo thù mà tàn sát. Hiện tại mới tỉnh ngộ, chân tướng phơi bày phía trước, nếu có một ngày thật sự chết thảm trong tay kẻ kia, quả thực tôi có thể so sánh với cổ nhân Đậu Nga(1) rồi.

(1) Đậu Nga: là nhân vật trong vở kịch “Đậu Nga oan” của Quan Hán Khanh (1229 - 1307). Nội dung nói về nàng Đậu Nga con ông đồ nghèo Đậu Thiên Chương, lên năm tuổi đã mồ côi mẹ, bảy tuổi đi làm dâu nuôi cho bà góa họ Thái để cha vào kinh đi thi. Sau nàng lấy con bà Thái nhưng chẳng may chồng chết sớm, nàng thủ tiết thờ chồng nuôi mẹ. Trong vùng có bố con nhà Trương Lư ép buộc mẹ con bà Thái phải lấy chúng. Bằng mọi thủ đoạn chúng hãm hại mẹ con bà Thái nhưng không thành, Trương Lư kiện lên quan huyện. Thương mẹ chồng đau yếu, Đậu Nga bị bức cung phải nhận tội đánh thuốc độc giết cha Trương Lư mà trong thực chất lại do chính Lư bày đặt. Quan huyện Đào Ngột hồ đồ đã cho lính đánh đập và cho xử chém Đậu Nga. Trước khi chết, nàng than oan và ước ba điều: khi chém máu nàng không rơi xuống mà phun lên tấm lụa trắng treo ở cột cờ; bầu trời sẽ sa tuyết phủ lên thi hài nàng, mặc dù đang là giữa mùa Hè; và đất Sở quê nàng sẽ chịu đại hạn ba năm. Từ “oan Đậu Nga” chỉ sự vô tội và oan ức không kể siết của một người không làm mà phải chịu tội. - Theo bachkhoatrithuc

Không, tôi tuyệt đối không làm ma quỷ oan ức.

Lay động một chút cơ thể cứng ngắc, chậm rãi nhìn về phía Tiểu Phượng, tuổi tương đương xấp xỉ nhau, gia đình xuất thân bình thường, nhưng bởi có cha mẹ yêu thương che chở, vô tư hạnh phúc nhiều hơn so với tôi.

“Tiểu thư?” Tiểu Phượng chần chờ gọi tôi.

Tôi có chút hoảng hốt, nhất thời không lên tiếng.

Có người vào phòng khách, Tiểu Phượng kêu: “Mẹ.”

Tôi nhìn theo phương hướng người tới, thật sự là Chu tẩu, trong tay bưng khay đi vào.

Tôi xóc lại tinh thần nhìn chị ấy.

Chu tẩu hơi ngưng ngừng nói: “Hứa tiểu thư, giữa trưa cũng tại tôi nói cần nói vậy, làm hại cô cơm trưa cũng ăn không ngon. Tôi thấy thật có lỗi, nên hầm chút cháo tổ yến, thừa dịp còn nóng cô ăn đi.”

Người cảm thấy thật có lỗi hẳn nên là tôi, lúc ấy tôi nhất thời kích động, trực tiếp muốn bỏ chạy trở về, căn bản không lo nghĩ đến tâm tình Chu tẩu. Tôi vội vàng đứng dậy, kéo ra một gương mặt tươi cười: “Không phải đâu. Làm phiền chị, thật ra không cần tốn công như vậy.”

“Không tốn công. Cô nhanh chóng ăn đi, phu nhân mà về nhất định sẽ hỏi tôi, nếu biết bởi do tôi mà giữa trưa cô ăn uống không tốt, tôi cũng không làm tốt trách nhiệm.”

“Thì nói rằng tôi ăn uống rất tốt là được rồi. Phu nhân sẽ không biết đâu. Chị an tâm.” Thì ra làm người làm ở Giang gia cũng phải để ý, cẩn thận như vậy.

“Hứa tiểu thư mau ăn đi, tôi đi trước đây. Tiểu Phượng, đợi chốc nữa con mang khay trở lại phòng bếp nhé.”

“Chu tẩu,” Tôi gọi là chị ấy đứng lại, “Phu nhân đối với tôi rất tốt. Không biết bình thường bà có sở thích gì, tôi có thể làm chút gì đó cho bà không?”

“Sở thích của phu nhân rất nhiều, thư pháp, hội họa, trồng hoa dưỡng cây cỏ, có khi còn thích tự tay làm mấy món điểm tâm. Cô chỉ cần theo bên cạnh bà ấy, thì bà ấy liền vui vẻ. Phu nhân thích cô nhất mà.” Chu tẩu cười.

“Được. Cảm ơn chị, Chu tẩu.”

Chia lại Tiểu Phượng hơn phân nửa bát, ép buộc cô bé giúp tôi uống sạch sẽ, sau đó tôi tự mình đem mâm, bát trở lại phòng bếp.

“Chu tẩu, hôm nay giang phu nhân chắc sẽ về dùng cơm chiều. Bà thích nhất ăn gì vậy? Chị dạy tôi làm giống như vậy có được không?”

Chu tẩu sững sốt một chút, “Chuyện này....., cứ để tôi làm là được, làm sao để cô xuống bếp được chứ?”

Tôi cười, hơi ngưng ngừng: “Giang phu nhân luôn đối xử với tôi rất tốt. Vì lễ đính hôn chúng tôi lại bận rộn lâu như vậy, tôi rất muốn làm cho bà chút chuyện. Chị dạy tôi như vậy đi, được không?”

“Khó trách phu nhân thích cô, được rồi. Tôi sẽ dạy cô làm món đơn giản nhất, cũng là món phu nhân thích ăn nhất ‘Cải mặn xào măng’. Sáu giờ rưỡi cô lại đây đi.”

Chưa đến sáu giờ rưỡi tôi đã chạy đến phòng bếp. Chu tẩu nói: “Măng xé phải thật giòn mới ăn ngon, sau cùng chính là xào nấu. Đừng nóng vội.”

Tôi gật đầu: “Phu nhân đã trở lại à?”

“Đã trở lại. Còn hỏi tôi về cô nữa, tôi bảo có lẽ cô về phòng nghỉ ngơi từ lâu rồi.”

Nói là dạy cho tôi làm, kỳ thật, vẫn là Chu tẩu tự mình động thủ tất cả, chỉ có miệng nói cho tôi nghe, nói cho tôi biết điểm mấu chốt và kỹ thuật nắm giữ độ lửa. Tôi không công còn chiếm lấy một cái tạp dề, thuận tụy đứng một bên làm ra vẻ cho có nấu.

Cuối cùng Chu tẩu sạch sẽ lưu loát mở nồi múc vào đĩa dọn mâm, sau đó đưa mâm vào tay tôi, “Được rồi, món ăn cô làm cho Giang phu nhân, mang đi thôi. Cần thận đừng để phỏng.” Nghiêm nhiên đem công lao ghi lên trên người tôi. Tôi xấu hổ.

Bưng khay vào nhà ăn, ba ánh mắt thẳng tắp nhìn vào tôi. Giang Hoa và Giang phu nhân ngồi bên cạnh bạn, mà Giang Triết Tín dương như mới vừa đi vào, còn chưa kịp ngồi xuống.

Giang phu nhân kinh ngạc: “Lăng Tịch? Tại sao cháu.....? Chúng tôi còn tưởng cháu vẫn đang nghỉ ngơi trong phòng, Triết Tín còn nói đi gọi cháu nữa đây.”

Tôi tuyệt đối không thể lại cứ nói đồ ăn do chính mình làm, nhất thời nghẹn lời, đành phải cười cười, trước hết bước tới cẩn thận để đồ ra bàn, đặt ở gần bên Giang phu nhân.

Từ đầu đến cuối, một đạo ánh mắt sáng luôn khóa chặt trên người tôi, sau đó hần kéo ghế ra, ngồi xuống.

“Măng xé xào cải mặn? Lăng Tịch.....” Giang phu nhân nhìn tôi, trong ánh mắt lấp lánh chớp động.

“Phu nhân, Hứa tiểu thư nói người luôn đối rất tốt với cô ấy, lại vất vả chuẩn bị lễ đính hôn cho cô ấy, nên một mực bảo tôi dạy cô ấy làm món ăn người thích, tự tay làm cho phu nhân.” Chu tẩu bưng một bát canh sau cùng bước vào, thật triệt để đến nơi đến chốn nói một mạch không dứt, một chút cũng không cho tôi cơ hội xen vào giải thích.

“Lăng Tịch, cảm ơn cháu. Mau ngồi xuống đi.” Giang phu nhân thật sự rất vui vẻ, tôi cũng bị vẻ tươi cười của bà cuốn hút, vô cùng không hiểu cảm thấy kích động, thật sự giống như đây là món ăn chính mình giống nhau vậy.

Tôi đến cạnh Giang Triết Tín ngồi xuống, hần nghiêng ngẫm từ trên xuống đánh giá tôi, tôi cúi đầu mới giật mình thấy, thì ra trên mình còn mặc tạp dề, liền tức khắc cảm thấy xấu hổ muốn dộn thổ vô cùng. Hần nhất định cho rằng tôi thử địa vô ngân (2) rõ ràng có ý bày tỏ công lao tự mình làm đồ ăn.

(2) Thử địa vô ngân: Lạy ông tôi ở bụi này - tự mình tố cáo. Trích từ câu nói “ ” - Nơi này không có 300 lượng bạc. Ngày xưa có 1 người tên Trương Tam thích tự cho là mình thông minh lắm. Anh ta tích góp được 300 lượng bạc trong lòng vô cùng vui sướng nhưng cũng vô cùng khổ sở, anh ta sợ tiền sẽ bị kẻ trộm lấy mất không biết cất giấu vào đâu mới an toàn. Mang theo bên mình thì thật không tiện rất dễ bị kẻ trộm phát giác mà cất vào ngăn kéo cũng cảm thấy không hợp lý cũng rất dễ bị ăn trộm cuồn mát. Anh ta nhắc đồng bạc lên khổ sở nghĩ cả ngày trời, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng nghĩ ra một cách mà anh ta cảm thấy tuyệt vời nhất. Trương Tam nhân lúc đêm xuống, ở sau căn phòng, góc tường nhà đào 1 cái hố, khê kháng chôn đồng bạc xuống đó. Sau khi chôn xong trong lòng anh ta cảm thấy vẫn chưa yên tâm, lo sợ người khác nghi ngờ chỗ này giấu bạc. Anh ta lại suy nghĩ, cuối cùng lại nghĩ ra 1 cách, anh ta về phòng, viết lên trên tờ giấy trắng những chữ rất to “Chỗ này không có 300 lượng bạc”. Sau đó, ra ngoài dán lên tường phía bên cái hố. Anh ta cảm thấy cách này thật là an toàn, liền quay trở về phòng ngủ.

Dáng vẻ không yên của Trương Tam cả ngày hôm nay cứ bồn chồn sớm đã bị người hàng xóm tên Vương Nhị nhận ra, buổi tối lại nghe thấy tiếng đào hố cảm thấy rất chi là kì lạ, liền nhân lúc Trương Tam quay về phòng ngủ, Vương Nhị ra phía sau phòng mượn ánh trăng, đọc được mảnh giấy dán ở trên tường, viết rằng: “Chỗ này không có 300 lượng bạc”. Vương Nhị vỡ lẽ ra, anh ta nhẹ nhàng đào bạc lên rồi lại lấp đồng đất nguyên như cũ. Vương Nhị về đến nhà mình nhìn thấy trước mặt mình là những đồng bạc sáng trắng

cảm thấy vui sướng tốt độ nhưng lại dâng lên 1 nỗi hoảng sợ. Anh ta nghĩ nếu như ngày mai mà Trương Tam phát hiện ra bạc đã bị mất, nghi ngờ mình thì làm thế nào đây? Thế là anh ta trở nên linh hoạt, tự cho mình là thông minh nhắc bút lên viết lên mảnh giấy “Người hàng xóm Vương Nhị không hề lấy trộm” rồi cũng ra góc tường phía bên miệng hố dán lên. Sau này mọi người dùng câu chuyện ” để làm 1 câu thành ngữ để ví những kẻ tự cho mình là thông minh muốn giấu giếm những việc mình đã làm trái lại lại tự lộ chân tướng. Sau đó thành ngữ được rút ngắn là “ ” Thành ngữ để ví những người làm việc ngu muội muốn giấu chuyện nhưng lại bị lộ ra hết. - Theo dantiengtrung.com

Tôi bối rối cởi dây sau lưng, lại không lường trước còng gấp rút càng làm hỏng, kéo sai đầu nút, ngược lại biến nút thông lọng trở thành nút thắt chết.

Dường như mọi người đều đang nhìn tôi cười, trên mặt tôi nóng đỏ lợi hại, đầu như vội vàng cúi thấp đến dưới mặt bàn. Chu tẩu muốn bước đến giúp đỡ, Giang Triết Tín hòa nhã nói: “Để tôi.”

Xoay thân mình tôi lại, giúp tôi cởi bỏ dây sau lưng, thuận thế cầm tạp dề kéo lên, cuộn qua đầu của tôi cởi ra.

Chu tẩu bước đến nhận lấy tạp dề, đi trở về phòng bếp.

“Ăn ngon lắm, Lăng Tịch, cháu vậy mà làm ra cùng một hương vị với Chu tẩu, bác rất thích.” Giang phu nhân nuốt xuống một ngụm, vẻ mặt ngạc nhiên vui vẻ.

Tôi vừa muốn mở miệng nói ra, chính là Chu tẩu làm .

“Lăng Tịch, em cũng ăn đi.” Giang Triết Tín gấp một đĩa thức ăn đặt lên đĩa của tôi.

Tôi bỏ đi ý niệm nói ra trong đầu, cúi đầu ăn. Quả thực cực kỳ ngon miệng, hương vị giòn giòn hợp khẩu vị.

Toàn bộ bữa tối Giang phu nhân so với bình thường đều vui vẻ hứng khởi hơn, Giang Triết Tín cũng một lần lại một lần gấp thức ăn cho tôi.

Tôi từ phòng tắm đi ra, Giang Triết Tín thoải mái nhàn nhã ngồi ở gần bàn tròn, con người âm trầm u ám sâu xa nhìn nghiêng một bên, tập trung suy nghĩ chuyện gì đấy.

Hắn không phải ở thư phòng Giang hoa sao? Tại sao nhanh như vậy đã tới đây. Bước chân của tôi dừng lại, nếu hắn hàng đêm đều đến giày vò tôi, tôi thật không biết mình có chịu đựng nổi đến cái ngày chân tướng được sáng tỏ hay không.

Hắn quay đầu lại, chăm chú nhìn tôi, “Thất thần gì chứ? Lại đây.” Ngữ điệu bình thản, nghe không ra cảm xúc.

Tôi cấn cấn môi, cũng ngồi vào chiếc ghế tre.

“Hôm nay cô muốn ra ngoài.” Ra vẻ hỏi tôi, khẩu khí cũng là kể lại.

“.....Ừ.”

“Đi tìm cha cô.” Lại một câu kể.

“.....”

“Còn gọi điện đến viện an dưỡng.”

Không phải không nghĩ tới điện thoại có khả năng đã bị theo dõi, vậy mà thật đúng là như thế.

“Tôi không tìm được. Anh đưa ông đi?” Tôi nhìn hắn.

“Đêm nay trình diễn không tệ, lại đang suy nghĩ làm cái gì nữa?” Hắn không đáp hỏi lại, xoay mình chuyển đề tài, mâu quang chợt lóe, không còn bộ dáng gì cũng không quan trọng nữa, mà đột nhiên hiển lộ vẻ sắc bén.

Tôi thở dài: “Anh có thể cho rằng tôi chỉ là đang cố ý lấy lòng bác Giang, để lợi dụng bà. A.....” Giang Triết Tín đột nhiên nắm cầm tôi, hung ác nhìn gần tôi.

Ý đồ giãy ra không hiệu quả, tôi chỉ đành phải nhịn đau tiếp tục nói: “Chính là, tôi muốn hỏi anh một câu, bác Giang biết tất cả mọi chuyện sao? Bà ấy có thể nói cho tôi biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ư? Nếu như bà có thể, thì đây là mục đích của tôi.”

Hắn mím môi không nói, hai tròng mắt lộ vẻ tức giận, một lát sau có hơi nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô dám ở trước mặt bà nhắc đến một chữ thử xem.”

“Như vậy, tôi không đề cập tới. Tôi không muốn làm cho bác gái khổ sở, tôi hy vọng bà có thể vui vẻ. Nếu sau này bà mỗi ngày đều vô cùng vui vẻ, anh có thể hay không giảm bớt tra tấn tôi một chút ít?”

Giang Triết Tín sững sốt, khinh thường cười nhạo: “Cô thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm. Cô cho là như vậy chính là chuộc tội, tôi sẽ tha cho cô?”

Tôi cười khổ, thừa dịp hắn không chú ý, đột nhiên giãy ra khỏi bàn tay hắn, sau lưng dựa sát lên lưng ghế, thản nhiên nói: “Cho tới bây giờ tôi không nghĩ đến chuộc tội, bởi vì tôi không biết bản thân vì sao phải chuộc tội, thay ai chuộc tội. Không ai nói cho tôi biết rốt cuộc Hứa gia nhà tôi đã thiếu nợ Giang gia nhà anh cái gì, anh thậm chí còn ngăn cản tôi gặp cha tôi chứng thực. Như vậy làm thế nào tôi tin tưởng lời anh nói, là quả thật có chuyện đó, hay là tự bản thân anh suy đoán, tưởng tượng ra? Anh tra tấn một người chẳng hề hay biết chuyện gì, cứ như vậy mà cảm thấy yên tâm thoải mái, cứ như vậy là giải được hận thù?”

Hắn lại lộ ra vẻ mặt phần hận dữ tợn, trước tiên chồm người tới, đẩy tôi bao phủ dưới thân hình cường tráng của hắn, chậm rãi mở miệng, từng chữ từng chữ lạnh như băng: “Cô cũng biết không hiểu chuyện mà bị tra tấn là rất oan ức, như vậy tôi cho cô biết, có một đứa bé tuổi rất rất nhỏ, lại càng không biết không hiểu bản thân mình vì sao lại bị tàn nhẫn ngược đãi đến chết.”

Hắn nắm tóc tôi, “Đứng lên.”

Da đầu bị vặn kéo đau nhức, tôi bị hắn lôi đi ngã sấp xuống đất.

Hắn từ trên cao nhìn xuống tôi căm tức nói: “Hôm nay vốn nghĩ muốn tha cho cô một phen, cô lại cố tình không biết sống chết. Không bằng chúng ta tiếp tục trò chơi chưa xong ngày hôm qua?”

42. Chương 42: Chương 37

Tôi không hề sợ hãi thật sâu sắc mà nhìn hắn, không biết vì sao, bỗng nhiên lại cảm thấy hắn thực đáng thương. Mất đi em gái, sau đó vì cảm giác tội lỗi mà mất đi lý trí, giống y hệt như một con chó điên cuồng cắn loạn mọi người. Tôi biết ý nghĩ của mình bây giờ thực buồn cười, nhưng mà quả thật đây là lần đầu tiên cảm thấy kẻ khốn nạn là hắn đây ngoại trừ thù hận dị thường ra, vẫn rất đáng tội nghiệp. Tôi vô thức vầy vầy đầu, tôi đây bị làm sao thế này? Chẳng lẽ ở cùng một tên điên hồi lâu bản thân cũng muốn biến thành kẻ điên luôn rồi ư?

Sau vài giây tôi tự mình đứng lên đi đến bên giường ngồi xuống.

Hắn có vẻ như hơi kinh ngạc, nhưng vẻ mặt giận dữ vẫn không hề thay đổi, từng bước từng bước chân mang theo áp lực kinh hãi mà bước tới.

Tôi vội vàng ngay trước lúc hắn muốn động thủ nói: “Tự tôi cởi quần áo, không cần lại xé nữa. Với cả, tôi cam đoan không phản kháng, không cần lại xoay trật khớp cánh tay tôi. Sau này tôi đều sẽ phối hợp với anh, chỉ cần anh cảm thấy như vậy là đúng, làm như thể anh có thể hoàn toàn hết giận.” Trong lúc nói tôi đã mở dây lưng áo choàng tằm, cởi ra ném áo lên trên bên kia giường, nằm thẳng ngửa người xuống giường. Tôi thật sự sợ cánh tay mình sẽ bị tàn phế, nếu tránh không khỏi bị hắn tra tấn, ít nhất, cần phải thử nếu có thể giảm bớt bị thương hại, thì giảm bớt một chút.

Hắn nhất thời không có gì động tác, hình như đang tiêu hóa cử chỉ quái dị và ngôn ngữ khó hiểu của tôi.

Tôi nín thở chờ đợi, tuy rằng không trông cậy vào hắn cứ như vậy mà buông tha tôi, chẳng qua, có thể kéo dài thêm chút xíu thời gian cũng coi như tốt rồi, hy vọng cơn giận của hắn có thể tiêu giảm chút ít. Vừa rồi

thời gian dài ngâm nước ấm không phải một chút tác dụng cũng không có, chẳng những để cho tôi có thời gian suy nghĩ rất nhiều chuyện mà còn khiến cho cảm xúc của tôi cũng hoàn toàn trầm tĩnh lại. Đối một tên côn đồ không thể khống chế được cảm xúc của hắn, có lẽ dĩ vãng tôi chọn lựa cách đối kháng và quật cường tất cả đều không thích hợp, lẽ ra tôi lên phải thử xem xét thay đổi thái độ.

Hắn chỉ nhú mi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, sau đó vẫn như cũ nghiêng răng lạnh nhạt nói: “Tốt lắm, tôi ngược lại muốn xem thử một chút cô sẽ phối hợp với tôi như thế nào, làm sao để khiến tôi vừa lòng.” Nói xong, xoay người đi nhanh mở cửa ra ngoài.

Tôi lẳng lặng chờ, đầu óc xoay chuyển qua vô số ý niệm trong đầu, nếu như lời nói của Tiểu Phượng là thật, nếu lời Trần Trắc nói không phải do lúc tôi hôn mê nghe nhầm, có phải tôi sẽ có lý do trong lòng lưu giữ một chút may mắn và hy vọng xa vời.

Giang Triết Tín rất nhanh đã quay lại, tôi nhìn hộp nhựa quen thuộc trong tay hắn, một chút cũng không lộ ra thần sắc kinh ngạc, chỉ có âm thầm nắm chặt bàn tay, cắn chặt khớp hàm.

Quả nhiên như tất cả uy hiếp hôm qua hắn nói, hắn phần hận đâm kim tiêm chui vào trong da thịt mềm mại nơi hạ thân của tôi, một cơn đau đớn mạnh mẽ đánh úp lại, tôi kéo căng toàn bộ thân thể, đôi môi chỉ một thoáng liền bị cắn sưng lên, nhưng tôi cực lực nhẫn nại không phát ra một chút thanh âm nào, bởi vì tôi không muốn bị hắn bịt miệng, tôi muốn giữ lại để có thể có cơ hội được lên tiếng nói, vẫn còn có công dụng khác.

Giang Triết Tín không hề gấp gáp làm động tác tiếp theo mà chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vẻ mặt của tôi. Mồ hôi lại trên người ứa ra, tôi dồn dập thở hào hển, suy yếu nhìn vào đôi con ngươi của hắn.

Lần đầu tiên nhìn rõ ràng như thế vẻ mặt và ánh mắt của hắn ở thời điểm đang tra tấn tôi, hóa ra tất cả đều không phải như trong tưởng tượng trăm phần trăm vẻ sáng khoái và dữ tợn, mơ hồ bên trong còn có dường như là hỗn hợp cảm xúc phức tạp thống khổ và rối rắm.

Tôi thả lỏng hàm răng, có hơi gian nan nói: “Anh làm như vậy liền thật sự thống khoái sao? Hiện tại, có được niềm vui sướng trả thù vui chăng?”

Ánh mắt Giang Triết Tín hơi lóe chớp lên, sau đó không đợi tôi nói tiếp, tay cầm kim hạ xuống, liên tục đâm vào tôi năm, sáu cây kim.

Tôi uốn cong cơ thể, trong cơn đau đớn bén nhọn, vừa rơi lệ vừa đứt quãng yếu ớt kêu lên: “Mẹ ơi, mẹ ơi..... Cứu con với.....”

Đau đớn thống khổ và nước mắt làm mờ đi tầm mắt tôi, khiến tôi không còn thời gian lại nhìn kỹ thêm vẻ mặt của Giang Triết Tín, tôi chỉ là trong tầm nhìn mơ hồ nhìn thấy bàn tay đang cầm thêm kim tiêm của hắn run rẩy một chút, trái tim tôi cũng đang run nhẹ lên, bởi vì khả năng ít ỏi của một tia hy vọng mỏng manh sắp có.

Tôi cần càng thêm ra sức làm một chút gì đó, dứt khoát nhắm mắt lại quay đầu đi, nhỏ giọng khóc thút thít, không ngừng cố gắng thì thào nói nhỏ không dứt, nhưng cũng phải khiến cho hắn nghe rõ tất cả từng từ từng chữ của tôi: “Mẹ ơi..... Mẹ ơi..... Em muốn mẹ” Không gặp được cha mẹ, nếu chỉ có một mình anh trai suốt ngày ở bên cạnh mình, thân là một cô em gái nhỏ tuổi, phải chăng hẳn là đều cũng sẽ khóc lóc, làm nũng với anh trai mình như thế?

Khác với trước đây, lần này, tôi không hề phản kháng hay giãy dụa chút nào. Tôi chỉ phải làm giống như một cô bé yếu ớt, bất lực. Tôi đang đánh cược phản ứng tiếp theo của hắn, như vậy tôi mới biết được bản thân có hay không khả năng nắm bắt được điểm yếu của hắn.

Một phút, hai phút,..... Ước chừng năm phút đồng hồ trôi qua, trong lúc tôi đang không ngừng khóc thút thít, nức nở nhỏ giọng nói, hạ thân lại là một cơn co rút đau đớn, toàn bộ kim tiêm đều lần lượt bị rút ra.

Tôi nghe thấy âm thanh Giang Triết Tín thu dọn hộp nhựa, sau đó tiếng đóng sầm cửa gây chấn khiến lòng người phát run vang lên.

Tôi tiếp tục ghen ngào một lúc sau nữa, mới dừng âm thanh lại. Hơi có chút không dám tin, cùng với cơn hoảng hốt trong may mắn, chậm rãi ngồi thẳng người dậy, hắn thật sự buông tha tôi, hơn nữa cứ như vật

trực tiếp đóng sầm cửa mà đi.

Tôi ở trên giường trần trọc không ngớt, đầu óc rối loạn như tơ vò(1). Dường như tôi đã chạm được đến điểm yếu của Giang Triết Tín, nhưng hoàn toàn chẳng vui vẻ gì cả, bởi lẽ trực giác nghiêm trọng đã đả kích lên tôi càng làm tôi kinh hãi mãnh liệt, bị người bản thân nhận định là thân thiết nhất vứt bỏ vốn đã thống khổ, nếu hậu quả ẩn giấu đằng sau là sự hủy diệt và thương tổn càng nặng nề thì đó là sự tàn nhẫn cùng cực đến thế nào....

(1) - rối nát như nồi cháo, trong tiếng Việt có rối như tơ vò hoặc rối như canh hẹ chắc nghĩa cũng gần như vậy

Gương mặt của mẹ nuôi và Giang phu nhân thay phiên hiện lên trước mắt tôi, cuối cùng hai người họ hợp lại thành một, khuôn mặt tươi cười ấm áp, giọng nói mềm mại ôn nhu: “Lăng Tịch, xem cái váy này có đẹp không này?.... Lăng Tịch, ném thử xem nào, con chắc chắn sẽ thích đấy.... Lăng Tịch, đừng sợ, mẹ ở ngay đây.....”

Bất thành linh một tiếng sấm chớp thật lớn vang lên, hình ảnh các bà ấy thoáng chốc đã tan biến không còn dấu vết. Tôi đột nhiên bừng tỉnh ngồi dậy, cảm giác cả người ớn lạnh, ngay cả váy ngủ cũng dính hết lên người.

Đã ngủ vào lúc nào? Tôi xoa trán thở dốc. Bên ngoài truyền đến tiếng mưa rơi rả rích tí tách, trong phòng vẫn một mảng âm u như cũ. Tôi lấy đồng hồ, bật đèn đầu giường, thế mà đã sắp bảy giờ sáng rồi.

Tôi ngẩn ngơ một lát, lại không nhớ nổi trong mộng rốt cuộc còn có cái gì nữa, ngược lại, cơn buồn ngủ đã sớm biến mất, dứt khoát đứng dậy đi vào phòng tắm thay quần áo.

Hiếm khi nào đuổi kịp đến cuối bữa sáng, chỉ có đôi vợ chồng Giang Hoa hai người, tôi cố ý không thèm nghĩ đến Giang Triết Tín nữa, hy vọng bọn họ cũng đừng hỏi tôi.

Giang Hoa đã ăn xong, vẫn như cũ ngồi bên cạnh xem báo tin tức buổi sáng, Giang phu nhân buông cái chén trong tay, từ ái nhìn tôi cười, “Sao cháu không ngủ thêm một lát nữa? Chị Chu, nhanh đi hâm nóng cháo lên nào.”

Tôi cũng mỉm cười: “Bác trai, bác gái, chào buổi sáng. Hôm qua cháu ngủ ngon lắm ạ. Không hiểu hôm nay bỗng nhiên sao lại mưa, tiếng sấm kia thực sự dọa người.” Tôi có chút khoa trương làm một động tác run run do bị dọa kinh hãi.

Giang phu nhân ngây ngẩn cả người, ánh mắt mềm mại tựa như dòng nước chảy, khẽ khàng uốn lượn trên gương mặt tôi.

Ngay cả Giang Hoa nghe xong lời tôi nói, lại cũng ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn tôi một cái, sau đó nhìn sang vẻ mặt của Giang phu nhân, xoay tay cầm lấy bàn tay Giang phu nhân đang đặt trên bàn, tựa hồ như đang an ủi bà.

Trong lòng tôi hơi bồn chồn, chắc không nói cái gì sai sót đâu nhỉ. Chỉ có thảo luận một chút về thời tiết bình thường thôi mà, chẳng lẽ còn có cái gì kiêng kỵ nữa?

“Lăng Tịch,.....” Giang phu nhân nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

“Vâng, bác Giang,” Tôi vội vàng đáp lời, thu hồi khuôn mặt tươi cười mà nghiêm túc nhìn bà.

“Tuy rằng hai con chỉ mới đính hôn, nhưng mà bác rất muốn nghe con gọi bác là ‘Mẹ’.”

Tôi ngây ngẩn cả người, hơn nữa tầm nhìn lướt đến góc cửa nhà ăn còn có bóng dáng một người cũng vì câu nói này mà cứng đờ tại chỗ, là Giang Triết Tín.

Giang phu nhân vẫn tràn ngập hy vọng nhìn tôi, tôi rất khó cũng không có lý do cự tuyệt bà, đả kích bà, nhưng mà, cái tên xem tôi như kẻ thù kia, há có thể dễ dàng tha thứ nếu tôi làm như vậy, có thể tưởng tượng được bộ mặt dữ tợn của hắn sau đó, hắn nhất định sẽ nói: Cô không xứng, cô không xứng!

Tôi có chút khó xử, không biết nên mở lời thế nào, đành phải cố sức nuốt nước bọt.

“Em xem em kìa, cứ gấp gấp như vậy. Chung quy em cũng phải cho con bé thời gian thích ứng chứ.” Giang Hoa cười khuyên bảo vợ, nghiêng người liếc mắt nhìn tôi một cái.

“Có lẽ là em hơi sốt ruột, con à, đừng khấn trương. Bác chỉ cảm thấy rất hợp duyên với con, hơn nữa món con làm cho bác ăn hôm qua, cả đêm bác đều suy nghĩ, con thật sự giống hệt như con gái bác, lẽ ra nên gọi bác là ‘Mẹ’.”

“Triết Tín!” Ngay trước khi Giang phu nhân nói xong Giang Hoa vô tình quay đầu thấy được Giang Triết Tín đang đứng đó.

Giang phu nhân cũng lập tức quay lại nhìn, trên mặt có chút lo lắng.

“Cha, mẹ, chào buổi sáng.” Giang Triết Tín trái lại lộ ra gương mặt tươi cười thản nhiên, trấn tĩnh, tiêu sái đến bên cạnh tôi kéo chiếc ghế dựa ngồi xuống, cười nói với tôi: “Sao hôm nay lại dậy sớm như vậy? Mẹ thực sự thích em, đã không chờ kịp bảo em sửa đổi xưng hô rồi. Dù sao sớm hay muộn cũng đều phải sửa, hãy làm cho mẹ vui đi nào.”

Tôi còn có thể nói cái gì, lập tức gật gật đầu, nhìn về phía Giang phu nhân tràn ngập cảm kích mở miệng: “Kỳ thật, cháu từ lâu đã coi bác như mẹ cháu rồi. Chỉ là, chỉ là bao nhiêu năm qua không có gọi ai như vậy, cháu.... cháu... Mẹ.” Rốt cục âm thanh rất nhỏ cũng ra khỏi miệng.

Giang phu nhân rất vui vẻ: “Con ngoan.”

Tôi trên mặt cười, trong lòng lại đang lo lắng, buổi tối lại phải kính cẩn chờ đợi giáo huấn của Giang đại thiếu gia rồi.

43. Chương 43: Chương 38

Dùng xong điểm tâm, tôi và Giang Triết Tín rất có ăn ý hợp diễn tiết mục tiễn chồng đi làm, ở trước cửa chính trong cái ôm cuối cùng, hần ở bên tai tôi đề thấp âm thanh vừa đủ chỉ một người nghe được: “Tự giải quyết cho tốt.” Ngữ khí âm ngoan, vẻ mặt lại ẩn ý đưa tình.

Tôi lạnh nhạt tự nhiên gật đầu, mỉm cười.

Giang phu nhân trong phòng khách chờ tôi, thấy tôi trở về, lập tức vẫy tay để tôi đến ngồi bên cạnh bà.

“Bác Giang..... Mẹ,” Bất ngờ vừa sửa cách xưng hô, thật đúng là không quen.

Giang phu nhân ngược lại tỏ vẻ vui như được ăn mật ngọt, cực kỳ hưởng thụ cách xưng hô ban nãy, ánh mắt bà lóe sáng, lộ ra vẻ mặt mà ở tuổi của bà vốn không nên có, tựa như một đứa bình thường đạt được thỏa mãn cực lớn vậy.

“Lăng Tịch,” bà kéo tay tôi, tha thiết nói: “Con thích vẽ tranh không? Hôm qua mẹ và cha con...” Nói tới đây, bà dường như do dự.

Tôi tự nhiên hiểu được suy nghĩ của bà, vội vàng gật đầu, chủ động nói tiếp câu chuyện, “Lúc nhỏ phụ thân đã từng mời thầy giáo dạy qua một ít, cũng do con hình như không có thiên phú gì cả, vẽ lung tung xấu xí thôi. Ha ha. Hôm qua nghe chị Chu nói, mẹ và cha đi dự triển lãm tranh của một người bạn.”

Giang phu nhân tràn đầy vui mừng, vẻ do dự chỉ đảo qua một chút liền mất tích, càng thêm cao hứng nói: “Phải, mẹ và cha con đến để cổ vũ cho bác Dương, kỳ thật nói cổ vũ cũng không chính xác, tranh của bác Dương con thật sự làm mẹ cảm động. Mỗi lần tham dự triển lãm của ông ấy, thể nào cũng chọn không đủ, hận không thể mua hết toàn bộ tranh kia đấy.”

Tôi cũng lộ ra bộ dáng cảm thấy hứng thú, nói theo: “Ngày hôm qua cũng mua ạ? Đã đưa tới rồi sao?”

“Mua năm bức, sáng nay sẽ đưa lại, chắc sắp tới rồi.” Bà mỉm cười.

“Con nghe mẹ nói như vậy cũng có hơi nôn nóng khẩn cấp muốn nhìn một chút tranh của bác Dương. Đúng rồi, mẹ, hôm qua con nghe chị Chu nói, mẹ cũng rất am hiểu thư pháp hội họa, con cũng muốn xem tranh mẹ vẽ.” Tôi cũng cười.

“Đến đây, mẹ đưa con đến thư phòng của mẹ, chúng ta ở đó cùng chờ.” Giang phu nhân lập tức hưng trí lên, lôi kéo tôi đi lên tầng hai.

Bản thân Giang phu nhân cũng có riêng một thư phòng lớn, hơn nữa còn không hề kém so với thư phòng của Giang Hoa, chỉ có phong cách hoàn toàn không giống nhau mà thôi. Tuy rằng ngày đó khi mới vừa vào sống tại Giang gia, đã từng thấy Giang Hoa luyện chữ trong thư phòng, nhưng thư phòng ông ta luôn có nhiều thứ liên quan đến chuyện làm ăn buôn bán, hơi thở thương nhân quá nặng. Mà thư phòng của Giang phu nhân, thì lại tập trung toàn những tác phẩm của các bậc thầy hội họa của nhiều trường phái khác nhau, tràn ngập xung quanh tường treo đầy tranh vẽ, chưa kể có mấy cái tủ sách lớn bằng thủy tinh và mấy chiếc bình Địa Lạc (1) miệng tròn, bên trong bày nhét đầy áp những bức bức họa được cuộn lại. Nổi bật lên hơi thở nghệ thuật nồng đậm.

Tôi xem hết từng bức tranh một của những danh họa kia, thông thả đi đến bên cạnh bàn đọc sách, trên mặt bàn một bức tranh đang mở rộng “Xuân Nhật Sơn Cảnh Đồ”, ở góc trái còn có dấu triện ‘Tống Bội Phân ấn’. Tôi tràn đầy sùng bái quay đầu lại nhìn Giang phu nhân, kinh ngạc từ đáy lòng nói: “Đây là tranh mẹ vẽ à?”

Giang phu nhân mỉm cười gật đầu. Tôi muốn nói thêm chút nữa, nhưng không ngờ Giang phu nhân trực tiếp bước tới rất nhanh cuộn bức tranh kia lên, sau đó lập tức lại trải ra một tờ giấy Tuyên Thành trơn trơn lên bàn.

Tôi cho rằng Giang phu nhân muốn vẽ ngay một bức tranh tại chỗ cho tôi xem, nên liền vội vàng chạy đến đứng bên cạnh bà.

Cũng không ngờ, Giang phu nhân tùy ý cầm một chiếc bút lông cừu nhỏ trong ống viết trên giá, đưa đến trước mặt tôi, tha thiết nhìn tôi nói: “Lăng Tịch, con vẽ thử xem.”

Tôi kinh ngạc, có chút lắp bắp: “Bác Giang.....Mẹ, con vẽ không tốt. Hơn nữa, chỉ biết..... sao chép.....”

Giang phu nhân chẳng những không có một tia thất vọng, ngược lại khẽ vuốt trán nói: “Đúng rồi, sao chép, là mẹ quên mất. Chờ mẹ tìm sách cho con.”

Bà đi vài bước đến trước chiếc tủ thấp trong góc, mở ngăn kéo nhỏ phía dưới ra, thật cẩn thận nâng một xấp tranh giấy cũ và hai bản tập tranh thật mỏng đang mở ra.

Tuy rằng vận phần kinh ngạc với hành động của Giang phu nhân, nhưng là tôi cũng không có thất thố. Bản thân là thế thân của đại tiểu thư hào môn giàu có, khi còn nhỏ quả thật đã được cha nuôi mời vài vị gia sư danh tiếng đích thân tự mình dạy bảo, tuy không đến mức cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, nhưng ít nhất cũng học được ra khuôn ra dạng. Dù rằng rất nhiều năm sau đó chưa từng ôn tập lại, bút pháp đã xa lạ ít nhiều, nhưng mà lúc đầu khi xem đến tư liệu nhà họ Giang, mới biết Giang phu nhân là một tài nữ, đặc biệt yêu thích thư pháp và hội họa, nhằm để ngày sau ứng đối thích hợp, tôi cũng đã thành thành thật thật học bù lại đôi chút, ngoại trừ kỹ xảo bút pháp, còn luyện tập thêm một chút về thưởng thức và giám định.

Giang phu nhân chỉ lấy hai bản tập tranh đến, xấp tranh vẽ còn thừa đều cẩn thận đặt trở lại, trông đáng vẻ vô cùng quý trọng.

Hai tập tranh kia theo thứ tự là tập bản mẫu về kỹ thuật vẽ tranh nhân vật theo phong cách thủy mặc sơ cấp và kỹ thuật vẽ tranh sơn thủy theo phong cách thủy mặc sơ cấp, hình như lúc nhỏ tôi cũng có vẽ hai bản vẽ thể này. Trong lòng nhin không được cười trộm. Vốn đang lo lắng bà sẽ đưa tôi một mẫu vẽ phức tạp cao cấp nào đó, trước mắt xem ra tôi hoàn toàn có thể dễ dàng tạo được niềm vui thích cho bà.

Chẳng qua là nghĩ thì nghĩ thế, ngoài mặt tôi vẫn cố tỏ ra do dự đôi chút, đầu tiên lật bản vẽ sơn thủy kia, lắp bắp mở miệng: “Mẹ, con quả thật đã rất lâu chẳng động đến bút vẽ rồi, lấy đại một bức đơn giản về nguệch ngoạc một chút, mẹ đừng chê cười con đấy.”

Giang phu nhân từ ánh mắt đến lời nói đều nhu hòa như nước, “Sẽ không đâu. Mẹ tin tưởng con nhất định có thể vẽ rất đẹp.”

Có một ý niệm chợt lướt qua trong đầu, nhưng căn bản chẳng để tôi có thời gian tỉ mỉ suy nghĩ. Tôi vừa lật tập tranh vừa thuận miệng nói: “Hình nào mới được nhỉ? Có vẻ như tất cả đều chẳng dễ vẽ.”

“Tùy tiện tranh nào cũng được cả.” Giang phu nhân vỗ nhẹ lên vai tôi, giọng nói phát ra nhu hòa, tràn ngập hơi ấm cưng chiều.

Được rồi, tôi chọn một trang ở giữa, bắt đầu đơn giản vẽ phong cảnh núi sông và thuyền đánh cá.

Vì không muốn cho Giang phu nhân nghi ngờ, tôi cố ý thả chậm tốc độ, hơn nữa, nơi đặt đầu bút lông cũng không có xử lý tốt, tận lực để lộ sự nóng vội và lạ lẫm.

Ước chừng vẽ nửa giờ hơn, rốt cuộc cũng coi như là không bỏ sót chi tiết sao chép nào, tôi nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại thổi thổi cho khô những nét mực, lúc này mới nhẹ gác bút lông lên một bên hộp mực, ngẩng đầu có hơi ngượng ngừng nhìn Giang phu nhân.

Giang phu nhân cũng không có nhìn tôi, mà là vẫn như cũ ngơ ngác nhìn chằm chằm tác phẩm được vẽ nguệch ngoạc của tôi, dường như ngây dại đi.

“Mẹ?” Tôi thử nhỏ giọng gọi bà.

Nàng lại vẫn nhìn chăm chú trong chốc lát, mới đưa mắt hướng lên tôi, trong sóng nước trong đôi ánh mắt lưu chuyển, nét tươi cười trên gương mặt lại trọn vẹn đẹp đẽ đến như vậy.

Bà vội vàng nói: “Vẽ thêm một bức nhé, được không? Ngoan, lại vẽ cho mẹ một bức nữa đi.”

Tôi rõ ràng cảm thấy trạng thái của bà bất thường, chần chờ hỏi: “Mẹ ơi, mẹ có sao không?”

Bà hưng phấn và vui vẻ một cách dị thường, chỉ có nói: “Vẽ thêm nữa đi. Tiểu Duyệt, không phải, Lăng Tịch, vẽ thêm nữa đi nào.”

Đột nhiên người tôi nổi lên một cơn ớn lạnh tột hại, ý nghĩ mơ hồ vừa rồi hiện lên trong đầu tôi giờ đã bắt đầu trở nên rõ ràng, hiện tại bà hiển nhiên biến tôi trở thành con gái bà, chẳng lẽ hai tập tranh này là con gái bà trước đây từng dùng qua?

Tôi không dám nói lung tung, đành phải đáp ứng: “Được ạ, để con xem thử vẽ thêm bức nào nữa đây?” Chậm rãi lật tranh, trong lòng tôi thấp thỏm không yên, đây có phải là một cơ hội tốt hay không? Tôi nên phải lợi dụng nó thế nào đây?

“Con tìm một bức tranh trong quyển này đi.” Giang phu nhân đưa qua một bản tập tranh cũ khác.

“Vâng.” Tôi đáp ứng, cũng không muốn vô tâm lật loạn nữa, dứt khoát sao chép lại bức tranh trên trang đầu tiên, một bức vẽ thiếu nữ tả thực khá đẹp.

Lần này, ngược lại tôi cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận di chuyển bút lông, thêm vào đó, còn cảm thấy lòng dạ rối bời, với Giang phu nhân có thể bị ảo giác, đối với việc tôi đạt được thêm một bước tiến trong sự tín nhiệm của bà là vô cùng có lợi, nhưng mà tại sao, chẳng qua ngăn ngừa thời gian vài ngày, tình cảm của tôi dành cho bà đã sinh ra biến hóa, nói thật lòng, tôi lại có ý nghĩ không đành lòng trong đầu, sâu sắc cảm nhận rằng bà là người duy nhất trong Giang gia tôi không mong muốn lợi dụng, ai có thể đoán trước tương lai, kiểu lợi dụng như thế này sao không phải là một loại thương tổn sâu sắc.

Phản ứng của Giang phu nhân đối với bức vẽ nguệch ngoạc thứ hai của tôi không khác gì so với khi xem bức tranh thứ nhất, bà cầm cả hai bức họa trải lên trên bàn, lần lượt nhìn đi nhìn lại, toàn bộ tâm tư đều đặt hết lên trên bức họa, tóm lại hoàn toàn bỏ quên sự tồn tại của tôi.

Tôi đứng ra xa một khoảng, không dám tùy tiện mở miệng quấy rầy đến nàng, ai biết một khắc sau, bà có thể hay không lại yêu cầu tôi vẽ bức thứ ba, bức thứ tư, bức thứ năm.....?

Cho đến khi tôi nhìn thấy có gì đó rơi xuống trên mặt giấy Tuyên Thành, trong lòng tôi căng thẳng, bước hai bước lên phía trước, mặc dù chỉ đứng cạnh nhưng cũng nhìn thấy rất rõ ràng, đôi mắt Giang phu nhân

hơi nhắm lại, hai bàn tay đặt trên giấy Tuyên Thành không ngừng run rẩy, nhanh chóng rơi từng giọt xuống rõ ràng là nước mắt của bà.

44. Chương 44: Chương 39

Tôi có hơi hoảng sợ, vốn định mở miệng khuyên giải an ủi, lại không biết nói cái gì, nói như thế nào.

Đột nhiên ở phía sau, bên ngoài cửa thư phòng truyền đến tiếng bước chân, sau đó là tiếng gõ cửa rất nhẹ. Giang phu nhân vẫn thờ ơ không động.

Căn bản không hề cho tôi thời gian suy nghĩ có nên thay bà lên tiếng trả lời hay không thì cửa phòng đã bị đẩy ra, là Giang Hoa.

“.....” Vừa định cùng ông ấy chào hỏi, lại bởi vì do dự không biết phải xưng hô với ông ấy như thế nào thì đã mất đi cơ hội.

Ông ấy phát hiện ra sự khác thường của Giang phu nhân đang quay lưng về phía ông, đi hai bước đến gần, choàng tay qua người Giang phu nhân. Giang phu nhân dường như vẫn không hề có phản ứng. Ngay sau đó, Giang Hoa hơi có chút nghiêm khắc nhìn về phía tôi, không giận tự uy: “Sao lại thế này?”

“Cháu....., mẹ bảo cháu vẽ cho mẹ xem, sau đó, mẹ liền.... mẹ liền...” Tôi chỉ định kể lại sự thật, nhưng cảm thấy ngay cả bản thân mình cũng không quá tin vào toàn bộ sự việc, rất quý dị, vượt xa dự đoán của mọi người.

Giang Hoa hiển nhiên đối với câu trả lời này không hài lòng, nhưng ông ấy cũng chẳng quan tâm tôi nữa, ôm thật chặt Giang phu nhân, nhẹ giọng dỗ dành: “Bội Phân, em làm sao vậy? Đừng khóc. Tranh hôm qua em mua đều đã mang đến rồi, anh biết mỗi lần em đều tự mình mang tranh lên, sợ mấy người làm không cẩn thận sẽ làm hỏng. Anh với em cùng xuống lầu mang lên nhé, được không?”

Giang phu nhân rốt cục có phản ứng, mở to mắt nhìn Giang Hoa, sau đó lại quay đầu nhìn tôi, vô cùng động nói: “A Hoa, chuyện em nói hôm qua không sai chút nào. Anh xem thử đi, nhìn hai bức tranh này đi.”

Giang Hoa sắc mặt thoáng chốc biến đổi, cố gắng ôm lấy Giang phu nhân, không cho bà gần như kích động phát điên, không ngừng nói: “Bội Phân, hãy bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút. Đừng có gấp, được không?”

Sau đó có chút kiêng kỵ sự có mặt của tôi ở đây, nói với tôi: “Hứa tiểu thư, cô hãy đi ra ngoài trước.”

Tôi gật đầu, bước nhanh ra cửa.

Giang phu nhân lại ở sau lưng gọi tôi: “Con ơi, đừng đi, đừng đi.”

Bước chân của tôi cứng lại.

Giọng nói Giang Hoa vang lên: “Bội Phân, con bé sẽ không đi, sẽ không rời chúng ta đâu, anh chỉ bảo nó xuống lầu giúp em mang tranh lên thôi. Em không muốn mấy bức tranh này sao? Lăng Tịch, cháu xuống lấy tranh lên đi.”

Tôi đáp ứng, đi ra thư phòng.

Tôi cẩn thận ôm năm chiếc hộp hẹp dài đựng mấy bức tranh đã cuộn tròn lại chậm rãi lên lầu, có lẽ trọng lượng của chúng không nhẹ, tóm lại bước chân của tôi nặng nề lạ thường.

Cửa thư phòng có lẽ lúc tôi đi ra đã không đóng kỹ, chỉ khép hờ, âm thanh từ bên trong mơ hồ truyền ra.

“Bội Phân, em tỉnh táo một chút. Nó là con dâu của chúng ta, không phải con gái chúng ta. Anh biết, em rất nhớ con gái, anh cũng nhớ, Triết Tín cũng nhớ em gái nó, chúng ta mọi người đều nhớ con bé. Chúng ta vẫn đang tìm kiếm nó, một khắc cũng không hề ngừng nghỉ. Nhưng em phải hiểu rõ ràng, Lăng Tịch sắp trở thành vợ của Triết Tín, sao em lại đột nhiên hồ đồ như vậy? Chỉ bởi hôm qua cô ta đã làm một món ăn thôi ư?”

“A Hoa, là em nhất thời hồ đồ,” giọng nói Giang phu nhân vẫn mang theo sự ghen ngào, nhưng rõ ràng đã tỉnh táo lên rất nhiều, “Nhưng mà, con bé thật sự rất giống Tiểu Duyệt, sự tỉ mỉ của nó, sự săn sóc của nó. Hôm qua khi em vừa thấy con bé bưng thức ăn đi ra, dáng vẻ thật sự giống hệt lúc Tiểu Duyệt năm tuổi, vào lúc đó, em đang bị bệnh, con bé còn nhỏ như vậy, mà đã biết bưng chén thuốc đến tận bên giường em, cho đến bây giờ em vẫn rõ ràng rành mạch nhớ được giọng nói con bé, nó bảo, mẹ ơi, mẹ uống thuốc đi, uống thuốc xong thì khỏe ngay. Chị Chu đã nói, Tiểu Duyệt từng nói với chị ấy, lớn lên nhất định sẽ học hỏi tay nghề chị ấy, tự mình làm mấy món để cho mẹ ăn. Còn nữa, con bé sợ tiếng sấm, Tiểu Duyệt cũng sợ, mỗi lần sét đánh, Tiểu Duyệt đều bị dọa sợ đến khóc lên, nhắm thẳng trong ngực em mà chui vào....”

Vành mắt tôi nổi lên một cơn chua xót, lời nói của Giang phu nhân thật sự khiến người ta đau lòng.

“Anh biết, anh biết, Bội Phân. Đừng suy nghĩ loạn nữa, em đã dọa sợ Lăng Tịch rồi. Con bé không phải con gái chúng ta, cha của nó là Hứa Bảo Sơn, nó so với Tiểu Duyệt còn nhỏ hơn mấy tuổi nữa.”

“Nhưng mà, anh hãy xem tranh nó vẽ đi, thật sự giống như đúc Tiểu Duyệt đã vẽ lúc nhỏ. Mấy bức tranh này em đều giữ kỹ, đều đã khắc sâu vào tâm khảm của em rồi. Bây giờ em đưa anh xem, anh tự mình so sánh, thật sự là quá giống rồi.”

“Được, Bội Phân, anh tin tưởng lời em nói. Nhưng mà đó chỉ là trùng hợp mà thôi. Tiểu Duyệt lúc đó còn nhỏ như vậy, tuy rằng được thừa hưởng di truyền tài năng thiên phú của em, nhưng tóm lại cũng chỉ là mò mẫm mà vẽ ra. Chỉ e Lăng Tịch chưa hề được học vẽ, tạm thời bị em ép buộc, miễn cưỡng sao chép lại, tự nhiên lộ ra nét bút có chút ngây thơ, nét bút giống như của một đứa trẻ vậy, chút ít tương tự này dĩ nhiên là khó tránh khỏi. Em đừng có suy nghĩ lung tung nữa, nếu không thực sẽ bị tâm thần rối loạn. Chẳng lẽ em muốn anh và Triết Tín vì em mà đau lòng ư? Em luôn luôn so với con phải càng kiên cường hơn, bao nhiêu năm qua em đều vì con mà trở thành tấm gương cho nó, em đã quên năm đó con gần như phát điên mất rồi sao, em đã khuyên can con thế nào. Tại sao Lăng Tịch vừa đến, em ngược lại trở nên tinh thần hỗn loạn? Nếu như vậy, còn không bằng đừng để Lăng Tịch kết hôn với con chúng ta cho rồi.”

“Không, A Hoa, con mình là thích Lăng Tịch. Em chỉ là nhất thời....., sau này sẽ không vậy nữa. Em cũng biết, Lăng Tịch là con dâu chúng ta, chẳng qua, vừa thấy nó em cảm thấy thân cận, loại cảm giác này ở trên mình những đứa trẻ khác chưa từng cảm thấy qua.”

“Được rồi, được rồi, chúng ta đừng nói nữa. Bội Phân, hãy thả lỏng một chút....”

Bên trong dần dần an tĩnh lại, tôi cố gắng điều chỉnh cảm xúc một chút, mới mở miệng nói: “Cha, mẹ, con vào được không ạ? Con mang tranh lên.”

“Vào đi, Lăng Tịch.” Giọng nói Giang phu nhân lập tức vang lên.

Giang phu nhân chào đón, hình như ngăn lệ còn chưa xóa hết, “Nào, đặt ở đây đi. Có nặng không? Con đứa bé này, sao lại không chia thành vài lượt mà mang lên vậy?”

Tôi ra vẻ thoải mái cười: “Là rất là nặng ạ, nhưng mà con lười chạy đi lại mấy lần, cứ từ từ đi lên lầu cũng không cảm thấy quá mệt mỏi. Con có thể xem thử mấy bức họa được không ạ?”

“Đương nhiên rồi.” Giang phu nhân nói, cầm lấy một cái hộp mở ra, từ bên trong cầm lên một cuộn tranh.

Tôi giúp bà cầm lấy một đầu, từ từ trải tranh ra.

Một bức họa sơn thủy rất khí thế, kể cả tôi chỉ là một người bình thường không ở trong nghề, cũng cảm thấy tinh thần rung động.

“Thực sự khí phách.” Lời nói bật thốt ra.

“Ừm, bác Dương của con am hiểu nhất chính là sơn thủy. Tranh của ông ấy hệt như con người của ông ấy vậy, trước nay chưa hề có sự mềm yếu qua.” Giang phu nhân tán thưởng.

“Ừ... hừm,” Giang Hoa đằng hắng giọng một cái, tựa hồ có chút ghen tỵ, dứt khoát lướt qua chúng tôi ra khỏi thư phòng.

Tôi cùng Giang phu nhân liếc mắt nhau, không hẹn mà cùng cười rộ lên.

Tôi nhìn chăm chú Giang phu nhân, cảm thán bà có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy điều chỉnh tốt cảm xúc, hình như sự không khống chế được vừa rồi chưa từng xảy ra. Nét tươi cười của bà càng mỹ lệ vượt xa sự bi thương, tôi thực không hy vọng sẽ có một ngày, tôi là nguyên nhân khiến cho bà bi thương.

Vứt bỏ một buổi sáng vẽ tranh đầy hoảng hốt, buổi giám định và thưởng thức tranh ban chiều khiến người ta vô cùng vui thích. Tri thức của Giang phu nhân ở phương diện này khá là uyên bác, hơn nữa những từ ngữ từ miệng bà nói ra, đặc biệt thông suốt và dễ hiểu, khác xa những ngôn từ viết trong mấy cuốn sách giải thích tối nghĩa và khó hiểu như vậy. Giờ tôi mới biết được tại sao có nhiều văn nhân nhà sĩ thích sưu tầm đến thế, một tác phẩm tốt quả thật có thể tăng lên hay thậm chí là trấn an tâm linh con người, khiến người ta lưu luyến không thôi, tự nguyện trầm mê bên trong nó.

Hơn phân nửa buổi chiều, chúng tôi đều trốn trong thư phòng, xem hết mấy chục cuộn tranh, nhưng đó chẳng qua chỉ là một phần rất nhỏ trong những tác phẩm sưu tập của Giang phu nhân mà thôi.

Xem đến mấy bức sau, hứng thú vẽ tranh của Giang phu nhân đột nhiên tới, dứt khoát trải tấm giấy tuyên thành đặc trưng của bà lên, tự tay vẽ ra. Tôi cũng hưng trí dạt dào chủ động tình nguyện giúp bà mài mực, pha nước.

Giang phu nhân mặc dù hết sức chuyên tâm vẽ tranh, cũng không quên tự truyền dạy lại kỹ xảo hội họa của bà, mà tôi không chỉ đứng một bên được xem thích thú, còn được nghe chỉ tận tường hưởng lợi không ít, đôi khi cả hai sẽ hiểu ý cùng cười. Ngẫu nhiên, Giang phu nhân cũng kể lại những sai lầm của bà trước đây khi mới bước vào học vẽ tạo ra không ít chuyện cười, trong thư phòng vẫn luôn vang lên tiếng cười nói vui vẻ.

Vô tình bất tri bất giác thời gian đã trôi qua rất lâu, do một ngày mưa dầm, đèn trong thư phòng từ buổi trưa vẫn luôn mở sáng, cũng vì vậy càng làm cho chúng tôi quên mất thời gian.

Lại một đóa mẫu đơn kiều diễm nảy nở trên mặt giấy, đó chỉ đơn giản là Giang phu nhân dễ dàng hạ bút thành hoa, tôi nhìn mãi ham mê không thôi, tấm tắc không ngừng tán thán trong lòng.

Giang phu nhân bất chợt kéo tôi đang đứng bên cạnh lại, bảo tôi lấy bút, sau đó cầm tay tôi, ở nơi tiếp giáp, điểm nhẹ, chậm rãi phác thảo, vừa vẽ vừa nói ở nơi nào cần dùng lực nặng chút, ở nơi nào thì ngược lại nét mực nên phớt nhẹ nhàng. Tôi chỉ cảm thấy chiếc bút trong tay giống như có sinh mệnh, chỉ trong thời gian nháy mắt, một nụ hoa mẫu đơn khác đang nở rộ cùng với đóa hoa giống nó ở cách đó không xa.

Tôi nhìn gần như muốn ngất người, không đề phòng Giang phu nhân đột nhiên rút chiếc bút trong tay tôi. Lập tức một đường mực đen tuyền đậm đà nằm ngay giữa lòng bàn tay tôi.

Tôi ngẩn ngơ vài giây mới phản ứng lại, Giang phu nhân đã cười ha ha, âm thanh tiếng chuông bạc ngân vang tựa như một cô thiếu nữ. Bà hoàn toàn tùy tính mà bộc lộ, cứ vậy mà vui vẻ hết như một đứa trẻ nhỏ. Còn tôi cũng bị cuốn hút theo, hoàn toàn quên đi mối quan hệ tế nhị giữa tôi và bà, cứ thế mà theo bản năng kéo dài âm thanh vừa như làm nũng lại vừa như bắt mồn kêu lên: “Mẹ à ~~.” Sau đó cũng cười ra tiếng.

Giang phu nhân cười vô cùng từ ái đi lên ôm tôi, tôi cố ý giơ cao bàn tay phải dính mực, sợ cọ bẩn quần áo của hai người, sau đó lơ đãng quay đầu một cái, tiếng cười lập tức đột nhiên ngừng lại, tựa như bị ai đó bắt ngờ bóp cổ, sau đó chính là tiếng ho rất nhỏ.

Giang Triết Tín liền đứng ở cửa thư phòng, chỉ nhìn chúng tôi chăm chú. Vẻ mặt rung động, ánh mắt mờ mịt âm trầm phức tạp khó có thể nắm bắt. Trong lòng tôi mãnh liệt vang lên tiếng chuông báo động.

45. Chương 45: Chương 40

“Lăng Tịch, làm sao vậy? Mau uống chút nước đi.” Giang phu nhân cũng ngừng cười, ân cần vỗ nhẹ lên lưng tôi, tiện tay cầm lấy ấm trà ở góc bàn bên cạnh rót một tách trà cho tôi.

Tôi che tay trái lên ngực điều chỉnh hô hấp, tay phải chỉ thoáng về phía Giang Triết Tín. Giang phu nhân lúc này mới quay đầu nhìn hắn, “Triết Tín, con đã tan tâm rồi à?”

Giang Triết Tín gương mặt tràn đầy ý cười bước về phía hai chúng tôi, “Mẹ, chị Chu đã chuẩn bị xong cơm rồi, cha bảo con lên gọi hai người xuống.”

“Cũng đã muộn đến thế ư? Hôm nay thật rất vui, nên quên bồng cả giờ giấc đi.”

Giang phu nhân cười, cầm tách trà để lại trên bàn.

Giang Triết Tín bước đến kéo tay phải tôi, tôi lùi về sau trốn tránh: “Toàn là mực, đừng để bẩn tay anh.”

Giang Triết Tín lại nhích sang bên cạnh vài bước, cánh tay trái duỗi ra tùy ý rút liên tục vài mảnh khăn giấy trong hộp, rồi tiến tới lần nữa, cầm lấy cổ tay tôi, không cho tôi tránh né nữa.

Hắn thực cẩn thận thực chuyên chú chà lau lòng bàn tay tôi, đôi mắt hắn cũng không hề nhìn tôi, mà từ đầu đến cuối luôn dán chặt vào nơi hắn đang lau chùi, vẻ mặt và ánh mắt hết sức nhu hòa. Tôi lặng lẽ hít sâu, không biết giờ phút này ẩn dưới biểu hiện ôn nhu giả dối kia, hắn sẽ chuẩn bị thủ đoạn tàn nhẫn thế nào chờ đến buổi tối sẽ lại thực thi trên người tôi.

Lúc trước chẳng qua chỉ nhắc đến em gái hắn một chút, thì hắn có thể biến thành một dã thú điên cuồng, bây giờ, tôi vậy mà lại công khai thay thế em gái hắn đi vào lòng Giang phu nhân, nếu như hắn có thể nhìn xuống thì mới là lạ.

“Lau không hết đâu, em đi rửa chút là hết mà.” Tôi ngập ngừng, xoay đầu nhìn Giang phu nhân một cái.

Không còn đỡ, nhìn rồi càng cảm thấy kinh hãi. Đôi mắt Giang phu nhân không biết từ lúc nào đã bắt đầu ướt át, đây chẳng phải gọi là đã lạnh vì tuyết lại rét vì sương(1) sao? Ban đầu có thể làm cho bà vui vẻ hẳn được tính là công lao đi, bây giờ khiến bà rơi lệ, chẳng phải biến thành gây tội rồi sao?

(1) - tuyết thương gia sương: ý nói họa vô đơn chí - liên tục gặp xui xẻo, hết khổ này lại đến khổ khác

Giang Triết Tín hình như không nghe thấy lời tôi nói, vẫn đang tiếp tục lau chùi, tôi cũng không dám hé răng thêm lần nữa, hy vọng hắn đừng nhìn thấy Giang phu nhân đang buồn bã.

Mảnh khăn giấy cuối cùng cũng đã biến thành màu đen, trên tay tôi chỉ còn lại một khối vết màu đen cực kỳ nhạt.

Giang Triết Tín rốt cục ngừng đầu nhìn tôi, nhẹ nhàng nói ra: “Sạch sẽ nhiều hơn rồi, rửa thêm một chút là ổn. Chắc chắn lúc vẽ em không chịu chuyên tâm, nếu không, sao mẹ lại rút bút của em đi hả?”

Tôi ngạc nhiên, sau đó lập tức liên tưởng, hóa ra bị rơi vào vòng xoáy ký ức không chỉ có một mình Giang phu nhân. Điều này đối với tôi rất cuộc chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Cũng may sau khi trải qua sự việc hồi sáng Giang phu nhân đã sớm tỉnh táo trở lại, mặc dù vẫn khổ sở, nhưng đã khôi phục lý trí, bà rưng rưng cười nói: “Đi thôi, chúng ta xuống dưới dùng cơm nào, hai đứa chắc đã đói rồi. Cha các con khẳng định chờ hết nổi rồi đấy.”

Tôi nhìn về phía Giang Triết Tín, vẻ tươi cười của hắn thực nhạt nhòa nhưng cũng không tỏ vẻ miễn cưỡng. Hắn chỉ gạt đầu, trước sau luôn kéo tay tôi, đi theo phía sau Giang phu nhân, cho đến khi vào nhà ăn mới thả ra để tôi đến phòng bếp rửa tay trước.

Không khí trên bàn ăn không thể so với đầu ngày, tuy rằng Giang phu nhân cố hết sức điều chỉnh, nhưng mọi người rõ ràng đều có tâm sự. Tôi biết bọn họ đều nghĩ đến một người.

Tôi cũng đang nghĩ về một người, tư vị của loại thương nhớ và hồi ức này, chỉ sợ trong khắp thế giới cũng đều cùng giống nhau, chính là ghi khắc vào trong tim, đau đớn thấu xương.

Kể từ khi về nước cho tới nay, tôi vẫn luôn cho rằng bản thân mình là kẻ đáng thương nhất, bất hạnh nhất. Do vậy đã lựa chọn chết lặng đi, lưu lạc, cam chịu từ bỏ tất cả, nghĩ rằng làm như vậy thì tâm sẽ chết đi, đến cuối cùng sẽ không cảm nhận ra đau khổ nữa. Nhưng ngày hôm nay, nhìn thấy nước mắt Giang phu nhân, tôi mới giật mình hiểu ra, chỉ cần hồi ức còn tồn tại, hết thảy mọi thứ đều chỉ là phí công vô ích mà thôi.

Sau khi dùng cơm xong, hai con con Giang Hoa như thường lệ trước sau vào thư phòng, tôi thì cùng Giang phu nhân ở phòng khách vừa ăn hoa quả vừa xem tivi, cho đến tận thời gian đi ngủ.

Vốn dĩ tôi định ngồi chờ Giang Triết Tín ở bàn tròn, tôi biết đêm nay hắn sẽ tìm đến. Nhưng mắt nhìn thấy đồng hồ đã qua 2 giờ sáng, tôi thật sự không chống đỡ được nữa. Thôi mặc kệ, dù sao hắn mà đến thì cũng lại tha tôi lên giường mà dạy dỗ, tôi hãy cứ tự động tự giác lên giường trước, nghỉ ngơi một chút, chỉ mở cúc áo ngủ, liều chui vào chăn.

Có lẽ nguyên do trong lòng có việc, tôi ngủ rất nhẹ, chỉ cảm giác phần nệm bên cạnh mình hơi bị động nghiêng xuống rất nhẹ, tôi liền giật mình tỉnh dậy. Tôi mở mắt ra, cố gắng thích ứng với luồng ánh sáng cũng không mãnh liệt lắm, tay trái Giang Triết Tín chống lên đầu, nằm nghiêng một bên nhìn tôi chăm chú.

Chuyện nên đến thì cuối cùng cũng sẽ đến, tôi liếm liếm môi, quyết định giống như ngày hôm qua vậy, tranh thủ chủ động: “Tự tôi sẽ cởi quần áo, còn nữa, tôi cũng sẽ không phản kháng, xin anh đừng bẻ tay tôi.....”

Lời nói của tôi biến mất trong đôi môi hắn, cứ như vậy hắn chồm về phía trước hôn tôi. Nếu như đây cũng tính là nụ hôn mà nói.

Tôi khá là tỉnh táo, nhưng cũng vì điều này, chỉ có khi khởi đầu trong tiềm thức tôi theo bản năng từ chối hai lượt, lúc hai tay bị hắn kiềm chế đặt trên đỉnh đầu, thì liền bỏ cuộc, đổi thành tư thái hàng phục thuận theo.

Đầu lưỡi hắn công thành chiếm đất, chẳng những quét sạch trong ngoài khoang miệng tôi, thậm chí bắt đầu dờn xuống vùng cổ và xương quai xanh của tôi.

“Không.....Anh làm sao vậy?” Khi miệng của tôi đạt được tự do, lập tức nhin không được muốn biết được đã xảy ra chuyện gì.

“Tôi muốn cô.” Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, lời ít ý nhiều, ánh mắt mãnh liệt mà phức tạp.

Cứ đơn giản như vậy? Chỉ có chiếm đoạt mà không tra tấn ngược đãi để làm tiền diễn?

Tôi tràn ngập nghi vấn, cũng sẽ không hỏi ra miệng. Nếu thật sự như vậy, tôi càng cần phải thở phào vui mừng.

Tay hắn dờn lên trán tôi, bất ngờ dịu dàng giúp tôi vén đi vài sợi tóc đang phân tán rũ xuống dưới, sau đó lướt qua gò má tôi, dừng lại trên cánh môi tôi.

“Ngậm lấy nó,” Hắn đặt ngón trỏ thăm dò vào trong môi tôi.

Ở ngay lúc này mà đối nghịch với hắn thì chính là một kẻ ngốc. Tôi thuận theo mở đôi môi ra, ầm ập trơn tru bao trùm lên ngón tay hắn, hơn nữa có ý định dùng đầu lưỡi liếp láp.

Hắn thở ra một hơi thật dài, không hề nhìn tôi, lại cúi đầu, ở trước ngực tôi đảo nhẹ xoay tròn mút vào.

Thuận theo môi lưỡi của hắn khiêu khích, tôi rất khó khăn lần nữa chuyên chú vào động tác của mình, thậm chí còn làm cho ngón tay hắn trượt ra khỏi khoang miệng.

Mà hắn cũng không có ý tứ muốn tôi tiếp tục, chỉ có ngày càng táo tợn hơn đốt lửa trên thân thể tôi.

Nụ hôn của hắn, sự vuốt ve của hắn, vắn vè nhào nặn, đều dùng sức làm cho tôi cảm thấy đau đớn, nhưng mà, cũng khơi gợi ra nỗi khát cầu nào đó sâu trong cơ thể tôi.

Thân thể đã rơi vào vòng luân hãm, bức thiết mong muốn, nhưng mà nguồn lý trí không còn lại nhiều lắm đã nhắc nhở tôi, hành vi của hắn không bình thường, liệu có hay không sau đó sẽ là màn dạo đầu càng thêm tàn bạo, khiến tôi tràn ngập sợ hãi.

Ngón tay hắn đã vói vào trong cơ thể tôi, tôi nghe được âm thanh thổ hồng hển của bản thân, hơn nữa kẹp chặt hai chân. Hắn càng thăm dò sâu hơn, không ngừng ra ra vào vào.

Tôi bất lực rung động, rốt cuộc không thể suy nghĩ đắn đo bất cứ chuyện gì, bất luận hắn cuối cùng muốn đối phó tôi như thế nào, xin trước hết hãy chấm dứt hành hạ hiện tại đi.....

Tôi cong người nghênh đón hắn, theo động tác của hắn, nhẹ nhàng bật ra tiếng rên rỉ. Tôi đuối theo khuôn mặt hắn, tôi tin tưởng trong đôi mắt mình tràn ngập cầu xin.

Hắn vẫn đang trêu chọc tôi, giống nhau cần phát tiết dục vọng chỉ có duy nhất một mình tôi mà thôi.

Hắn rút cuộc muốn làm gì?

46. Chương 46: Chương 41

“Đủ..... Đủ rồi....., không muốn..... Không cần nữa Ừm.....” Tôi thực xấu hổ bên này vừa rên rỉ, bên kia vừa cầu xin tha thứ, ngay cả chính tôi cũng cảm thấy giọng nói chẳng những dâm mị, mà càng xấu hổ muốn chết là, hình như còn có ý tứ kháng cự dục vọng cũng đồng thời ẩn chứa ý tứ ngheh đón trong đó. Nhưng mà có trời biết, tôi thật sự không được rồi, đi kèm với một loạt cơn sóng triều khoái cảm còn có hạ thân sau khi bị ma sát quá độ ma sát đã chậm chậm sinh ra đau đớn, cùng với một cơn lại một cơn sóng choáng váng.

Mồ hôi từ cằm hắn từng giọt rơi xuống, theo động tác cuồng dã của hắn bay loạn khắp nơi.

Hắn kịch liệt đóng đũa, dùng sức đè ép cơ thể của tôi, thật giống như muốn xuyên thấu nó.

“Dừng Dừng lại đi....., xin anh.....”

Trọn vẹn cả đêm đều chỉ có giọng nói cầu xin của tôi, hắn ngoại trừ sáu chữ ban đầu ‘Tôi muốn cô’ và ‘Ngậm lấy nó’ thì không hề nói mở miệng thêm lần nào nữa.

Hắn lặp lại khiêu khích trên chộc tôi, đơn giản chỉ dùng ngón tay và răng môi cũng khiến cho tôi đạt tới cao trào. Thời điểm tôi còn không kịp thở dốc, lại bắt đầu liên tục không ngừng, biểu thị công khai một quyền lợi khác của hắn, bữa bãi chiếm giữ lấy quyền lợi của tôi.

Hắn trầm mặc, dùng vẻ mặt và ánh mắt chứa đựng hai loại cảm xúc vừa dã man vừa ẩn giấu áp lực dồn nén khiến người ta tim đập hoảng sợ, đè ép lên thần kinh đang căng ra khản trương của tôi, để tôi phải chống đỡ cả dục vọng và sợ hãi hai tầng giáp công. Tôi sẽ không lần nữa vì hắn đơn thuần chiếm lấy tôi mà cảm thấy may mắn, bởi lẽ tôi không tin tưởng hắn.

Hắn vẫn đang đè nặng lên người tôi, thần trí tôi đã choáng váng, dường như có một luồng ánh sáng trắng chặn ngang khuôn mặt hắn, cảm giác đè ép chợt biến mất, tôi thở phào một hơi thật dài, nhắm hai mắt lại.

Tôi giống như đang trôi dạt trên mặt nước, chìm chìm nổi nổi, nhưng thực thoải mái, cảm giác mồ hôi ẩm ướt dần mất hẳn, thân thể đau nhức mệt nhọc cũng giảm bớt.

Lúc lần nữa mở mắt ra, liếc nhìn xem sắc trời bên ngoài, cũng biết chắc là lại đến buổi trưa rồi.

Tôi khó khăn duỗi thẳng thắt lưng, toàn thân đều đau nhức. Tôi thở dài, vùi mặt vào trong chăn. Thật sự mệt mỏi rồi, tôi không muốn cử động cho dù chỉ là một ngón tay. Đây đâu phải là làm tình, rõ ràng là một kiểu trừng phạt khác.

Rất muốn ngủ tiếp nữa, ý niệm trong đầu vừa hiện lên một cái, thân thể cũng rất phối hợp thả lỏng trở lại.

Trong cơn mơ màng, có người cầm chăn trên mặt tôi kéo xuống một tí, sau đó bao phủ lên trên trán tôi. Tôi nghe được hình như là giọng nói của Giang phu nhân: “Có vẻ hơi nóng một chút, liệu có bị sốt hay không?”

Lại một bàn tay sờ tôi, sau đó một trận mát lạnh, là Giang Triết Tín! Tay hắn lúc nào cũng luôn lạnh lẽo như vậy. Ý thức lập tức thanh tỉnh rất nhiều, tôi cố gắng mở mắt ra, ba gương mặt tuần tự xếp thành một chữ “Nhất”. Giang phu nhân, Giang Triết Tín và Tiểu Phượng.

Mấy giờ rồi? Tại sao Giang Triết Tín vẫn còn ở trong nhà? Tôi có chút không phản ứng kịp. Hơn nữa hắn bây giờ còn sa sầm mặt lại, ánh mắt lợi hại nhìn tôi chăm chú, tựa hồ rất bất mãn.

Giang phu nhân nói với Tiểu Phượng: “Nhanh đi lấy nhiệt kế đến.” Sau đó thân thiết nhìn tôi, ôn nhu nói: “Lăng Tịch, con cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Tôi phục hồi tinh thần lại, cười cười với Giang phu nhân: “Con không sao cả ạ.” Vừa định ngồi dậy. Bỗng nhiên hốt hoảng nhận ra mình không mặt bất kỳ y phục nào, may mắn Giang phu nhân một tay chặn tôi lại: “Con giống như bị sốt vậy, trước tiên cứ đo nhiệt độ rồi nói tiếp.”

“À.” Tôi vội vã dựa theo lời Giang phu nhân mà hạ người lại nằm xuống. Giang Triết Tín vẫn còn cứ như vậy mà nhìn chăm chăm tôi, môi mím thành một đường.

Tiểu Phượng cầm nhiệt kế đến, tôi bỏ nó vào miệng ngậm.

Giang phu nhân ngồi xuống bên mép giường, vừa xoa lên trán tôi, vừa nói: “Cứ luôn nghĩ rằng con còn đang ngủ, nhưng mà đến giờ cơm trưa vẫn không thấy con xuống dưới, chúng ta lo lắng nên đi lên xem. Con không khỏe ở chỗ nào nhất định phải nói cho chúng ta biết đấy nhé.”

“Dạ,” Tôi gật đầu. Giang phu nhân và Tiểu Phượng lên đây, tôi không thấy kỳ lạ chút xíu nào, nhưng còn Giang Triết Tín thì xảy ra chuyện gì vậy?

Nhiệt kế vang lên tiếng títtít, tôi cầm nó ra, Giang phu nhân lập tức đón lấy, hơi hơi híp mắt nhìn vào con số đang hiện ra.

“Mẹ, để con xem cho.” Giang Triết Tín rút cục chuyển tầm mắt từ trên người tôi sang nơi khác.

“37 độ 5.” Hần lại nhìn tôi nói, “Có hơi sốt nhẹ.”

Tôi tin chắc bản thân mình không sinh bệnh, đơn giản chỉ là quá mệt nhọc, hơn nữa cơ thể đau nhức làm cho nhiệt độ cơ thể có hơi cao. Tin rằng trước kia mỗi lần Giang Triết Tín giầy vò tôi xong, ngày kế tiếp nhiệt độ cơ thể tôi sẽ luôn cao như vậy, chẳng qua cho đến bây giờ không có ai từng để ý tới.

Nhưng Giang phu nhân lại cho đây là chuyện lớn, bà lập tức nói: “Triết Tín, con đi gọi điện bảo bác sĩ gia đình đến đây.”

“Mẹ à, không cần đâu.” Tôi vội vàng nói, sau đó cười khổ, “Con mà ngủ nhiều thì nhiệt độ cơ thể sẽ hơi cao một chút. Từ nhỏ đã có tật xấu này rồi, mẹ trăm ngàn lần đừng để ý. Bác sĩ mà đến khẳng định là cho con uống thuốc, nhưng mà thuốc luôn có tác dụng phụ, uống nhiều quá cũng không tốt lắm ạ.”

Giang phu nhân không tin, “Làm gì mà có? Vẫn nên để bác sĩ kiểm tra một chút cho yên tâm. Nếu quả thật không phải là vấn đề lớn, bác sĩ sẽ không cho thuốc lung tung đâu.”

Tôi nhìn về phía Giang Triết Tín, anh còn không lên tiếng à? Trên người tôi ở khắp nơi đều là dấu vết đêm qua anh lưu lại đấy!

“Mẹ, con thấy vẫn nên để con đưa Lăng Tịch đến chỗ Trần Trác làm kiểm tra thì tốt hơn. Trần Trác khá là quen thuộc với thể chất của Lăng Tịch, thuận tiện khám xem tình trạng bệnh thiếu máu của cô ấy xem có cải thiện chút nào không.”

“Vậy hay là gọi Trần Trác đến nhà đi, đừng để cho Lăng Tịch phải đi qua đi lại.”

“Thế cũng được.”

“Không cần đâu. Mẹ, con thật sự không có việc gì cả. Hơn nữa dù buộc phải để bác sĩ khám thì mới an tâm, vậy con muốn nên đi một chuyến đến bệnh viện của Trần Trác thì hơn. Sáng trời hôm nay tốt như vậy, con cũng muốn ra ngoài đi dạo một chút, để Triết Tín đi cùng con là được rồi ạ. Bác sĩ Trần là viện trưởng, công việc bề bộn, đừng để cho anh ấy đặc biệt chạy một chuyến đến đây.” Nói đùa thôi! Tôi cũng chẳng muốn để Trần Trác nhìn lại thân thể của tôi thêm lần nào nữa.

“Mẹ, vậy con đưa Lăng Tịch đi bệnh viện nhé. Dứt khoát làm kiểm tra triệt để toàn diện luôn.”

“Cũng tốt. Để mẹ bảo chị Chu nhanh hâm nóng cơm, Lăng Tịch ăn xong hai con liền đi.”

“Được. Chúng ta ra ngoài trước thôi, để Lăng Tịch thay quần áo.”

“Hai người ra ngoài đi, mẹ giúp Lăng Tịch mặc quần áo.”

“Không cần đâu, mẹ. Con tự mặc được rồi ạ.” Mồ hôi của tôi lại túa ra nữa.

“Mẹ, người thực sự coi Lăng Tịch là đứa bé sao? Cô ấy sẽ ngượng đấy.” Giang Triết Tín nói. Quả nhiên không chỉ một mình tôi sốt ruột.

“Mẹ là sợ con bé không thoải mái, sẽ bị ngất xỉu.”

“Ai nha mẹ, người cũng lo nghĩ quá nhiều rồi. Chúng ta ra ngoài nào, đi thôi đi thôi. Lăng Tịch, mọi người chờ em ở nhà ăn.”

Ngồi vào trong xe Giang Triết Tín, tôi không cần lại diễn kịch nữa. Chủ động lựa chọn đóng vai nô lệ như dĩ vãng, ngậm miệng lại, lặng im nhìn cảnh vật không ngừng lui về phía sau bên ngoài cửa xe.

“Có phải thật sự có chỗ không khỏe?” Giang Triết Tín vẫn nhìn về phía trước đột ngột hỏi.

Tôi ngay cả tư thế cũng chẳng buồn đổi, thản nhiên nói: “Không có.”

Hắn không thèm nhắc lại, trong xe không khí tiếp tục yên lặng.

Hai mươi phút sau, xe rẽ trái quẹo vào một khúc cua, tôi vô thức liếc nhìn một bảng chỉ đường, cách 3 km phía trước cư nhiên là bệnh viện của Trần Trác, chẳng trách tôi thấy cảnh đường phố có chút quen thuộc mà. Hắn thật đúng là muốn tôi đi kiểm tra?

Tôi nhú mi, quay đầu nhìn hắn nói: “Tôi thật sự không có việc gì cả, không cần đến bệnh viện. Anh hẳn là biết nguyên nhân tôi sốt nhẹ.”

Hắn chỉ ném cho tôi một cái liếc mắt, vẻ mặt lãnh đạm, từ chối cho ý kiến.

Tôi một lần nữa xoay mặt nhìn ra ngoài cửa xe, tự giễu cười cười. Cho rằng bản thân có quyền lựa chọn nói không hay sao? Những chuyện bản thân mình cảm thấy nhục nhã, thì đối với hắn chính là một sự hưởng thụ kia mà?

Xe dừng trước cửa bệnh viện Trần Trác. Tôi mở cửa định bước xuống xe.

Giang Triết Tín: “Tôi ôm cô vào.”

Tôi hồ nghi nhìn hắn, bây giờ còn cần diễn trò cho ai xem? Chẳng lẽ Trần Trác không biết anh đối đãi với tôi như thế nào?

Có lẽ là nhìn thấu tâm tư của tôi, trên mặt hắn hiện ra thần sắc mất tự nhiên, nhưng vẻ mặt đó chỉ trong một thoáng, nhẹ vụt lướt qua.

Hắn đưa tay thăm dò trên trán tôi, lúc thả tay xuống mới nói: “Vậy thì tự mình cô vào đi.”

Tôi xuống xe, chỉnh lại làn váy một chút, từ từ hít vào một hơi, nắng trời hôm nay thật sự rất tốt, hơn nữa trải qua cơn mưa hôm qua gột rửa, không khí cũng thật tươi mát. Nếu bên mình không có con người này, tôi sẽ xiết bao hưởng thụ thời khắc hiện giờ.

Hắn khóa xe, đưa tay cho tôi nắm.

Trần Trác đang ở văn phòng của mình xem mấy tấm phim chụp CT, nhìn thấy chúng tôi cùng nắm tay bước vào, có chút kinh ngạc, “Sao hai người lại đến đây?”

“Tôi muốn cho Lăng Tịch làm kiểm tra toàn diện, xem thử căn bệnh thiếu máu của cô ấy có cải thiện chút nào không.” Giang Triết Tín đẩy tôi đi về phía trước.

“Hứa tiểu thư cảm thấy khó chịu ở đâu?” Trần Trác nhìn tôi hỏi.

“Không có.”

“Triết Tín, nếu Hứa tiểu thư không nói rõ ràng bệnh trạng không khỏe ở đâu, vậy trước hết cứ kiểm tra thiếu máu đi, muốn kiểm tra toàn thân có mấy nơi cần phải nhịn đói mới làm được, tôi có thể sắp xếp thời gian lúc khác. Như vậy được chứ, Hứa tiểu thư?”

Tôi rút lại lời nói, quay đầu xem ý tứ của Giang Triết Tín.

Giang Triết Tín suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Rút xong máu tĩnh mạch, y tá đưa tôi trở lại văn phòng Trần Trác. Tôi đứng ở cửa nghe được Trần Trác đang hỏi: “Tại sao hôm nay đột nhiên đến kiểm tra như vậy? Là từ công ty đến à? Hứa tiểu thư có phải bị khó chịu ở đâu không? Lúc đầu cứ gọi điện, tôi bảo y ta đến nhà lấy máu đi thử không phải được rồi à?” Giang Triết Tín nói: “Không có, từ nhà đi thẳng đến đây. Ngày hôm qua ngủ quá muộn, hôm nay vừa mở mắt đã là giữa trưa. Nhìn thời tiết cũng đẹp, tôi liền mang Lăng Tịch ra ngoài đi lại một lát. Bỗng nhiên nhớ tới chuyện cô ấy bị thiếu máu, cứ tới đây kiểm tra một chút mà thôi.”

Lời Giang Triết Tín nói và thái độ khi nói chuyện của hắn đều vượt ra ngoài dự đoán của tôi.

Tôi nắm đề lên khuỷ tay đi vào, Giang Triết Tín bước đến đón tôi, kéo tôi ngồi dựa vào chiếc ghế cạnh tường, sau đó đi trở về chỗ bàn của Trần Trác, ngồi tán gẫu với anh ta chuyện cá cược bóng đá.

Tôi cúi đầu, ngồi nghe bọn hắn tán gẫu. Mười lăm phút sau, kết quả đã có, coi như không tệ, chỉ số huyết sắc tố đã nằm trong phạm vi bình thường. Giang Triết Tín kéo tay tôi ra khỏi bệnh viện.

“Muốn đi đâu?” Hắn mở cửa xe.

Tôi sững người nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chẳng phải cô muốn đi dạo sao?” Hắn cũng ngồi vào xe, vừa cài đai an toàn vừa nói.

“Chỉ là lấy có lúc đó thôi.” Tôi tìm lại được tư thế quen thuộc của mình, nhàm chán nhìn ra ngoài cửa xe.

Cầm bị hắn nắm lấy, cả khuôn mặt không cho cự tuyệt bị chuyển hướng về phía hắn: “Vây bây giờ hãy ngắm nghĩ lại cho thật kỹ đi.”

47. Chương 47: Chương 42

Tôi nhìn hắn, ở trong lòng lặp lại thường thức câu nói này của hắn.

Đôi con ngươi đen của hắn so với dĩ vãng càng thêm thâm u, làm cho tôi không nắm bắt được đến cảm xúc chân thật của hắn, càng không thể biết được ý đồ thật sự qua cử chỉ này của hắn. Hắn ung dung chờ đợi đáp án của tôi, lực độ của ngón tay kiềm chế cầm tôi đã báo cho tôi biết rằng hắn kiên trì và không tha cho câu trả lời qua loa có lẽ.

Tôi chỉ có thể giải nghĩa thành đây là một loại phương thức ban ân mà chủ nhân bố thí cho sủng vật của hắn. Tôi hơi buông mi mắt, nhẹ nhàng mở miệng, biết rõ hắn sẽ không thích câu trả lời này, chỉ hy vọng đừng quá mức chọc giận hắn, “Tôi muốn đi..... đi gặp cha tôi.”

Cầm đã có điểm đau đớn, hình như móng tay hắn đã ghim vào trong da thịt tôi.

Tôi nhú nhẹ đôi mi, tầm mắt dừng lại trên khuỷu tay áo hắn, có chút bất đắc dĩ nói: “Không được thì bỏ đi, xem như tôi chưa hề nói gì cả.” Rõ ràng là anh bảo tôi nghĩ kia mà.

“Cô không gặp được ông ta đâu, ông ta đã không còn ở trong nước nữa.” Hắn buông tôi ra, ngồi thẳng người khởi động xe, đạp mạnh chân ga, xe liền lao ra ngoài.

Tôi suýt chút nữa bỏ nhào vào người hắn, sống chết nắm chặt ghế dựa mới ổn định được thân thể.

“Anh đã đưa cha tôi đến chỗ nào rồi? Ông hiện giờ ra sao?” Tôi trừng mắt nhìn 2 hắn, “Tôi đã như lấy thân trả nợ, tại sao anh lại không chịu buông tha cho ông? Anh còn muốn thế nào nữa?”

“Tôi chỉ là đưa ông ta ra nước ngoài an dưỡng, chuyện này chẳng phải lúc đính hôn đã bàn xong à?” Hắn lạnh lùng nói, nhìn thẳng về phía trước không chớp mắt, giống như tôi là một đứa trẻ cố tình gây sự không thể nói lý.

Tôi nhất thời không lời đối đáp, có chút nhụt chí dựa lại vào ghế, “Vây điện thoại thì sao, cho tôi số điện thoại của ông, ít nhất hãy để tôi gọi một lần, nghe một chút giọng nói của ông, biết được ông hiện nay hết thấy mọi chuyện đều tốt.”

Hắn không có để ý đến tôi, chuyên tâm lái xe, không ngừng nhấn ga. Nhưng từ bên sườn mặt hắn căng cứng chặt, nhận ra được hắn đang cắn răng.

Tôi hạ thấp giọng âm thanh nhẹ nhàng, ăn nói khép nép cầu xin hắn: “Anh không cần lại làm khó dễ ông ấy, được không? Mọi người đều nói nợ cha con trả, tôi không phải đang thay ông trả nợ sao? Anh nói tôi biết rồi cuộc như thế nào anh mới có thể hả giận, chỉ cần anh nói ra tôi sẽ làm tất cả. Có phải tôi chết đi, anh mới hết hận. Vây anh có thể lấy mạng tôi, nhưng mà cha....” Tôi bắt đầu nghẹn ngào, nước mắt rơi xuống. Đây là bốn phận của người làm con.

“Câm miệng!” Hắn hét to. Đánh lái thật mạnh, xe đột ngột dừng ngay, trong tiếng rít chói tai và nghiêng nhẹ qua, đứng ở ven đường.

Tôi mặc dù cũng thất bại an toàn, nhưng vẫn bị trước tiên giật ngược va người vào cửa hông xe, sau đó chú người cọ trúng tấm chắn phía trước, hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, mồ hôi lạnh đột nhiên túa ra.

Phía sau âm thanh phanh xe lại liên tiếp không ngừng, từ khoảng cách phía sau xe chúng tôi cũng thỉnh thoảng truyền đến tiếng la mắng.

Hắn đối với bên ngoài hết thấy đều như là không nghe không thấy, chỉ cảm tức nhìn tôi, đáy mắt âm lãnh đến cực điểm.

Thời khắc máu chốt, trong đầu tôi hiện lên một ý niệm rõ ràng nhắc nhở bản thân mình: Trăm ngàn đừng tại thời điểm hắn đang điên cuồng lại chọc giận hắn.

Tôi rút lui mình trên ghế ngồi, buông hạ đôi mắt, cắn môi, không dám khóc ra tiếng nữa, yên lặng rơi lệ.

Nhất thời bên trong xe yên tĩnh không tiếng động. Thật lâu sau, nghe được hắn thở dài ra một hơi.

”Hôm nay tâm tình tôi tốt, không cùng cô so đo. Cảnh cáo cô, không có lần sau đâu. Sau này không được nhắc đến ông ta trước mặt tôi dù chỉ một chữ, tôi bây giờ còn cho lão sống thì cô nên thấy may mắn đi. Nghe hiểu không hả?”

Tôi lo sợ không yên ngẩng đầu, nước mắt vừa mới ngưng lại như suối tuôn ra nữa.

Hắn đã khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nhìn tôi nói: “Không được lại khóc! Xui xẻo!”

Tôi luống cuống tay chân lau chùi nước mắt. Tôi đã có chút hiểu hắn, thái độ ngoan ngoãn thuận theo càng có lợi hơn giúp ích trong những thời điểm hắn lãnh khốc ăn mềm không ăn cứng. Tôi cũng biết, chuyện của Hứa Bảo Sơn không thể nhất thời nóng lòng, chỉ cần Giang Triết Tín trước mắt không hề động sát tâm, tôi kỳ thật nên cảm thấy may mắn.

Đối với biểu hiện của tôi hắn quả nhiên vừa lòng, bằng không cũng sẽ chẳng lấy hộp khăn giấy đưa cho tôi.

Tôi rất nhỏ giọng nói: “Cám ơn. Chúng ta..... Về nhà đi.”

Hắn một lần nữa khởi động ô tô, xe đã chạy băng băng.

Tôi dựa vào lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Ở cùng một chỗ với hắn thật sự rất hao phí tinh lực.

Tôi cảm giác hành trình trở về tốn thời gian và buồn chán rất nhiều, dường như tôi còn mơ hồ có một giấc ngủ ngắn. Khi tỉnh lại lúc lần nữa mở mắt ra, xe đã ngừng lại, bên trong chỉ có một mình tôi.

Tôi ngạc nhiên, nhìn xung quanh đánh giá một chút, vậy mà lại nhìn thấy con đê đập nước, không, chính xác mà nói, bản thân tôi đang ở trên con đê. Không hề về nhà sao?

Nói thật lòng, đối cái thành phố này đã trở nên cực kỳ xa lạ, từ rất nhỏ liền rời khỏi ra nước ngoài, trở về lại cả ngày bị “giam nhốt”, căn bản không biết mình bây giờ tóm lại thân ở nơi nào.

Tôi đi xuống xe, đi vài bước tới phía trước, tầm nhìn lập tức bắt đầu trống trải vô hạn, đường bờ biển dài miên man, hàm chứa theo hương vị gió biển ẩm thấp, còn có tầng tầng cơn sóng biển vỗ lên thân đê to lớn, những đợt sóng sáng lấp lánh chiếu thẳng làm đau lóa đôi mắt tôi.

Giang Triết Tín đã xuống đê, ở ven biển, mặt hướng về đại dương đứng lặng hồi lâu.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt tôi, hắn rất nhanh quay đầu nhìn tôi, không có gì tỏ vẻ sẽ lại trở về.

Tôi theo bậc thang đá trên đê cẩn thận đi xuống, trên cát biển mềm mại thật sự không thích hợp mang giày để bước đi. Tôi đơn giản cởi chúng ra cầm trong tay.

Tôi đứng ở bên cạnh hắn, cũng nhìn sóng nước thủy triều dần hạ, nhỏ giọng hỏi: “Đây là đâu?”

“‘Nam Cảng Tân Khu’ là đoạn cực nam của thành phố chúng ta.” Hắn nhìn về phía tôi, “Xem ra, cô hoàng toàn không hề quen thuộc thành phố này.”

“Quả thật tôi không hề có ấn tượng gì.” Tôi cười cười, “Vốn dĩ ký ức khi còn nhỏ đã chẳng thể dựa vào, hướng chỉ trong nước thay đổi đều rất lớn. Nơi này không khí thật tốt, phong cảnh cũng rất đẹp.” Tôi hít thở thật sâu.

“Lúc hoàng hôn mặt trời lặn càng đẹp hơn, đợi chút nữa cô sẽ xem được đấy. Nhiều năm qua như vậy mà cô chưa từng trở về sao?”

“Phải, đều là cha tôi xuất ngoại thăm tôi.” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi cẩn thận nhìn hắn một cái, không biết cái này có tính là không nhắc tới người hắn oán hận kia không, liệu rằng lại phạm vào kiêng kị của hắn không.

Quả nhiên, sắc mặt hắn âm trầm đi vài phần, không hề nhìn tôi, cũng không có nói nữa.

Tôi cũng lặng im, lẳng lặng hưởng thụ ánh sáng mặt trời, gió biển cùng với cảnh sắc mỹ lệ khó có được này.

Nắng chiều sau cùng biến mất ở tuyến cuối của mực nước biển, không gian yên tĩnh, nỗi ưu thương gợn sóng nổi lên trong lòng tôi.

Tôi nghe được hắn thở dài một tiếng cực nhẹ, sau đó tay phải rơi vào lòng bàn tay, “Chúng ta đi thôi. Tôi đưa cô đi ăn hải sản.”

“Có cần gọi cho Giang bá mẫu trước không? Bà biết chúng ta không quay về ăn sao?” Tôi hỏi.

Hắn thật sâu đưa mắt nhìn tôi một cái, “Tôi đã gọi điện nói qua rồi.”

Chắc là lúc tôi đang ngủ.

Chân của tôi đứng đã có chút cứng ngắc, nửa bước đi ra hơi lảo đảo.

“Từ từ mà đi.” Giọng nói hắn thực nhu hòa, phối hợp với bước chân của tôi, hắn đi chậm mà nhàn nhã, từ đầu đến cuối luôn nắm tay tôi, giống như anh trai đang dắt tay em gái đi.

Xe chạy dọc theo đường đê hơn mười phút, cảnh sắc bên này trở nên hoàn toàn khác hẳn, đường ven biển hỗn loạn đèn đêm thấp sáng, hơn mười căn nhà hàng hải sản ven biển có thứ tự phân chiếm bên tàu. Phía sau chúng là vô số thuyền đánh cá và bè nhỏ cung cấp hàng hóa, bên trên đều là những mẻ cá tươi mới.

Chúng tôi xe vẫn còn nằm trên đê. Ở trong nhà hàng hải sản, Giang Triết Tín lôi kéo tôi, đi bộ qua một hàng dài những hồ thủy sản nhỏ mà nhìn xem.

Đủ loại màu sắc cá tôm, nghêu, sò biển, hải sâm, bào ngư... Còn có rất nhiều loại trước giờ tôi chưa từng thấy qua, gọi không ra được tên, những thứ hình dáng kỳ quái, tôi nhìn hoa cả mắt, tò mò không thôi.

“Cô muốn ăn gì?” Hắn vân vân vờ vờ đầu ngón tay tôi, nhìn tôi mỉm cười, khóe miệng vòng lên vẻ thần nhiên yêu chiều. Tôi biết, thiện ý ở thời khắc này, không phải từ sự ngượng của hắn mà ra.

Tôi có chút khó xử, không biết nên gọi món gì cho tốt, hoàn toàn ra chủ ý được.

Hắn hình như rất hiểu rõ tâm tư của tôi, ý cười trên khóe miệng càng đậm, “Vậy mỗi loại đều ném thử?”

Tôi khiếp sợ mà nhìn hắn, ánh mắt trừng thật to, đùa cái trò gì vậy? Sao mà ăn hết đây!

Hắn chuyên chú nhìn tôi, không chút mảy mai nào có ý nói đùa. Đúng rồi, nếu hắn đồng ý, đừng nói chỉ mấy hàng cá, chỉ sợ rằng dù mua toàn bộ các cửa hàng trên cảng biển này hắn vẫn có thể làm được.

Tôi rất chân thật mà lắc đầu, thực thẳng thắn nói: “Tôi sẽ không gọi món, tôi nghe thoe anh. Nhưng mà đừng gọi nhiều quá, đủ ăn là được. Hải sản ăn nhiều, cơ thể sẽ bị hàn đấy.”

Hắn trầm ngâm suy nghĩ một chút, mới nói: “Cũng được.” Buông tôi ra, đến chỗ bồi bàn bên cạnh bắt đầu gọi món ăn.

Tôi ngồi xổm người xuống, cẩn thận xem mấy con cua đang bị trói gô phun ra bong bóng.

Trong thời gian chờ đợi món ăn được mang lên, chúng tôi lúc đó lại im lặng. Hắn thanh thản tựa người vào ghế, tầm mắt lướt qua tôi, chẳng biết dừng lại ở nơi nào, hơi xuất thần. Biểu lộ là vẻ cô đơn.

Nếu hắn không mở miệng, tôi sẽ không tìm đề tài trước, những thứ cấm kỵ ở giữa chúng tôi có rất nhiều, tôi biết rõ đạo lý ‘Họa từ miệng mà ra’. Ngắn ngủi vài giờ, tâm tình hắn có thể nói trầm bổng lên xuống, mà tôi chỉ có thể chấp nhận tất cả, còn phải tự mình biết lấy, không thể hiểu sai hàm nghĩa ân sủng ngẫu nhiên của hắn.

Quanh mình cực kỳ huyền ảo, mà trong lúc đó chúng tôi lại dị thường yên tĩnh.

Cô gái trẻ mặc tạp dề gọn gàng bưng lên từng món hải sản.

Tôi đợi hắn cầm chiếc đĩa gấp một khối thịt bạch tuộc xong mới cầm đĩa mình lên.

Thịt bạch tuộc được đặt vào cái đĩa trước mặt tôi, hắn nói: “Ăn đi, ăn nhiều một chút.”

48. Chương 48: Chương 43

Sau khi tiếp xúc với ánh mắt ấm áp chỉ ngắn ngủi một giây, tôi cúi đầu ăn thịt bạch tuộc được hắn gấp cho.

Tôi không có bất cứ hiểu lầm hay cảm động gì cả, vẻ mặt hoảng hốt và cô đơn của hắn khi lặng im lúc này, đã làm cho tôi nghĩ rất rõ ràng, nụ cười ấm áp dịu dàng và sự săn sóc của hắn giờ phút này, bao gồm đủ loại hành động khiến tôi khó hiểu trước đó, cũng không phải là dành cho tôi, mà dựa vào tôi, từ đó tìm kiếm hình bóng người em gái đã khắc sâu vào trong tâm linh hắn.

Không ngờ, chẳng qua chỉ là một lần nấu một món ăn, một động tác lấy lòng đơn giản, vậy mà có thể chó ngáp phải ruồi mà hoàn toàn cực đúng chỗ, lại có cùng đặc điểm biểu hiện giống con gái của nhà họ Giang năm xưa. Một Giang phu nhân vừa trạch tâm nhân hậu lại vừa luôn đeo mang trong lòng nỗi thương nhớ con gái đối với tình cảm dành cho tôi càng tiến thêm một bước thì không cần phải nói đến, ngay cả Giang Triết Tín vẫn luôn hận thù tôi dường như cũng có chút thu lại, với việc này, có phải tôi nên càng cảm thấy vui mừng? Chuyện này so với tàn nhẫn bạo lực càng làm tôi dễ dàng chấp nhận hơn.

Tôi không để ý mang lại cho hắn một cơ hội có được sự cân bằng trong nội tâm, hơn nữa, càng kỳ vọng loại quan hệ tình tế mầu nhiệm này vẫn có thể tiếp tục cho đến khi tôi thuận lợi hoàn thành sứ mệnh của mình. Như vậy cuộc sống sau này mới có thể không gian nan và kinh hoàng khiếp sợ như thế nữa, không phải sao?

Mỗi một món hải sản đều được xử lý rất mỹ vị, trình độ của đầu bếp tốt ngoài dự kiến của tôi, vốn tưởng rằng chỉ có những khách sạn xa hoa mới có thể đạt đến tiêu chuẩn này. Không rõ nhà hàng này sở dĩ được Giang Triết Tín lựa chọn là vì nguyên nhân này hay là ở nơi đây tất cả những nhà hàng hải sản đều tự có ẩn giấu cao nhân diệu thủ riêng của mình.

Chúng tôi chậm rãi hưởng thụ bữa đại tiệc phong phú, ngoại việc hắn dùng hành động thể hiện sự chăm sóc đối với tôi, mà tôi thì mỗi một lần đều mở miệng nói từ “cảm ơn” ra, toàn bộ thời gian vẫn như cũ đều ở trong tình trạng không tiếng động. Những chủ đề mẫn cảm trong lúc này đây tận lực bị né tránh, mà những câu đối thoại vô thưởng vô phạt giữa bạn bè với nhau lại không thích hợp với chúng tôi, cho nên, tôi chỉ có ăn, tiếp tục ăn, không ngừng ăn. Đương nhiên, điều này hoàn toàn được quyết định bởi tốc độ nhanh chậm hắn chất đồng thức ăn vào trong đĩa của tôi.

Nói thật, đây là lần đầu tiên, ở trước mặt hắn, hơn nữa là thời điểm chỉ có chúng tôi hai người ăn cơm, tôi không hề khẩn trương đề phòng mà nuốt xuống những món nuốt không trôi, trái ngược, lại còn thả lỏng

tâm tình, thưởng thức mỹ thực. Ngay cả tôi cũng có chút kinh ngạc nữa, chúng tôi giờ phút này‘Hòa hợp’..... một cách bất thường. Hình như chính là từ này chăng? Có vẻ tương đối chính xác.

Tôi nuốt xuống thứ gì đó trong miệng, sau đó mở hai bàn tay của mình che cái đĩa trên bàn, ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn. Còn chưa kịp mở miệng, trước tiên bụng đã ợ lên hai tiếng.

Không biết lần thứ mấy đêm nay hắn mỉm cười, “No rồi à?”

Đâu chỉ là ăn no, quả thực là đến mức trướng bụng. Tôi gật đầu, thở hắt ra một hơi dài, dường như làm vậy thì thức ăn có thể lại hướng xuống trong thực quản đi sâu hơn vào trong bụng một chút, sau đó mới nói: “Trước nay chưa từng ăn qua bữa cơm nhiều như vậy.”

Giang Triết Tín gọi cô gái trẻ đến tính tiền, sau đó hỏi tôi: “Có muốn vào nhà vệ sinh không? Lộ trình trở về phải mất hơn một giờ đồng hồ đấy.”

Tôi nghĩ ngợi, rồi gật đầu.

Buồng vệ sinh rất nhỏ, lại ngăn thành hai phòng toilet con, phía trước tôi còn có người đang chờ, tôi đứng sau lưng cô ta.

Lại có người đi vào, tôi quay đầu nhìn thoáng qua, là một cô gái trẻ mang tạp dề. Tôi quay người lại, thì nghe cô ta ở phía sau chần chờ hỏi: “Cô là Hứa tiểu thư?”

Tôi và người phía trước cùng lúc quay đầu lại nhìn cô ta.

Tôi nói: “Là tôi.” Nhưng mà tôi không quen cô ta.

“Bên ngoài có vị tiên sinh bảo tôi đem cái này giao cho cô.” Cô ta xòe mở lòng bàn tay, lộ ra một mảnh giấy nhỏ.

Tôi có chút hoài nghi với tay cầm, còn muốn hỏi lại, người đã đi ra ngoài.

Trên chiếc khăn ăn nhiều nếp nhăn, chữ viết mạnh mẽ quen thuộc làm trái tim tôi lỡ mất mấy nhịp đập, “Có thời gian đến Hoa Thương phòng 403, bất luận lúc nào đều được. Nếu như em không đến, anh vĩnh viễn chờ mãi ở nơi đó.”

Người ở bên trong lần lượt đi ra, tôi rất nhanh đi vào toilet nhỏ phía bên phải, xoay tay đóng cửa lại.

Trái tim kịch liệt nhảy lên, tôi phải dùng hai tay đè mạnh lên ngực. Trong lòng bàn tay ẩm ướt thành một mảng, chữ viết trên giấy đã gần như hoàn toàn mờ hồ.

Tôi mở to hai mắt, cố gắng mà không ngừng nhiều lần nhận rõ những chữ viết này, trong lòng lặp đi lặp lại học thuộc, một lần lại một lần, cho đến khi sợ hãi phát hiện trên mặt một mảng lạnh lẽo, nước mắt đã phủ đầy.

Tôi đây là làm sao vậy, ngàn vạn lần phải nhịn xuống. Lý trí đang dốc sức kêu gào: Không thể đi, tuyệt đối không thể đi! Một khi gặp anh, mày sẽ không còn cách nào tiếp tục kiên trì được nữa! Thật vất vả chịu đựng được đến bây giờ, há có thể để bao công sức đổ sông đổ biển!

Tôi hít thở thật sâu, cuối cùng cầm mảnh giấy cuộn tròn ép chặt vào trong lồng ngực vài giây, sau đó đưa tay thả nó vào bồn vệ sinh.

Tôi vắn van nước, cẩn thận rửa sạch tay và mặt, xác nhận lần nữa không có bất kì dị thường nào mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Giang Triết Tín vẫn như cũ ngồi ở bên cạnh bàn, tôi đi qua giành trước giải thích: “Người quá nhiều, ở bên trong phải xếp hàng.”

Giang Triết Tín chẳng có chút không kiên nhẫn nào, đứng lên nắm tay của tôi đi ra ngoài: “Nhà vệ sinh nam bên kia cũng giống vậy.”

Tôi không dấu vết vừa đi vừa đánh giá chung quanh, trong lòng vừa lo lắng vừa có chút vui mừng mơ hồ. Bá Văn nếu biết tôi ở trong này, nhất định là phái người theo dõi chúng tôi, thì ra anh cách tôi gần đến vậy.

Nhưng trăm ngàn lần dừng để Giang Triết Tín phát hiện, bọn họ ngàn vạn dừng lấy cứng đối cứng, hậu quả chuyện này tôi thật sự không thừa nhận nổi.

Tận đến khi ngồi trở lại trên xe, nhịp tim của tôi mới chính thức bình phục nhịp đập trở lại. Xe chạy dọc theo lộ trình bờ đập lúc trước, tôi nhìn không được lại quay đầu nhìn xuống những mảng đèn huyên náo bên dưới.

“Làm sao vậy?” Giang Triết Tín hỏi.

“Không..... Có gì.” Tôi lập tức ngồi thẳng người, lòng hơi có điểm hốt hoảng.

“Về sau tôi còn sẽ đưa cô đến nữa.” Hần thản nhiên nói, cũng không hề nhìn tôi.

Tôi nhẹ nhàng thở ra.

Ban đêm, tôi khó có thể đi vào giấc ngủ.

Trong bóng tối, tôi nhìn thân ảnh mơ hồ nằm nghiêng bên người, nghe tiếng hít thở vững vàng của hắn sau khi phát tiết xong đang chìm vào giấc ngủ, những tưởng niệm không thể ức chế nổi điên cuồng từ tận đáy lòng như sóng triều trào dâng lên.

Tận lực ôn nhu, sau khi cùng hoan hảo lần đầu tiên không hề quả quyết rời đi, mà còn ở lại bên giường tôi, phá lệ ôm tôi cùng ngủ, đều giống hệt như người kia trong lòng tôi.

Chỉ là, giống thì giống, nhưng hắn không phải người kia, cũng vĩnh viễn không thể thay thế người kia.

Tôi vui mặt vào trong gối, cắn áo gối thật chặt, nước mắt không tiếng động thấm ướt đầy mặt gối.

49. Chương 49: Chương 44

“Ôi? Lá cây này sao mà mọc buồn cười thế này? Thiệt dài còn trong ngoài bọc hai lớp, rất giống lỗ tai con thỏ, ha ha.....” Tôi ở trong nhà trồng hoa của Giang phu nhân tiếp tục ồn ào kinh ngạc.

Suốt một buổi sáng, chỉ toàn nghe thấy tiếng tôi thường thường kêu lên kinh ngạc và cười ngây ngô. Nhiều kỳ hoa dị thảo như vậy khiến tôi giống như già Lưu lần đầu tiên bước vào Đại Quan Viên lộng lẫy (1), nhìn cái gì đều thấy mới mẻ.

(1) Già Lưu là một nhân vật quê mùa trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng, lần đầu đến thăm Đại Quan Viên xa hoa lộng lẫy trong phủ Vinh Quốc thì cứ há hốc mồm ra nhìn.

Giang phu nhân nói cười an nhàn, dịu dàng giới thiệu những hoa cỏ bảo bối của bà, mang theo tôi và hai người giúp việc, để mà xới đất, tưới nước, bón phân cho những sinh mệnh rực rỡ tươi mới tràn ngập sức sống này.

Bà khoác trên mình chiếc áo đơn mặc ở nhà cùng quần vải bông ống rộng, hai bên tay áo đều được vén lên đến tận khuỷu tay, lộ ra đôi cánh tay vẫn còn trắng nõn chỉ có vài vết đốm linh tinh nhỏ nhoi trên đó, linh hoạt cầm lên cái mầm hoa lan nhỏ xíu vừa được đào ra, lại cẩn thận trồng vào một bồn đất khác để chờ đợi được chăm sóc sau này.

Tôi cũng học dáng vẻ của bà, cẩn thận đào ra một mầm cây, sau đó tay chân vụng về bỏ nó vào một cái bồn nhỏ so với cái nắp trà không lớn hơn bao nhiêu ở bên cạnh.

“Có một không?” Giang phu nhân hỏi tôi, trong mắt tràn đầy sự vui tươi và từ ái.

“Không một chút nào. Rất là hứng thú ạ.” Là thật. Tự đáy lòng tôi tán thưởng cuộc sống đầy thú vị của Giang phu nhân, không giống với tất cả những vị phu nhân mà tôi biết, so với những người thuộc loại kém cỏi rỗng.tech thiếu sâu sắc, trừ bỏ mỗi ngày lo lắng ông chồng mình đi tình biệt luyện (2) ra, thì chỉ biết hướng về xây đắp trên thân mình với cả đồng trang sức, cùng người đùa đòi, còn thêm thái độ suy suyển cả ngày dựa vào đánh bài mạt chược và tiệc tùng để giết thời gian rõ ràng hoàn toàn tương phản.

(2) đi tình biệt luyện: bỏ tình này chạy theo tình khác

Ở bên cạnh Giang phu nhân, có thể khiến người ta cảm thụ được cuộc đời có thể ngập tràn sức sống như thế, có thể ngập tràn thỏa mãn và phong phú như thế, cũng có thể ổn định và buông lỏng đến thế. Tất nhiên, điều này được dựa trên một trong những điều kiện tiên quyết quan trọng nhất, chính là đầy đủ ái tâm.

Hiện tại mỗi ngày ở bên cạnh người, hưởng thụ bà dốc lòng tập trung tình thương yêu vô hạn của người mẹ ở trên người tôi, tôi thật rất hạnh phúc, nhưng lại cũng rất mâu thuẫn. Nghĩ đến một ngày kia bà sẽ vô cùng thất vọng đối với tôi, cũng do vậy mà gây nên đả kích cho bà, khiến nội tâm tôi liền run lên sợ hãi. Tôi không dám suy nghĩ quá nhiều về những chuyện trong tương lai, thậm chí hiện tại muốn tận tâm hết sức làm bạn với bà, làm hết thấy những chuyện có thể khiến bà vui vẻ. Có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể ít nhiều trừ khử đi cảm giác tội lỗi và áy náy của tôi.

“Lăng Tịch, đang nghĩ gì thế? Chúng ta trở về nào.” Giang phu nhân cắt đứt phút thất thần của tôi, kéo tôi đứng lên, “Lão Trương, các anh đưa mấy chậu hoa này chuyển sang phía sau. Tôi và tiểu thư về trước.”

“Được, phu nhân. Ngài yên tâm đi.” Lão Trương cung kính đáp ứng.

Tôi cùng Giang phu nhân rửa tay, thân thiết nắm tay nhau xuyên qua hoa viên, đi về hướng nhà chính.

“Hôm nay vất vả rồi, cơm trưa ăn nhiều một chút.” Giang phu nhân nâng tay thân tình xoa nhẹ nhàng lên trán và hai má tôi, “Nhìn con cả người đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thật là đẹp mắt.”

“Không vất vả, mẹ. Con thực thích những hoa cỏ này.” Tôi cười, vô cùng thân thiết dựa vào ngực bà, “Lẽ ra lúc học đại học con nên chọn khoa làm vườn, làm thợ trồng hoa nhất định rất thú vị.”

“Ha ha, đứa trẻ ngốc. Như vậy rất vất vả, mẹ nhưng lại không nỡ.” Bà ôm tôi.

Mùi của tôi lại có chút chua cay, người mẹ như vậy, như thế nào tôi có thể nhẫn tâm thương tổn?

Lúc chúng tôi cùng đi đến nhà ăn, Giang Hoa đã chờ ở đó.

“Cha.” Tôi thân thiết kêu, hơn nửa tháng, cho dù là diễn kịch, cũng đủ để khiến lời kịch hòa hợp vào trong tình cảm bản thân, hướng chỉ vì làm cho Giang phu nhân vui vẻ, bất luận Giang Hoa có không thích tôi đến thế nào, tôi cũng sẽ không để nó trong lòng, chỉ cố làm tốt bốn phận con cháu của bản thân.

“Ừ. Ăn cơm đi.” Giang Hoa mỉm cười gật đầu với tôi. Trước mặt Giang phu nhân, thái độ của Giang Hoa ít nhiều cũng đã có cải thiện, “Hai người buổi chiều còn muốn đến nhà ẩm trà hoa à?” Ông ta hỏi Giang phu nhân.

“Không, buổi sáng chăm sóc gần ổn rồi. Buổi chiều quá nóng, anh xem mặt Lăng Tịch đã muốn bị phơi nắng đến đỏ rồi. Lăng Tịch, chiều nay chúng ta chọn cái gì?” Giang phu nhân cười đưa tầm mắt chuyển đến trên mặt tôi, gấp một đĩa thức ăn để vào trong bát cho tôi.

“Con nghe theo mẹ. Cùng mẹ học vẽ cũng được, học nấu ăn cũng tốt, dù là gì con đều thích cả.” Tôi hi hi ha ha nói.

“Được. Chúng ta đây trước vẽ tranh, sau đó mẹ sẽ dạy con món ‘sườn heo hấp tỏi’, cũng là món Triết Tín thích ăn nhất.” Giang phu nhân thực hưng phấn.

“Được ạ, được ạ.” Tôi liên tục gật đầu, tràn ngập chờ mong, hợp với Giang phu nhân cùng nhau cười.

Giang Hoa cũng hơi hơi cong lên khóe môi, nhìn qua ánh mắt không hề sắc bén, “Hai người mỗi ngày so với anh còn bận rộn hơn.”

Tôi cùng Giang phu nhân đơn giản cười ha ha.

Lúc chạng vạng, bữa tối chuẩn bị dọn ra. Tôi một mình chờ Giang Triết Tín ở phòng khách.

Tôi đã gọi điện báo trước rồi, đại khái khoảng vài phút nữa hẳn sẽ về đến nhà.

Quả nhiên, đợi không bao lâu, hẳn liền bước vào phòng khách. Tôi mỉm cười đứng lên nghênh đón hẳn, “Anh đã về.” Thuận tay tiếp nhận cặp hồ sơ của hẳn, đặt trên sofa.

Hẳn mở hai cúc áo vest, cởi ra ném trên ghế, kéo tay tôi. Chúng tôi vừa nói chuyện vừa đi vào nhà ăn.

“Hôm nay lại cùng mẹ làm gì?”

“Buổi sáng chúng tôi đến lễ hoa, những hoa cỏ đó thật kỳ lạ, cho tới bây giờ tôi chưa từng gặp qua. Tôi lại vẽ thêm một bức tranh sơn thủy, mẹ bảo rất tiến bộ. Món ‘Sườn heo hấp tỏi’ tôi cũng biết làm rồi.” Tôi dùng ngữ điệu vui vẻ, từng cái từng việc đều báo cáo lại.

Kiểu nghênh đón hân hoan cùng với hình thức báo cáo như vậy đã cố định xuống rồi, là từ lúc sau khi hân đưa tôi đi ăn qua hải sản cố ý trong lúc vô tình mà hình thành. Từ sau ngày ấy, quan hệ của chúng tôi đã xảy ra cải thiện rất lớn, có thể nói tiến triển cực nhanh, làm cho tôi không chuẩn bị kịp.

Tôi hiểu được tâm lý hân, cũng rất thích như vậy tránh đi nỗi hận thù và tra tấn của hân. Tôi thuận theo bất kỳ an bài gì của hân, dốc hết toàn lực diễn dịch nỗi niềm được thương yêu vừa mừng vừa lo sau khi ngoan ngoãn và thân mật. Hiện tại phần kịch diễn mới ăn khớp giống với kịch bản ban đầu đã tưởng tượng, tôi dường như rốt cục đã thoát khỏi thân phận bị động bị thăm một ‘Tinh nô lệ’, ‘vật hi sinh bị trả thù’ như vậy, có thể dùng ưu thế thuần túy của một người đàn bà để tham dự vào cuộc chơi này.

Chúng tôi cùng nắm tay đi vào nhà ăn, trò chuyện xong thì cũng đã ngồi vào bàn. Ở cạnh bàn ăn từ sớm vợ chồng Giang Hoa đã ở đó, nghe chúng tôi đối thoại trên mặt họ đều mang theo ý cười.

“Triết Tín, hôm nay Lăng Tịch lại nấu thêm món con thích ăn, con mau nếm thử nào.” Giang phu nhân nói.

Tôi gấp một miếng sườn heo đặt vào trong đĩa của Giang Triết Tín, có chút thận trọng cười mà không nói.

Vẻ mặt tươi cười của hân không có mấy may một tia nguy trang và miễn cưỡng như trước nữa, vân vê tóc tôi, gấp miếng sườn bỏ vào miệng, sau khi nhai kỹ thêm, thả xương vào bát, “Em xác định là em nấu?”

Tôi nghe xong câu hân hỏi, có chút kinh ngạc, nhin không được nhú lông mày.

“Cùng một hương vị so với mẹ nấu.” Hân xì cười ra tiếng.

Tôi mới biết thì ra mình bị lừa, giận dữ trừng mắt liếc hân một cái.

Trong giọng nói Giang phu nhân đều mang theo ý cười: “Là Lăng Tịch tự tay nấu, mẹ chỉ ở bên cạnh động động cái miệng thôi.”

Nhìn đến vẻ mặt thỏa mãn của Giang phu nhân, ánh mắt không chút nào che dấu hy vọng chúng tôi có thể hạnh phúc. Tim tôi có gì đó rung động, thật sâu sắc lấy làm hổ thẹn với diễn kịch hề hèn của mình.

“Được rồi, đùa em thôi. Em cũng ăn đi, ngon lắm.” Giang Triết Tín hiểu sai sự ảm đảm của tôi.

Tôi một lần nữa lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhưng lại nhìn thấy được ánh mắt sắc bén của Giang Hoa muốn nhìn đến sâu trong nội tâm tôi.

Sau giờ cơm chiều, Giang Triết Tín phải theo Giang Hoa vào thư phòng. Tôi đứng lên giành trước: “Em đi chuẩn bị trái cây, tức khắc liền xong ngay. Cha, hai người ăn trái cây xong lại làm việc tiếp nhé?”

Giang Hoa nhìn Giang Triết Tín, hân cũng nhìn tôi cười, giọng ảm áp nói: “Em đi chuẩn bị đi, sau đó cứ cùng mẹ ăn trước. Anh đi với cha chốc lát xuống ăn sau.”

Tôi gật đầu, đi vào phòng bếp. Hân nói bọn họ sẽ xuống dưới ăn, mà không phải kêu tôi đưa vào thư phòng. Tôi cẩn cẩn môi, chậm rãi gọt vỏ táo. Không có gì, kiên nhẫn một chút, thời gian vẫn chưa đủ, chờ một chút đi.

Tôi mồ hôi đầm đìa, chân tay mở rộng nằm úp sấp ngã trên giường, trừ bỏ há to miệng thở dốc, không còn có tí xiú khí lực nào để xoay người.

Giang Triết Tín nhẹ tay vân vê vuốt ve lưng gáy tôi, hơi thở ồ ồ phun lên tai tôi.

“Lăng Tịch, Lăng Tịch,.....” Giọng nam trầm thấp ẩn hiện ngân nga kéo dài, càng giống như từ nơi xa xôi truyền tới.

Tôi nhắm hai mắt, không cùng đáp lại.

Hắn cuốn cơ thể của tôi, kéo tôi vào trong lòng, một lần nữa hôn lên môi tôi. Nhẹ nhàng cọ xát vào nhau, mút vào thật mạnh, lặp đi lặp lại lần xoay. Ngón tay lạnh lẽo, dọc theo cột sống trượt đi, kéo xuống dưới mông, ở cánh hoa vuốt ve.

Tôi sợ hãi nhìn hắn ý đồ lại muốn lần nữa, định kẹp chặt hai chân, lại gây ra bất mãn của hắn, bờ môi đột nhiên tê rần. “Úm.....,” tiếng rên rỉ từ yết hầu tràn ra. Trong lúc thất thần đó, xúc cảm lạnh lẽo đã lần nữa chia rẽ hai bắp đùi đang khép chặt của tôi, nơi bí ẩn nhất trong thân thể tôi bị nhẹ nhàng nhào nặn vụn vỡ.

Sóng triều nóng bỏng và chuyển động quen thuộc làm cho tôi run rẩy, tôi phí công tránh né di động, “Không muốn nữa..... Tôi mệt mỏi quá, thật sự không muốn nữa.” Môi bị hắn chặn lại, âm giọng mơ hồ không rõ.

Hắn dời ra khỏi môi tôi, giọng khàn trầm thấp hỏi: “Cô nói cái gì?”

Tôi mở to mắt, dưới ngọn đèn vàng choáng váng, trong ánh mắt hắn chứa đựng dự vọng và hoang mang. Tôi nuốt nước bọt, tận hết khả năng đáng thương hề hề nói: “Không muốn nữa, tôi mệt mỏi quá.”

Hắn chuyên chú nhìn chăm chăm tôi một lát, chỉ lắc đầu một cái, đột nhiên ôm chặt tôi, cánh tay giống như kìm sắt vây khốn tôi, xương sườn tôi gần như bị bóp nát, tôi cơ hồ sắp nghẹt thở. Hắn đã thẳng tiến vào cơ thể của tôi, phát ra tiếng thở dài thoải mái.

Hắn cũng không hề buông lỏng trói buộc tôi, cắn lên lỗ tai tôi than nhẹ: “Một lần làm sao có thể đủ? Nhiệt tình của cô là kích thích tình dục mạnh mẽ nhất trên thế giới, tôi đã bị đầu độc ngấm sâu vào.”

Tim tôi chọt co thắt nhanh, thân thể nháy mắt như rơi vào hầm băng mà trở nên lạnh lẽo. Anh cũng từng nói với tôi như vậy. Con người đó suốt bao lâu nay tôi tận lực đè nén xuống tận đáy lòng lại lần nữa nổi lên thật rõ ràng.

‘Nếu như em không đến, anh vĩnh viễn chờ mãi ở nơi đó’. Nước mắt tuôn tràn như suối chảy ra, tim tôi xuất hiện lỗ hổng.

50. Chương 50: Chương 45

Nước mắt nhỏ giọt rơi vào hõm vai Giang Triết Tín, lại còn làm ướt trước ngực hắn.

Chuyển động đều đặn trong cơ thể đình chỉ, hắn buông tôi ra chống tay từ trên cao nhìn xuống. Tôi cắn nhẹ môi, hai mắt nhắm lại mơ hồ thấy không rõ lắm về mặt của hắn.

Hắn dò xét ngón tay giữa dính một chút nước mắt trên mặt tôi, trước tiên chỉ nhìn nhìn đầu ngón tay, sau lại nhìn tôi thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy? Tại sao lại khóc?”

Tôi lặng im không nói, ngừng cả việc hô hấp lại, áp lực tim đập, càng muốn nhanh chóng ngừng rơi lệ, càng không thể như ý nguyện, nhiều nhất chỉ có giảm bớt tốc độ nước mắt chảy xuống.

Hắn chờ đợi vài giây, xoa mặt tôi, chà lau hàng lệ trên mặt tôi. Khuôn mặt mơ hồ trước mắt trở nên rõ ràng hơn một chút, sau đó bắt đầu trở lại mơ hồ lần nữa, hắn đang nhíu mày.

Hắn nắm cầm tôi, tỉ mỉ nhìn sâu vào trong mắt tôi, không hề hỏi thêm nữa, nhưng lại khiến tôi biết rõ hắn vẫn sẽ chờ đợi, cho đến khi tôi nói ra đáp án.

Tôi xoay chuyển suy nghĩ cực nhanh trong đầu, lời thật khăng định không thể nói, nhưng mà trả lời lấy lệ với hắn cũng không dễ dàng. Dù gì đi nữa đêm nay sẽ không dễ chịu mà trôi qua được rồi.

Tôi hít hít mũi, cuối cùng đè nén được nước mắt, cố lấy dũng khí nói: “Tôi..... Tôi chỉ là nhớ lại trước kia, thời điểm đó anh bao giờ cũng tra tấn tôi, so với thái độ.... hiện tại tuyệt nhiên không giống.”

Sắc mặt hắn khẽ biến, môi mím lại thành một đường, cơ thịt trên hai gò má hơi hơi run giật, chắc hẳn là đang cắn răng ẩn nhẫn cảm xúc sắp bùng nổ.

Tôi hiểu rất rõ đạo lý dừng tay đúng lúc (1), hắn có thể chấp nhận lý do thoái thác này, tôi đã rất cảm kích rồi, tôi cũng không muốn càng tiến thêm một bước mà chọc giận hắn. Nhận sai chịu thua là cực kỳ cần thiết.

(1) Kiến hảo tự thu (): thấy được rồi thì thu tay, ý chỉ làm việc có chừng mực, dừng tay đúng lúc

“Thực xin lỗi, tôi thật sự không định chọc tức làm anh nổi giận.” Tôi thành khẩn nói hết, chủ động nghiêng người thò ra phía trước hôn hấn, tôi đụng phải môi hấn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng thăm dò, hấn buông lỏng nhếch lên đôi môi đang mím chặt, đầu lưỡi của tôi trượt tiến vào trong khoang miệng của hấn.

Chỉ là vừa mới chạm đến lưỡi hấn, hấn liền xoay ngược lại giữ lấy chủ động, thật mạnh mút vào môi lưỡi tôi, cảnh báo trong lòng tôi bắt đầu dần giải trừ, cho dù trong lúc làm tình có bị mệt chết, cũng tốt đẹp hơn nhiều so với chết trong lúc bị tra tấn. Chỉ cần hấn không dây dưa với vấn đề tôi khóc, hấn muốn làm bao nhiêu lần nữa, tôi cũng không dám lại nói ra thêm nữa chữ.

Tôi để thân thể mình thả lỏng trở lại, chờ đợi hấn tiếp tục xâm nhập. Trái ngược ở giờ phút này hấn lại buông môi tôi ra, dục vọng cũng từ trong cơ thể tôi rút lui ra ngoài, xoay người nằm bên cạnh tôi.

Tim tôi lần nữa đập không theo quy tắc, không ngờ tới quan hệ cân bằng thật vất vả mới thành lập nên lại bị đánh vỡ, nếu như vậy, thì có nghĩa là tôi một lần nữa lại rơi vào vực sâu tai họa.

“Có phải vẫn luôn cảm thấy thực oan ức hay không?”

Câu hỏi của hấn rõ ràng là ngồi nỏ sắp sửa lời chuyện cũ nhắc lại, để tôi phải tiếp lời như thế nào?

Tôi lắc đầu, không dám hé răng, cũng không có can đảm nhìn hấn. Cảm xúc của hấn chuyển hoá nhanh như vậy, hoàn toàn triệt để như thế. Thật không dám tin tưởng một khắc trước còn cùng tôi dốc hết sức lực triển miên có thể là chính hấn cùng một người.

“Xác thực tôi rất muốn tra tấn cô, khiến cô ném trái tận hết tất cả tư vị thống khổ. Chính cô cũng đã nói qua, nợ cha con trả, cô còn có cái gì oan ức?” Hấn cứng rắn lạnh lùng, ngữ điệu hùng hổ dọa người.

“.....” Tôi không nói gì.

“Không phản đối?”

Khẩu khí hấn nghiêm khắc, bỗng nhiên ngồi bật dậy, tim tôi nhảy vọt lên đến tận cổ họng, sẽ không lại bắt đầu cơn ác mộng nữa chứ, hấn lại muốn động thủ rồi chẳng?

Tôi liếc nhìn vội vàng mở miệng, “Tôi không tin cha tôi sẽ làm ra chuyện thương tổn các người, tôi chỉ muốn biết giữa hai người liệu có phải có tồn tại hiểu lầm. Tôi không rõ, cha tôi làm sao có khả năng và can đảm, cùng các người đối địch. Ông chỉ là một người không quyền không thế, bằng vào chính mình cố gắng cực khổ khó nhọc gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng mà thôi.”

“Hừ, cô thực hiểu rõ hấn sao? Cô bao nhiêu tuổi thì rời hấn mà đi? Tại sao nhiều năm như vậy đều vẫn sống ở nước ngoài? Cô thật sự cho rằng hấn vì muốn tốt cho cô sao? Trên đời này có bao nhiêu người làm cha có thể đối với con ruột của mình mười mấy năm trời chẳng quan tâm không nghe không hỏi? Chẳng lẽ cô chưa từng thăm oán hận hấn?”

Tôi hít thở thật mạnh, trong lời hấn nói, tôi không thể dây dưa tiếp vấn đề này. Nói thêm gì đi nữa, khó đảm bảo hấn không nhắc đến chuyện thân phận của tôi, vậy thì kết cục của tôi chỉ có càng thêm thảm hại. Hấn từng nói qua, ‘có oán thì oán cha cô, hấn biết rõ hết tất cả nhưng lại lừa gạt giấu diếm cô’, ít nhất bây giờ hấn vẫn còn cho rằng cái gì tôi cũng không biết, tôi còn có thể danh chính ngôn thuận đội lên danh tiếng Hứa gia đại tiểu thư, điều này thôi cũng đủ rồi. Về phần chuyện của em gái hấn, tôi nhất định có thể biết rõ ràng, cho dù đến cuối cùng phải gặp người đó chứng thực.

Việc cấp bách bây giờ, là phải chấm dứt cuộc đối thoại đầy nguy hiểm này.

“Tôi.....từng oán hận ông, khi còn nhỏ lúc nào cũng cảm thấy ông không hề quan tâm tôi. Nhưng mà trưởng thành rồi tôi mới biết được công ty ông khởi nghiệp là có bao nhiêu khó khăn, mà hết thấy tất cả chuyện này, đều là bởi ông muốn để cho tôi cơ hội không lo. Mặc kệ như thế nào, tôi vẫn như cũ cảm thấy ông là người cha tốt nhất, chỉ ít đã cho tôi sống hạnh phúc suốt hai mươi năm. Trên đời này chỉ có làm con gái là người có lỗi, nào có con gái đi ghi hận cha mẹ?” Tôi nghĩ đến cha nuôi, dù cho ông ta bây giờ lợi dụng tôi, tôi cũng sẽ không ghi hận ông ta, bởi vì, ông ta ở lúc tôi sắp bệnh chết, đã cứu mạng tôi, còn cho tôi cảm ỷ ngọc thực (2), cho tôi giống như một tiểu thư cơ áo không lo mà lớn lên.

(2) cảm y ngọc thực: áo bằng gấm, thức ăn bằng ngọc

Lòng của tôi thần kỳ bình tĩnh lại. Tôi nhìn về phía Giang Triết Tín, “Tôi rơi lệ không phải cảm thấy oan ức, mà là rất khổ sở anh và cha tôi đối địch. Nếu anh tra tấn tôi có thể trút hết cảm phần, từ đó tiêu trừ đi thù hận với ông ấy, tôi thật sự không hề có một câu oán hận, càng đừng nói đến là oan ức.”

Giang Triết Tín ngồi thẳng tắp, cả khuôn mặt đều lạnh lùng căng thẳng. Tức giận nơi đáy mắt như cũ tồn tại, hung hăng trừng mắt tôi.

Tôi nghĩ ngợi một chút, lại nhẹ nhàng nói: “Chỉ là, đừng để bác gái biết chuyện chúng ta, đừng khiến cho tôi hôm sau không rời giường được, tôi không muốn khiến bà khổ sở và lo lắng. Ít nhất, ở trước mặt bà chúng ta vẫn phải giả vờ giống như trước đây. Có được không?”

Hắn nhú mắt lại, không chớp không nháy mắt một cái nhìn tôi thật lâu, tức giận trên mặt dần dần nhạt đi. Đường như là đang trầm tư, lại càng như là đã bị một vấn đề phức tạp nào đó quấy nhiễu.

Chúng tôi ngồi đối diện trong im lặng, một người khí thế bức người, một kẻ cúi đầu thu mắt. Nếu không phải trên mình hai người đều không có mặc bất kỳ quần áo nào (3), ngược lại càng giống như là phạm nhân đang chờ đợi lời tuyên án cuối cùng. Mà bản thân tôi quả thật đang chờ đợi hắn tuyên án.

(3) - vị trứ thốn lữ: không có một tác chỉ nào, ý nói không hề mặc quần áo

Rốt cục, hắn nâng cằm tôi lên, trên mặt thần sắc nghiêm khắc mà quyết đoán, “Chỉ cần cô không có lòng dạ bất chính đối với Giang gia, không gây thương tổn Giang gia, làm chuyện có lỗi với Giang gia, tôi sẽ không hành hạ tra tấn cô nữa. Nhưng mà, nếu để tôi phát hiện, bây giờ cô thuận theo và đối xử tốt với mẹ, chỉ là vì mục đích lừa gạt nào đó, tôi nhất định khiến cho cô sống không bằng chết! Tuyệt đối sẽ không nương tay lần nữa! Cô tốt nhất hãy nhớ cho kỹ càng!”

Tôi thở sâu, nặng nề gật đầu, “Như vậy cha tôi, ông.....”

Cầm chột đau nhức, tôi nói không ra hoàn chỉnh lời sắp nói.

“Biết tôi vì sao tha cho cô không? Bởi vì cô mang đến cho mẹ sự vui vẻ, cô để chúng tôi thấy được bóng dáng Tiểu Duyệt. Tôi cho cô cơ hội chuộc tội, trong nội tâm cô nếu quả thật giống như biểu hiện bên ngoài là thiện lương và thân thiết như thế, vậy thì cô tương đương là đã tự cứu lấy mình tránh thoát khỏi tra tấn giày vò. Về phần cha cô, sống chết tất cả chỉ nằm trong một ý niệm của tôi, xem ra cô hoàn toàn không để vào mắt cảnh cáo của tôi.” Hắn gần như nghiêng rằng nghiêng lợi, sắc mặt xanh mét, trong mắt xuất hiện sát khí.

Da đầu của tôi chột run lên, không ngừng liên tục nói: “Không, tôi sai lầm rồi. Tôi nhớ kỹ, thật sự nhớ kỹ. Về sau cũng không dám nữa nói ra. Vĩnh viễn cũng không nói ra. Cầu xin anh, hãy để cho ông sống, chỉ cần để cho ông còn sống, cầu xin anh...”

Hắn thật mạnh đẩy tôi ra, nhảy xuống giường mặc quần áo.

Tôi phóng vọt xuống giường, quỳ rạp bên chân hắn, ôm lấy hắn khóc lóc cầu xin: “Tôi thật sự sai lầm rồi, anh trừng phạt tôi là được rồi, vừa này anh còn muốn tôi làm người lương thiện, nhưng mà một người chính bởi vì sai lầm của bản thân mà khiến cho cha mình bỏ mạng, làm sao còn có thể là người lương thiện, anh hẳn là biết rõ như thế có bao nhiêu đau đớn và dằn vặt.”

“Cô.....” Lời tôi nói đã chạm vào chỗ đau thương của hắn, hắn gần như muốn bóp chết tôi, tức giận đến không nói ra nổi một lời.

Tôi há miệng một chữ cũng phát ra nổi, ngay cả không khí cũng hít không vào được chút nào, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin liều chết nhìn hắn, cho đến khi không kiên trì được nữa, khép đôi mắt lại.